

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2006-20

57

*Yıl:2 *22 Eylül-5 Ekim 2006 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Uğur, Mizgin, Zilan, Evin...

Size söz veriyoruz!

Söz veriyoruz:

Sizler, Batman'da, Amed'de, Mardin'de, Kızıltepe'de devletin "iyi çocukları" tarafından katledilenlersiniz. Sizler, minicik ellerinizde panzerlere karşı attığınız taşlarla, zafer işaretleriyle gönüllerimize taht kurmuş, geleceğin müjdecisi olmuştunuz. Size söz veriyoruz ki, hayal ettiğiniz özgür ülkeyi, çocukların katledilmediği, ölü bedenlerinin saçlarından sürüklenmediği bir ülkeyi armağan edeceğiz.

Söz veriyoruz:

Sizler bizim, ezilen halkların iyi çocuklarıdır. Sizler, Filistin'de İsrail Siyonizmine direnen taş generallerin kardeşlerisiniz. Sizler, Lübnan'da, Afganistan'da, Irak'ta emperyalist saldırganlığın zulmü altındaki Ortadoğu halklarının direnen çocuklarının kardeşlerisiniz. Size, tüm Ortadoğu'nun çocuklarına söz veriyoruz ki, gerçek özgürlük ve gerçek demokrasi sizlerin ellerinde geleceğe uzanacaktır.

"İyi çocuklar" görev başında: 10 ölü 16 yaralı

Keskinleşen sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak sıcak gelişmelere sahne olan ülkemiz gündemi Diyarbakır'da gerçekleştirilen katliam saldırısıyla bir anda değişti. Devlet cephesinden uygulamaya koyulacak politikalar için uzunca bir süredir hazır hale getirilmeye çalışılan politik atmosfere müdahaleler devam ediyor. Bayrak provokasyonu ile start alan linç ve şovenizm ile bezelenen saldırı dalgası, yeni oyuncular ve adımlarla sürdürülüyor. *Sayfa 3*

DİSK VE KESK MUHALEFETİNE RAĞMEN

Tezkere Meclis'ten geçti

Emperyalist ve siyonist saldırılarla yerle bir edilen Lübnan topraklarında Lübnan halkının katledilmesine yönelik saldırılara ortak olunması için 5 Eylül 2006 tarihinde Meclis'te yapılan tezkere görüşmeleri, Türkiye'den de asker gönderilmesi yönünde çıkan kararla sonuçlandı. Türkiye'de % 85'lere varan Lübnan'a asker göndermeye hayır oyu, işgal gücü olmak ve efendilerine sadakatini ispatlamak isteyen AKP hükümeti tarafından pek tabii ki dikkate alınmadı. *Sayfa 19*

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

*NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.*

“İyi çocuklar” görev başında: 10 ölü 16 yaralı

Keskinleşen sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak sıcak gelişmelere sahne olan ülkemiz gündemi **Diyarbakır**'da gerçekleştirilen katliam saldırısıyla bir anda değişti.

Devlet cephesinden uygulamaya koyulacak politikalar için uzunca bir süredir hazır hale getirilmeye çalışılan politik atmosfere müdahaleler devam ediyor. Bayrak provokasyonu ile start alan linç ve şovenizm ile bezenen saldırı dalgası, yeni oyuncular ve adımlarla sürdürülüyor.

Başta işçi sınıfı ve emekçi halkımızın öncülleri komünistler ve devrimciler olmak üzere toplumun geniş bir kesimine yönelik devam eden kampanya, her türlü demokratik tepkiye hak arama mücadelesine azgınca saldırıyor. Uzun vadede yükselme belirtileri gösteren sınıf mücadelesine müdahale için emperyalistlerin talepleri doğrultusunda planlar hazırlanıyor. Şovenizm zehrini etkin bir biçimde kullanan faşist diktatörlük, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmenin sancılarını yaşıyor.

En açık hali **Umut Kitapevi**'nde, Diyarbakır Serhıldanı'nda ortaya çıkan faşizmin gerçek yüzü, generallerin manevraları ile tazelenmeye çalışıldı. JİTEM elemanı katilleri en üst perdeden sahiplenilen faşizm, halka karşı izlediği suçları aklamak istedi. Özellikle **Hilmi Özkök**'ün emekli olmasının ardından yeniden şekillendirilen savaş kurmayının başına **Yaşar Büyükanıt**'ın geçmesi ile dozajı arttırılan “**vatandaş hassasiyeti**” ile oluşan tepkiler ilerde yaşanacakların birer örneği olarak saldırganlığın daha deneyimli tescilli katillerin koordinasyonunda yükselten faşizm sınır tanımıyor. Büyükanıt'ın bayrağı devralır almaz toplumun her kesimine dönük saldırgan açıklamaları, PKK'yi bitireceğine dair iddiaları ve ülkemizin değişik bölgelerinde yaşanan gelişmeler devletin saldırı çitasını yükselteceğinin bir işaretidir.

TMY'nin Meclis'ten geçmesinin ardından Filistin ve Lübnan'la ilgili yapılan eylemlere gaz bombaları ile saldıran ve çok sayıda devrimciyi tutuklayan, 1 Mayıs Mahallesi'nde hızını alamayarak evlere nişan alan, hakları için yürümek isteyen BES üyelerinin önüne barikat kurup coplayan, Atılım gazetesine 15 gün, **Yeni Demokrat Gençlik** dergisine 1 ay kapatma cezası veren devletin icraatları bunlarla da bitmiyor. **Özgür Halk** ve **Genç Bakış** dergilerinin bürolarını basarak çalışanlarını tutuklayan devlet hiçbir muhalif ses istemiyor.

Kongra-Gel'in son dönemde gerçekleştirdiği eylemler ile önemli kayıplar alan faşist diktatörlük kendisi açısından oluşan olumsuz havayı dağıtmak için gözdağı vermek amacıyla Türkiye Kürdistanı'nda operasyon üstüne operasyon düzenliyor. Sağ ele geçirdiği gerillaları diri diri yakmakla yetinmiyor. Batman'ın Balbaşı köyünde 9 yaşındaki **Mizgin Özbek**'i de katliyor. Çok geniş bir alanda ormanları yakan devlet tahammül edemediği gerilla mücadelesini yok etmek istiyor.

“Vatan sağolsun demeyeceğim!”

Toplumu bir bütün olarak baskı cenderesi altında ezmeye çalışan faşizm, kontrol edemediği ve kendisi için en büyük tehdit olan geril-

laya vahşice saldırıyor. Gerilla mücadelesinin gelişmesinin önünü almak adına her türlü propaganda malzemesini kullanıyor. Topluma “**terör**” korkusu enjekte ederek “**hassas**” tepkileri ortaya çıkarıyor. Aldığı kayıpları şovenizmi geliştirmek için kullanıyor.

Ancak asker cenazelerini geçmişten beri şovenist bir histeri gösterisine çevirerek “**terör**” kavramını diri tutan TC'nin planları bu defa tutmadı. Cenazelere devlet erkânı ile katılmayı gelenek haline getiren ülkemiz egemenleri bu kez şaşkına döndüler. Uzun bir aradan sonra ilk defa asker cenazelerinde ailelerin devlete olan tepkisi bir şekilde gündeme girdi. Öncesinde de çocuklarının “**vatanın bölünmezliği**” için “**şehit**” olmadığını düşünen ve tepki duyan aileler vardı, ancak devle-

rekte karşı daha kapsamlı bir saldırı konsepti hazırlayan devlet bunları adım adım hayata geçiriyor.

Gerilla mücadelesinin kökünü kazımının hesaplarını yapan egemen sınıflar için bu hedefin başarıya ulaşması Ortadoğu'da üstleneceği rol açısından da büyük önem taşıyor. Kürt halkının imha ve inkâr politikalarına karşı yürüttüğü ve tüm tasfiye girişimlerine rağmen hala dinamik bir güç olan direniş egemenlere korku salıyor. Kürt halkının zulme karşı duyduğu kinin farkında olan devlet bu öfkenin devrimci kanallara akmasını engellemeye çalışıyor. Ulusal hareketin içine girdiği rotaya rağmen diyalog ve barış çağrılarına her defasında katliamlarla karşılık veren devlet ezberi bozmadı. PKK'nin son dönemde

PKK'nin son dönemde yaptığı eylemler ile kayıp veren devlet bunlara karşılık operasyonları artırarak topluma terör korkusu ile terbiye etmek için yine işe koyuldu. Eski JİTEM elemanlarını Türkiye Kürdistanı'na çağırarak Diyarbakır 7. Kolordu Komutanlığı'nda eğitime alan devlet tekrar gündeme gelmesinin hemen ertesinde “devletin iyi çocukları harekete” geçti.

ti hedef alan açıklamalar şimdiki gibi yansımamıştı. Faşizmin bütün uğraşlarına rağmen üzerine giydiği elbisenin dikişlerinin attığını gösteriyor, bu tepkiler.

Asteğmen Zeki Burak Okay'ın annesinin “**Vatan sağ olsun demeyeceğim, o bir sinek dahi öldüremezdi, siz onu dağlara öldürmeye gönderdiniz**” sözleri “**terör**” demagojilerinin parçalandığını gösteriyordu. Halk çocuklarını dünyanın dört bir yanına egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda gönderen devlet bunun üzerine “**şehitlik**” masalları anlatıyor. Cenazelerde ortaya çıkan tepkinin yarattığı sarsıntı Erdoğan'ı konuya ilişkin açıklama yapmak zorunda bırakırken üslup yine aynıydı. “**Askerlik yan gelip yatma yeri değildir**” sözlerini sarf eden Erdoğan halka hakaret etme geleneğini bozmadı. Ölen er Murat Alptekin'in “**şehitlik**” mertebesini kabul etmediği için MİT tarafından 15 gün sorgulandığını da hatırlatmalı.

“En iyi Kürt ölü olandır!”

Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerle beraber TC'nin bunlara ayak uydurma ve etkin bir biçimde müdahil olabilmesi için olası risk faktörlerini ortadan kaldırması gerekiyor. Bunlardan birini de faşizme karşı 20 yıldır silahlı mücadele veren ulusal hareketin tasfiye edilmesi oluşturuyor.

Yaşar Büyükanıt'la ve eski Özel Harp Dairesi yeni “**Özel Kuvvetler Komutanlığı**”nda yapılan değişiklikler ile birlikte silahlı mücadele yürüten devrimci örgütlere ve ulusal ha-

yaptığı eylemler ile kayıp veren devlet bunlara karşılık operasyonları artırarak toplumu terör korkusu ile terbiye etmek için yine işe koyuldu. Eski JİTEM elemanlarını Türkiye Kürdistanı'na çağırarak Diyarbakır 7. Kolordu Komutanlığı'nda eğitime alan devlet tekrar gündeme gelmesinin hemen ertesinde “**devletin iyi çocuklarını harekete**” geçirdi. Askeri Faşist Cunta'nın yıldönümü olan 12 Eylül gecesi saat 21:00'de Diyarbakır'ın Bağlar semtinde Koşuyolu Parkı'nda patlayan bomba ile Diyarbakır savaş alanına döndü. Patlamada 7'si çocuk 10 kişi ölüyor 14 kişi de ağır yaralandı. Patlayan bombalar ülke gündemine de bomba gibi düştü. Egemenlerin sözcüsü medya, patlamalardan PKK'nin sorumlu olduğunu altını çizirken olayın ardından Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü “**Eylem şekli ve kullanılan patlayıcı daha önce PKK'nin kullandığı patlayıcılarla benzer nitelikte. Büyük olasılıkla PKK'nin son dönemde devletle vatandaş arasında gelişmekte olan olumlu ilişkiyi provoke etmeyi amaçlayan bir eylem olarak değerlendiriyoruz**” açıklamasında bulunarak patlamaları PKK'nin üstüne yıkmaya çalıştı. Devlet bir taraftan Diyarbakır'ı kan gölüne çevirirken toplumda oluşabilecek tepkileri de ulusal hareketin üstüne yıkmanın peşinde. **Eylemi Türk İntikam Tugayları adlı örgütün üstlenmesine rağmen Emniyet ve basın bomba düzeneğinin daha önce yapılan PKK eylemlerinde kullanılan bomba düzeneği ile benzerlik taşıdığı iddia ederek bilinçleri bulandırmaya çalışıyor.**

Oysa bu katliam devletin ne ilk ne de son katliamı. Patlamadan önce bomba düzeneğinin fotoğraflarını internet sitesinde yayımlayan TİT açıklamalarına rağmen basın ertesi gün saldırının PKK tarafından yapıldığını yazdı. Öncelikle TİT adında bir örgütün aslında olmadığını belirtmeliyiz. TİT 1 Eylül 2005 tarihinde Şemdinli ilçe merkezinde DEHAP'ın kurduğu barış çadırını bombalamış 14 kişi ağır yaralanmıştı. Patlamadan sonra ilçede “**Ey Kürt halkı**”, “**Beş şehidin kanı yerde kalmayacak**” başlıklı bildiriler dağıtılmıştı. 9 Kasım 2005'te Şemdinli'de Umut Kitabevi'ne yapılan bombalı saldırıda suçüstü yakalanan JİTEM'ci Astsubaylar Özcan İldeniz ve Ali Kaya'nın davasında da TİT ismi geçmişti.

TİT Özel Harekâtçıların eylemlerinden sonra kullandıkları bir isim. Son olaydan sonra internette yayınlanan bildirisinde “**PKK'nin batıda şehit ettiği her bir Türk için Diyarbakır'da 10 Kürt'ü öldürecekimize and içeriz**” açıklaması yaptı. Olayın ardından Diyarbakır sokaklarında akrepler ve panzerlerle “**Ölürüm Türkiyem**” faşist marşı ile adeta gövde gösterisi yapan Özel Harekâtçıların bu tutumu saldırının adresini de gösteriyor. Patlamalarla ilgili olarak bir açıklama yapan Koma Kamalên Kürdistan (KKK) yürütme Konseyi Başkanlığı “**Diyarbakır'da halkımıza karşı geliştirilen bu saldırıyla Kürt özgürlük hareketinin hiçbir biçimde ilgileri yoktur**” diyerek katliamın sorumlusunun devlet olduğunu gösterirken Kürt halkının tepki göstermesini istedi. Patlamadan sonra esnaf DTP'nin çağrısıyla üç gün kepenk kapatırken on binlerin katıldığı eylemler yapıldı. Patlama ile ilgili olarak ülkenin dört bir yanında çeşitli sendika ve DKÖ'lerin de katıldığı basın açıklamaları yapıldı. HPG gerillaları da Şırnak'ın Gabar Dağı ve Gundike Mela Alanında katliamın hesabını sormak amacıyla yaptıkları eylemlerde 7 askerin öldürüldüğünü açıkladı. Kürt halkı, tarihi boyunca büyük acılar yaşadı, zulüm gördü. Son 20 yılda yürüttüğü silahlı mücadele ile faşizme önemli darbeler vuran onurlu Kürt halkı özgürlüğün barış talepleri ile gerçekleşmeyeceğini görmelidir. Devletin barış talebine yanıtı Diyarbakır'da katledilen çocuklar oldu, 12 yaşında 13 kurşunla vurulan **Uğur Kaymaz** oldu. Batman'da katlettikleri Mizgin'in ölü bedeninin saçlarından sürüklenmesi oldu. Faşizm Kürt halkının taleplerine karşılık hep aynı refleksi gösterdi. Bundan sonra da aynı şekilde devam edecek. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bugün silahlı mücadeleyi tasfiye saldırılarına karşı gerillayı daha fazla sahiplenmelidir. Kürt halkının kurtuluşu dağlarda yakılan isyan ateşlerindedir. Kürt halkını bugüne taşıyan faşizme karşı yürüttüğü onurlu mücadelesidir. Kürt halkının barışa değil bugün her şeyden fazla savaşa ihtiyacı vardır. Kürt halkı geleceğini silahlı mücadelenin gücü ile kuracaktır. Faşizmin Kürt halkına karşı politikası dün olduğu gibi bugün de aynıdır; “**En iyi Kürt ölü Kürt'tür!**” Buna yanıtı Diyarbakır'daki katliamın protesto edildiği Adana'daki eylemde açılan dövizdeki şu sözlerle yine Kürt halkı vermektedir: “**En iyi Kürt, direnen Kürt'tür.**”

Sınıfsal Yaklaşım

11 EYLÜL, EMPERYALİST TERÖR VE HÜSRAN

“Bu uygulamalar Amerikan yönetimindeki yeni-muhafazakarların (neo-con) ve onların İsrail’deki yandaşlarının reçetele-ridir... Buna devam edilmesi, hem Amerika, hem de İsrail için ölümcül sonuçlar yaratacak ve tüm Ortadoğu halkının Amerika’ya karşı cephe almasına yol açacaktır. Bunun sonucu olarak, Amerika’nın Ortadoğu’dan atılması kaçınılmazdır. Bu da İsrail için sonun başlangıcı demektir.”

Beyaz Saray eski Ulusal Güvenlik Danışmanlarından Brzezinsky’nin Lübnan’daki son gelişmeler vesilesiyle, 31.07.06’da, Global Viewpoint’te yayınlanan bu satırları, 5. yılını geride bırakan 11 Eylül stratejisinin iflasına işaret bakımından önemlidir.

Uzun süredir yaşanan bu iflası kesin biçimde belgeleyen gelişmeler yakın zamanda üst üste gelmeye başladı. Irak’ta sefilleri oynadığı konusunda oluşan hemfikirlikte, işgalcilerin ağızlarından dökülen itiraflar büyük rol oynuyordu. Federatif/bölgesel yapı oluşturmak amaçlı iç savaş çıkarma taktiklerine başvuran işgalciler, son aylardaki can kayıplarının sivillere ait olduğu yalanlarını yaymaya çalışıyorlardı.

Bunun doğru olmadığı çok geçmeden açığa çıktı ve yakın süreçte ABD hedeflerine yönelik eylemlerde belirgin bir artış olduğuna dair bilgiler kamuoyuna yansıdı: “Temmuz ayında direnişçilerin gerçekleştirdiği 1666 bombalama eyleminin yüzde 70’i ABD’li işgalcileri hedef aldı. Yüzde 20’siyse maşalık yapan polis güçlerini. Sivil kayıplar yüzde 10’da kaldı. Bir başka deyişle, ABD’nin **Felluce**’de birkaç bin kişinin öldürülmesi gibi kolektif cezalandırma yöntemleri uygulamasının aksine direniş askeri bir savaş yürütüyor ve bunu kazanıyor. Gerçeğin üstü örtülüyor. Tıpkı Vietnam’da yapıldığı gibi.” **John Pilger**, New Statesman, 04.09.06

Irak’taki yenilginin resmiyete dökülmesi için açıktan yürütülen tartışmalardaki somut çözüm önerilerinin, zamanında ayrıntılı

işgal planı yapanlardan gelmesi dikkat çekici olmaktadır: “Savaşı desteklemiş biri olarak, ABD’nin Irak’ta daha fazla kalmasının yararı olmadığını kavradım. Çekilme kararı alıp Irak’ın komşuları dahil tüm tarafların katılacağı bir konferans düzenlemeliyiz. Irak’taki savaş bizi öyle derinden böldü ki, çekilmek başka sorunlara yol açmakla birlikte, ABD sonrası Irak, İran, Hizbullah ve Suriye’yle başa çıkmak için yeni koalisyonlar inşa etmemizi pekala kolaylaştırabilir de.” **Thomas L. Friedman**, **The New York Times**, 09.08.06

Irak direnişinin gölgesinde bir seyir izleyen Afganistan’daki yeni gelişmeler ise buradaki durumun da pek parlak olmadığını ortaya sermiş bulunuyor. Taliban’ın boşalttığı Kabil’i ele geçirerek oradaki işgalle sınırlı bir egemenlik kuran ABD ve yedeğindeki güçlerin giderek daralan bir kuşatma altına alındığı ve Kabil’in içinde de denetimi sağlamakta zorluk çektiği, kendileri tarafından itiraf edilmeye başlandı. Daha üç ay önce **“büyük çaplı Taliban saldırıları iyidir çünkü böylelikle onları büyük sayılarda öldürebiliyoruz”** diyenler, bugün, **“onları askeri yöntemlerle yok edemeyiz, bir şekilde görüşme yapmak zorundayız”** demek durumunda kalmışlardır.

ABD’nin Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı General James Jones’un, “Kabul etmeliyiz ki yoğunluk düzeyi karşısında biraz şaşırдық ve gerçekte bazı bölgelerdeki muhalefet artık geleneksel vur-kaç taktiklerine dayanmıyor” sözleriyle, İngiliz komutan **Ed Butler**’ın, “Günlük olarak bakıldığında çatışmaların yoğunluğu ve vahşeti Irak’takinden çok daha fazla. Birliklerimiz günde 12’ye yakın saldırı alıyor.” şeklindeki açıklamaları, **Afganistan’daki durumu özetlemektedir.**

Nihayet emperyalist işgalcilerin son fiyaskosu İsrail’in yaşadığı Lübnan yenilgisidir. **“Havadan vur, karadan geç”** taktiğiyle kolay iş bitirmeye alışanlar, bir kez de

Hizbullah’ın önderlik ettiği direniş duvarına çarpmışlardır. Lübnan halkının büyük çaplı bombardıman altında gösterdiği kahramanca direnişte, Filistin geleneği kadar, Irak’taki **“bozgun”**un önemli bir pay sahibi olduğu yadsınamaz.

Emperyalist saldırıların **“küreselleşme”** adı verilen ekonomik boyutunun iflası ile ilgili içeriden gelen itiraflar da sürüyor. Dünya Bankası’nın eski kadrolu akıl hocalarından Joseph Stiglitz’i (**“Küreselleşme vaatlerini yerine getirememiş; adaletsiz küresel ticaret, istikrarsız mali sistem ve sermaye artık merkezden çevreye değil çevreden merkeze gitmeye başlamakta, çoğunluk kaybetmiş, ufak bir azınlığın kazandığı bir süreç yaratılmış, zengin ülkelerde bile yoksullar artmıştır.”**) (Aktaran **Ergin Yıldızoğlu**, Cumhuriyet, 11.09.06) en büyük yatırım bankalarından Morgan and Stanley’in baş ekonomisti Stephen Roach izledi. Roach, Global Economic Forum’da 07.09.06’da yaptığı, **“Küresel büyüme paradoksu”** başlıklı yorumda, **“küreselleşmenin kesin olarak yoksullaştırıcı bir özelliğe sahip olduğu”**nu vurguladı. 1997 ve 1999 yıllarında yaşanan mali krizleri takip eden borsadaki çöküş, **“küreselleşme”** atağı için ilk büyük sendelemeleri ifade ediyordu. Nihayet en önemli dönemeç Dünya Ticaret Örgütü’nün 24 Temmuz 2006’daki çözülüşü (kimi yorumlara göre, çöküşü) ile alınmıştı.

Sürecin siyasal ve toplumsal boyutu ile ilgili gelişmeler de aynı oranda derinleşen bir açmaz yaratmış durumdadır. Özgürlük, demokrasi ve adalet için savaştıklarını iddia eden emperyalistlerin, bu kavramların düşmanı olduklarını gizlemek için fazla bir gayret sarf etmedikleri görülmektedir. Irak’taki yeni anayasa şeriat hükümlerine dayandırılmıştır. Afganistan’da Taliban döneminin yasa ve uygulamaları olduğu gibi muhafaza edilmektedir. Dünyanın bütün ülkelerinde, ya yeni **“anti-terör”** yasaları yürürlüğe girmiş ya da mevcut yasalar ağırlaştırılmıştır.

“Güvenlik” konseptiyle bütün hak ve özgürlükler kısıtlanmakta ya da yok sayılabilmektedir. Gerici ve faşist devlet yapılanmaları, muhalif kesimlere karşı, **“terör”** bahanesiyle tahkim edilmekte, emperyalist-kapitalist sistemin payanda-

ları güçlendirilmeye çalışılmaktadır. Dünya, özgürlük ve demokrasi şampiyonluğuna soyunanların elinde olağanüstü bir sıkıyönetim rejimi ile yönetilmektedir. Zorbalığın orman kanunları ile dayatıldığı bir çerçevede, korsanlık hukuku işletilmeye başlanmıştır. İşgallere, katliamlara, işkenceye, her türlü baskı ve zulme **“güç”** ile meşruiyet kazandırılmaktadır. ABD Savunma Bakanı **Donald Rumsfeld**, **“Bu savaşın (terörizme karşı savaş) başarısı, öldürdüğümüz ve caydırdığımız terörist sayısının, terörist olmaya karar verenlerin sayısından daha çok olup olmadığıyla ölçülecektir”** demişti. İmha ve terör politikası bu anlayış üzerine inşa edilmektedir.

Beşinci yılı geride kalan 11 Eylül süreci, ABD emperyalizmi açısından **“büyük hedefler”** içeriyordu. Fiili işgal durumları dışında hiçbir hedefe ulaşamayıp tam aksine her bakımdan daha geri ve kötü bir konuma düşülmesi, günümüzün gerçeğidir. Dünya hegemonyası için yapılan planların devreye sokulduğu bu dönemde, halkların beklenmedik ölçüdeki direnişi sayesinde afallayan emperyalistler, sürekli manevralarla savaşta ısrar politikalarından geri adım atmış değillerdir.

11 Eylül’ün yıldönümüne denk gelen haftada, güncellenen stratejiyi açıklayan Bush’un kısa vadede belirlediği beş hedef; **“savaşı düşmanlara taşımak, haydut devletlerin kitle imha silahlarını ele geçirmelerini veya üretmelerini engellemek, teröristlerle destekçileri arasında fark gözetmemek, teröristlerin geri çekilme ve saldırı alanlarını –maddi, manevi ve sanal- ele geçirmek, özgürlük umudunun yaygınlaşması”** şeklinde sayılmaktadır. Bu hedeflerin hiç birisi yeni değildir. Bunlara ulaşmak uğruna dünyayı kana boyamakta **“kararlı”** olduklarını bir kez daha deklare etmiş olmaları, savaş ilanlarını yinelemekten başka bir anlam taşımamaktadır.

Yaralı olanın daha azgın bir saldırı içerisinde olacağı, çöküşü hızlananın daha da zalimleşeceği kesindir. Öldürmeyen yaranın geçici de olsa iyileştireceği ve bir süre daha büyük zararlar verecek kadar ömür sağlayacağını bilincinde olunmalıdır.

Seyhan Belediyesi'nden atılan işçilerin direnişi sürüyor

İşçilerin mücadelesi kendiliğinden bir hareket olarak başladı, bazı zayıf devrimci müdahaleler dışında esasta işçilerin kendi çabaları ile devam etti.

beraber güç kaybetmeye, sayısal anlamda erimeye başladı. İşçilerin bir kısmı direnişi ve işi bırakırken, bir kısmı mücadeleden koşturdu. Geriye daha politik ve ekonomik olarak en zor durumda olan kesim kaldı. Bu işçilerin mücadelesindeki kararlılıkları zamanla onların daha da politikleşmesi-

ne neden oldu.

Yani direniş daha az işçi ile ancak daha politik bir hatta devam etti/ediyor. Bu durum işçilerin sloganlarına, söylemlerine de yansıyor. İşçiler şimdi mücadelenin onlara öğrettikleriyle daha bilinçli bir şekilde hareket ediyor. İşçilerin mücadelesi kendiliğinden bir hareket olarak başladı, bazı zayıf devrimci müdahaleler dışında esasta işçilerin kendi çabaları ile devam etti. Seyhan Belediyesi'nden atılan işçilerin özverili, kararlı mücadelesi işçi sınıfının mücadelesindeki ihtiyaçlarına yeniden göz atmamıza neden olmalı. İşçilerin kendiliğinden mücadelesine politik-ideolojik önderlik etmede devrimcilerin zayıf mü-

dahalesi devrimcilerin işçi sınıfının mücadelesinden kopukluğunu bir kez daha gösterdi. Bu durum Tarsus'ta direnişi sürdüren SCT Turbo işçileri için de geçerli. İşçilerin mücadelesi esasta dağınık ve ideolojik-politik bir önderlikten yoksun bir şekilde ısrarla devam etmektedir. İşçiler Seyhan Belediyesi'nde işe geri dönme talebiyle her Çarşamba günü İnönü Parkı'nda bir araya geliyor. Son olarak 13 Eylül günü öğlen saatlerinde biraraya gelen işçiler, çocuklarıyla beraber işlerine geri dönmek istediklerini haykırdılar. "Zafer direnen emekçinin olacak", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını atan işçiler İnönü Parkı'ndan Seyhan Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Belediye önünde işçiler adına konuşan Ramazan İşçioğlu; "Bizim durumumuz karşısında susanlar, duymayanlar ve kör bakanlar unutmazınlar ki sıra onlara gelecektir. Bizler onlar pes edinceye kadar mücadelemize devam edeceğiz" diyerek mücadelenin devam edeceğine dikkat çekti. Açıklamanın ardından işçiler oturma eylemi gerçekleştirdiler. Seyhan Belediyesi'nden atılan işçilerin onurlu, kararlı mücadelesi direnmek ve hakkını almak isteyen işçilere güç katmaktadır. (Mersin)

Seyhan Belediyesi'nde taşeron bir şirkette temizlik işçisi olarak çalışan işçiler yaşam koşullarının düzeltilmesi amacıyla direnişe geçmiş, bunun üzerine şirket ve Belediye tarafından işten atılmışlardı. İşçilerin işe geri dönme talebi ile yürüttükleri mücadele büyük bir kararlılıkla devam ediyor. Önce Belediye Şantiyesi'nde çadır açan işçiler, işten atılmalarının ardından eylemlerini İnönü Parkı'na taşıdılar.

Daha önce de gazetemize taşıdığımız

direniş 130'lu günleri aşmış durumda. Direnişin ilk günlerinde çadırlarında ziyaret ettiğimiz işçilerin çizdiği tablo, duruşları ile gelen süreçte ortaya koydukları tavır anlamında ciddi değişimler yaşandı. Yaptığımız ilk söyleşilerde taşeron şirketin, Seyhan Belediyesi'nin gerçek kimliğine dair tepkisel çıkışlar gelişen süreç boyunca daha politik bir içerik kazanarak sınıf bilincine doğru bir ilerleme kaydedilmişti. Direnişin ilk başladığı dönemlerde oldukça kitlesel olan işçiler, işten atılmaları

Emekçinin Gündemi

İşçiler yoksullaşırken

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından yapılan araştırmanın sonuçlarından yola çıkarak, Türkiye'nin, birim başına işgücü maliyetlerinin en fazla gerilediği ülke olduğu açıklandı. Avrupa Birliği Ekonomik ve Finansal Göstergeler verilerinden de yararlanılarak yapılan araştırma, Avrupa Birliği üyesi 25 ülke ve AB'ye üye olmayan ülkelerle karşılaştırılarak yapılmış. 2000 yılından itibaren yapılan araştırmada işgücü maliyetinin 12.6 oranında bir azalma ile işçilerin en fazla yoksullaştığı ülke olarak ifade edilmektedir.

Ülkemizdeki mevcut yoksulluk tablosunu düşündüğümüzde, işgücüne ayrılan maliyetteki bu düşüş şaşırtıcı değildir, sadece gerçeğin ifade edilmesi olarak algılanması gerekir. Mevcut ekonomik sistemin dönem dönem yoğunlaşan krizinin faturasının işçi ve emekçilere yönelik kısmının belli oranlarda yansıtıldığı bu veriler, ülkemizdeki işsizlik tablosunun anlaşılması açısından da önemlidir. Bahsi geçen ve azalma olarak tanımlanan olgu meselenin sadece ekonomik kısmının değil, aynı zamanda sosyal ve siyasal kısmının da kısmi anlamda verilerini sunmak-

tadır. İşsizliğin her geçen gün artış gösterdiği ülkemizde, yaşanan dönemsel kriz ve hatta çalkalanmalar dahi bu işsizlik oranının büyümesinde belirleyici bir noktada durmaktadır.

Geçtiğimiz hafta IMF koordinatörlerinin yaptığı açıklama önümüzdeki yakın dönemde dünyada ve Türkiye'de Mayıs ayında yaşanan dalgalanmadan daha ciddi bir dalgalanmanın beklendiği yönündeydi. Bu açıklamaları yalanlayan Ali Babacan, açıklamaların geçmiş dönem ekonomik raporlarına dayanılarak yapıldığını söyleyerek "Türkiye için korkulacak bir şey yok" beyanında bulundu. Beklenen dalgalanmanın "kriz" olarak da yorumlanabileceğini açıklayan ekonomistler bu durumun ülkemiz başta olmak üzere Güney Afrika gibi "hassas" bölgelerde de oldukça etkin bir biçimde hissedileceğini açıkladılar. Bu tartışma ve "söylentileri" tamamlayan, bir anlamda cevap veren R. Tayyip Erdoğan "ülkemiz son altı aylık dönemde dahi ekonomik olarak önemli gelişmeler yaşamıştır" açıklamasında bulunarak vatandaşı rahatlatmaya çalıştı ve bu söylentilere inanılmaması gerektiğini belirtti. Emperyaliz-

me bağlı ülke ekonomisinin böyle bir dalgalanmada kendisini nasıl koruyacağı gibi bir soruyu sormak oldukça abes olacaktır. Çünkü böyle bir korunmanın Mayıs ayı içindeki dalgalanmadan da hatırlanacağı gibi mümkün olmadığını iyi biliyoruz.

Kuşkusuz, bu ekonomik verilerin ya da olası kriz beklentilerinin ülkenin siyasal atmosferi açısından da belirleyici olduğu diğer bir gerçektir. Egemen sınıfların işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının yanısıra Kürt halkı nezdinde geliştirdiği ve tırmandırdığı saldırıların bu sürecin bir parçası olarak geliştirildiği bir gerçektir. Bu saldırıları, ekonomik açılardan yaşanan dar boğazın siyasal plandaki yansımaları olarak görmek gerekir. Terörle Mücadele Yasası olarak adlandırılan saldırının uygulanmaya başlanması ile birlikte saldırı zincirini her alanda geliştiren devlet, kendisi için kontrolü aşan her harekete önemli saldırılar gerçekleştirmektedir. Bu sadece devrimciler açısından değil, çizgisini aşan sendikalar açısından da böyle olacaktır.

Korkuyla beklenen ekonomik dalgalanmaların ve gerçekleştirilen saldırıların ezilenlerde önemli bir birikimi yarattığı ortadadır. Tasarruf sağlanması amacıyla devlet ödemelerinden çıkarılan ilaçlar, halkın sağlık ve yaşam hakkını tamamiyle bitiren bir noktada durmaktadır. Kanser tedavisinde kullanılan ilaçlar da dahil olmak üzere geliştirilen tasarruf planına karşı halkın tepkisi burjuva medya tara-

findan dahi gizlenemez bir noktada durmaktadır. Bu ve buna benzer bir dizi saldırıya karşı geliştirilen göstermelik tepkiler ise sendika konfederasyonlarının gelekselleşen tepkisi olma özelliğinde. Vakit buldukça Ankara yollarına düşen sendikaların, tezkere eylemlerinde de görüldüğü gibi "sınırı aşmak" gibi bir hedefleri bulunmamaktadır.

Önümüzdeki dönem daha da hız kazanacak saldırıların göğüslenmesinin mevcut sendikal anlayışlarla mümkün olmadığı bir gerçektir. Bu gerçeğin üstesinden gelmek için öncelikle mevcut olan çizgiye karşı bizlerin sağlam bir karşı duruş sergilemesi gerekir. Yani hem karşı çıkıp hem de kabul görme anlayışıyla mevcut konfederasyonlara hakim olan anlayışa karşı mücadele yürütülemeyeceği bir gerçektir. Bu anlamda da meseleyi "muhalif" olmanın ötesine taşımak gelinen aşamada bir zorunluluktur. Zira buna biz öncelik vermediğimiz takdirde biriken öfkenin bizi de ezip geçmesi bir sürpriz olmayacaktır. Azalan sendikalaşma oranı, işçilerin mevcut sendika yönetimlerine karşı taşıdıkları güvensizlikler ve daha bir dizi sorunun yanı sıra büyüyen işsizlik, işçi sınıfı içindeki mücadelemiz açısından çözümlenmesi ve üzerinde durulması gereken temel noktaları oluşturmaktadır. Önümüzdeki dönem devletin saldırılarına paralel olarak gelişecek olan muhalefetin yönünü tayin edebilmek için bugünden sağlam ve güçlü adımlar atmak zorundayız.

PANCARDA KOTA AZALMASI NİYE?

Şeker pancarı tarımı Türkiye'nin 64 ilinde 6 bin 206 köyünde yapılmakta ve 348 bin 237 çiftçi ailesi bundan geçimini sağlamaktadır.

Sonbaharı yaşadığımız bu günlerde, **Doğu Anadolu ve Trakya** başta olmak üzere köylüler birçok bölgede hareketlenmeye başladı. Bu dönem şeker pancarının çıkartılma, pullama yapılıp satılması gibi belli bir zamanı kapsayan çalışmanın dönemidir.

Şeker, genel olarak şeker kamışı, şeker pancarı nişastalı bitkilerden elde edilmektedir. Ve bu ürünlerin yetiştirilmesi ülkenin coğrafyasına ve en ekonomik ham maddeye göre yapılır. Bundan kaynaklı da ülkemize en uygun olan, en iyi hammadde şeker pancarıdır. Şeker pancarı tarımsal ürünlerden daha yoğun emek istemektedir. Genelde aile içinde ya da mevsimlik işçilerle çalışılmaktadır. Böylece göç de engellenmektedir. Yine yan ürünleri hayvan beslenmesinde kullanılmakta, bu da bölge için ciddi bir ekonomik rahatlık sağlamaktadır. Özellikle Doğu Anadolu Bölgesi'nde geleneksel tarımın yoğun yapılmasından kaynaklı aileler için iyi bir destek sunmaktadır.

Şeker pancarı tarımı Türkiye'nin 64 ilinde 6 bin 206 köyünde yapılmakta ve 348 bin 237 köylü ailesi bundan geçimini sağlamaktadır.

Şeker pancarı birliği olan **PANKO-BİRLİK**, Türkiye'nin 64 ilinde örgütlü olup 1.7 milyon ortağın üst birliği durumundadır ve devletten hiçbir destek almadan ayakta durmaktadır. Bu birliğe ait Amasya, Kayseri, Konya, Çorum, Adapazarı, Kütahya ve daha birçok ilde fabrikalar bulunmaktadır.

İşte şeker pancarı, bu kadar köylüyü etkilerken ve yine ekonomiye bu kadar katkısı varken son yıllarda tek tek özelleştirilmeye çalışılan fabrikalar, köylüyü zor durumda bırakmaktadır.

Devlet genelde kâr etmediği propagandası ile özelleştirme politikası gütmektedir. Bolu'daki şeker pancarı fabrikasını kapatmak isteyen devlet, bu fabrikanın 2005 yılında 13.5 trilyon kâr ettiğini ise görmezlikten geliyor. Aynı şekilde **Telekom** ve **SEKA**'nın özelleştirilmesinde olduğu gibi bu fabrikaları modernize etmeyerek rekabet gücünü azaltmaya çalışılmaktadır. Buna rağmen kâr eden bu işletmeleri, IMF politikaları doğrultusunda ya kapatıyor ya da özelleştiriyor.

2006 yılının en önemli özelleştirme projelerinden biri olarak şeker fabrikalarının özelleştirilmesini gösteren ve yine **9. Kalkınma Planı**'nda şeker fabrikalarının özelleştirilmesini önüne politika olarak koyan IMF politikalarının uşağı devlet, Şeker-İş Sendikası'nın Türkiye çapında yaptığı eylemlerle özelleştirme tarihini ileri bir tarihe ertelemek zorunda kalmıştır.

Bugün şeker pancarı üretimi kotalar, özelleştirmeler, ucuz tatlandırıcılar çemberi içinde kalmıştır. Bu saldırılarda AB emperyalizminin büyük payı vardır. AB'ye giriş sürecinde ülkemizde ekilen pancar ne kadarsa, yani kota ne kadarsa AB'ye girdikten sonra da aynı kotanın devam etmesi herhangi bir artışın yapılmayacağını teminat istemektedir. Ve bundan kaynaklı ülkedeki şeker pancarının üretimi gittikçe düşürülüp, pazarda açık yaratılarak şeker üretimi yapan büyük emperyalist şirketlerin pazara hâkim olması istenmektedir. Diğer bir nedense, ülke nüfusunun % 35 oranını köylülerin oluşturması ve buna karşılık AB üyesi ülkelerde köylü nüfusunun % 5'lerde olmasıdır.

2006 yılında Ereğli, Bor ve Iğın fabrikalarının özelleştirilmesine karar verilmiştir. Bu fabrikalar sosyal ve ekonomik olarak güçlüdür ve önemli bir işleve sahiptir. Bu özelleştirme politikasının bir benzeri Polonya'da görülmüştür. Polonya hükümeti, ülkedeki şeker fabrikalarını çok uluslu şirketlere satmıştır. Daha sonra bu şirketler aldıkları fabrikaları kapatarak yerine daha ucuza mal ettiği başka ülkelerden şeker getirmiş ve Polonya ekonomisini zarara uğratmıştır ve bu nedenle Polonya devleti bu fabrikaları yeniden devletleştirmek zorunda kalmıştır. Aslında bu örneğin geçtiğimiz yıllarda ülkemizde belli oranda bir benzerini yaşamıştık. Et Balık Kurumu'nu özelleştiren devlet, hayvancılık sektörünü iflâsa zorlamış ve ülkeyi kaçak hayvan ve et cenneti haline getirmiş, halkı salgın tehlikesine sokmuştur. Devlet son günlerde özelleştirdiği kombineleri satın alma kararı vermiştir. Zarar ise hiç kapatılmayacak kadar büyüktür. Özelleştirmenin her alanda yanlış olduğu gibi tarımdaki özelleştirmelerin de ne kadar sakıncalı olduğu tüm bu yaşananlardan görülmektedir.

Şeker pancarındaki özelleştirme, ülkemize nişasta bazlı şekerin girmesine neden olacaktır. Bu ürünün özellikle mısırla elde edilmesi ülkemize fazlaca ithal mısır girmesine neden olacak, bu da mısırın pazar rekabetini sarsacak ve üreticileri zarara uğratacaktır. Ülkemiz GDO'lu mısır deposu haline gelecektir.

Şeker işletmelerinin özelleştirilmesi tarımda istihdamı azaltacak, bu geniş sektörde çalışan mevsimlik işçilerin gelirini ve şeker pancarının yan ürünlerini azaltarak hayvanların kaba yem ihtiyacını artıracak ve sığır yetiştiriciliği sektöre uğrayacaktır. Kırsal alandan kentlere göçler ve işsizlik katlanarak artacaktır. Bu saldırının ne kadar fazla bir alanı etkilediğini görmekteyiz.

Bu aylar şeker pancarı üreticisinin tepkisinin artacağı aylardır. Pancar toplama ve pullama sırasında, fabrikalara teslimlerinde oluşacak uzun kuyruklarda tepkiler ortaya çıkacaktır. Bizler pancar üreticilerinin tepkilerini fındık üreticileri gibi alanlarda haykırmalarını sağlayacak politika ve pratikler sergilemeliyiz.

Son süreçlerde köylü hareketliliğinin arttığı gözlenmektedir. Bugün köylüyle beraber emekçi halka topyekün yapılan saldırılara karşı tepkilerimizi alanlara taşımalyız.

Ancak ülkemizdeki köylü örgütlenmelerine baktığımızda bunların kooperatifler, birlikler, sendikalar olduğunu görüyoruz. Bunların çoğu gerici yönetimlere sahiptir ve köylünün tepkilerini başka alanlara kaydırmaktadır. Geçen Mayıs aylarında şeker pancarı üreticilerinin, esasta özelleştirmeye karşı yaptığı fakat içerik olarak şovenist söylemlerin yer aldığı eylemler, birçok bölgede kitleselliği yakalayamamıştır.

Bunun en büyük nedeni bu eylemi düzenleyen **Şeker-İş Sendikası**'nın pasif duruşu ve sadece eyleme yakın dönemde köylere gitmesi, sadece kağıt üzerinde kalmasıdır. Bugün bu örgütlülüklerin yapısına doğru müdahale oldukça önemlidir. Tezkere eyleminde Manisa köylülerinin anti-emperyalist tavırları ve politik gündeme müdahalesi bizler için iyi bir örnek olmalıdır.

(Kelkit'den İK okuru)

✓"Mısır fiyatı açıklansın!"

Mısır hasadının yapıldığı bugünlerde, köylüler mısır fiyatının açıklanmasını istiyor. **Hatay**'ın **Reyhanlı** ilçesi Ziraat Odası Başkanı **Savvah Yüksekönül** birinci ürün mısır hasadının tamamlandığını, ancak mısır alım fiyatının halen açıklanmadığını söyledi. Mısır hasadının yapıldığı önemli yerlerden biri olan Amik Ovası'nda birinci ürün mısır hasadının yapılmasına rağmen alım fiyatının açıklanmasının köylüyü olumsuz etkilediğini, büyük emekler harcayan ve de dört gözle bekleyen köylünün bu yüzden mısırını tüccara satmak zorunda kaldığını belirtti. Toprak Mahsulleri Ofisi'nin geçen yıl olduğu gibi bu yıl da alım fiyatını açıklamadığını, köylünün her tarafa borçlu olduğunu ifade eden Yüksekönül, köylünün mısırını 250-300 Ykr'den sattığının altını çizdi. (Mersin)

✓Bu kadar yasadışılığa "yasaiçi" cevap olmaz!

Trabzon'da beyaz eşya ve mobilya satan bir firma, fındık üreticilerinden kilosu 5 YTL'ye fındık satın alarak, karşılığında ev eşyası veriyor. Firma sahibi **Okan Yılmaz**, fındık konusunun uzun süredir kamuoyunda tartışıldığını belirterek, "Yöre insanının tek geçim kaynağı fındık. Fındığını satabildiği takdirde ancak bir şeyler satın alabiliyor" diyerek köylülerin durumdan nasıl etkilendiğinin altını çizdi.

Mağazaya gelen müşterilerin eşya almak istediklerini, ancak parasını fındığı sattıklarında ödeyebileceklerini söylediklerini ifade eden Yılmaz, "Yaklaşık 3-4 aydır bu durum böyle sürüyor. Vatandaşlar gelip ihtiyaçlarına bakıyorlar, ancak elleri boş geri dönüyorlar" diyerek de, köylülerin ve esnafın ilişkilerinin ne kadar birbirine bağlı olduğunu vurguladı.

(H. Merkezi)

Buğday üretimi 3 ton azaldı, köylüler zorda!

Buğday rekoltesindeki düşüşün en önemli nedenlerinden birinin yıllardır uygulanan fiyat politikaları olduğunu savunan Yetkin, üretimden çekilen üretici sayısının ise 1 milyonu geçtiğini kaydetti.

Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) Genel Başkanı İbrahim Yetkin, yıllardır 21 milyon ton düzeyinde seyreden buğday üretiminin, bu yıl 2-3 milyon ton azaldığını belirterek, “Türkiye, önümüzdeki yıllarda buğday tüketimini karşılayamayacak duruma düşebilir” dedi. 2006 yılı hububat hasat döneminin bittiğini hatırlatan Yetkin, Türkiye’de yıllardır 21 milyon ton düzeyini aşamayan buğday üretiminin, bu yıl 2-3 milyon ton azalarak, 18-19 milyon tona gerilediğini bildirdi. Buğday rekoltesindeki düşüşün en önemli nedenlerinden birinin yıllardır uygulanan fiyat politikaları olduğunu savunan Yetkin, üretimden çekilen üretici sayısının ise 1 milyonu geçtiğini kaydetti.

Üretimdeki düşüşe kalitedeki düşüş de eklendiğinde Türkiye’nin yıl sonuna kadar en az 1 milyon ton buğday ithal etmesinin beklendiğini ifade eden Yetkin, kuraklık ve sulama problemleri, yüksek girdi fiyatları, düşük ürün fiyatları uygulamasıyla, tarımdan başka kesimlere aktarılan kaynağın en başta buğday üreticisini mağdur ettiğini söyledi. Köylünün bu yıl kâr etmediğine, ancak zarar da etmediğine işaret eden Yetkin, “çiftçi bu yıl da en iyi koşulda maliyetini karşılamıştır, böyle giderse Türkiye, önümüzdeki yıllarda buğday tüketimini karşılayamayacak duruma düşebilir” dedi.

Buğday üretiminde en büyük sorunun, yüksek girdi fiyatları, düşük ürün fiyatları ve düşük verimlilik olduğunu be-

lirten Yetkin, girdi fiyatlarının destek ve sübvansiyon yoluyla düşürülmesi gerektiğini vurguladı.

Tarım kesiminden başka kesimlere kaynak aktarmak ve bütçe açıklarını kapatmak amacıyla ürün fiyatlarının düşük tutulması uygulamasına da son verilmesi gerektiğini ifade eden Yetkin, çiftçi alacaklarının da gecikmeden ödenmesi gerektiğini kaydetti.

Bir gazetecinin açıklanan fındık fiyatlarına ilişkin sorusu üzerine de, Yetkin, Fiskobirlik’in TMO’nun üzerinde fiyat vermesine rağmen, fındık üreticisinin zor duruma düştüğünü belirterek, “Fındık üreticisi kaybetmiş, fındığın üstünden para kazanmak isteyen kesim kazanmıştır” şeklinde konuştu. (H. Merkezi)

Fiskobirlik fındık alım fiyatlarını belirledi

Ordu’da yapılan dev köylü mitinginin ardından devletin neredeyse tüm kademelerinden çeşitli açıklamalar yapılmış, her zamanki gibi “provokatör”ler aranmış, köylüler suçlanmıştı. Ancak aynı zamanda da köylülerdeki tepkinin büyüklüğünü gören devlet, Emniyet Müdürü’nü görevden almış ve taban fiyat konusunda köylüyü memnun edecekleri yalanını savurmuştu. Ancak gelinen aşamada yaşananlar bunların tamamen birer yalan olduğunu ortaya koydu.

Fiskobirlik 2006 ürünü Giresun kalite kabuklu tombul fındığın alım fiyatını kiloda brüt 5 YTL olarak açıkladı. Levant kalite kabuklu fındık fiyatı brüt 4.8 YTL, sivri ve kara kabuklu fındık fiyatını ise brüt 4.6 YTL olarak belirledi. Alınan ürün be-

delinden kilogram başına % 5 kesinti yapacağını açıklayan Fiskobirlik’e karşılık Toprak Mahsulleri Ofisi fındığı 4 YTL’den alacak. Üreticiler TMO’nun fındık alım fiyatını maliyetinin altında belirlediğine dikkat çekerken birçok yerde alımlar sorunlu başladı.

Fındık alımına başladığını duyuran TMO’nun Ordu’daki depolarının inşaatının bitmemesinden dolayı alım yapılamıyor. Yapılan açıklamaları dikkate alarak ürünlerini teslim etmeye gelen köylüler depo bulamadı. Öte yandan Trabzonlu fındık üreticisi köylüler ürünlerini TMO yerine Fiskobirlik’e vermeye başladılar. Ancak alım fiyatının belli olmaması köylülere zor durumda bırakıyor. “TMO alımlara başladı” açıklamaları ile umutlanan üreticiler, yaşanan durum karşısında tepkilerini dile getirdi.

Bunun yanında fındık üreticileri çeşitli illerde eylemler yaparak karşılaştıkları durumu protesto ediyorlar. Ordu Fatsa’da bir grup fındık üreticisi alım fiyatlarını protesto etmek için fındık yaktı. Yunus Emre Köprüsü yakınlarında toplanan üreticiler, yanlarında getirdikleri yaklaşık 15 çuval fındığı yakarak fındık taban fiyatını protesto etti. Burada açıklama yapan üretici Fahri Yüksektepe, fındığın gerçek değerini bulmaması nedeniyle birçok ailenin mağdur olduğunu belirterek, “birkaç kişinin çıkarları için üreticiler mağdur edildi” dedi. Taşydıkları çeşitli pankartlar ile eylem yapan fındık üreticileri sloganlar atarak dağıldı. (H. Merkezi)

Fıstık üreticisi sıkıntılı

Özellikle Türkiye Kürdistanı’nda köylülerin en önemli ürünü olan fıstıkta, fiyatlar üreticiyi memnun etmiyor.

Antep fıstığında ürünün bol olmasına rağmen fiyatlar köylülerin beklentilerini karşılamıyor. Piyasa fiyatlarının istenilenden daha düşük olduğunu ifade eden köylüler, ilk hasatta topladıkları Antep fıstığını 5.55 YTL arasında alıcı bulduğunu, bunun da taleplerinin çok altında olduğunu söylediler. Erdal Bozkurt isimli köylü topladığı Antep fı-

stığını ürün bolluğundan dolayı 3.5 YTL’ye satabildiğini, bu fiyatın girdilerini bile karşılamadığını, mağdur olduklarını belirtti. Ürünün bol olduğu dönemde fiyatların düşük olduğunu, en az olduğu dönemde fiyatların yüksek olduğunu ancak ürünün az olmasından dolayı yine zarar ettiklerini, Toprak Mahsulleri Ofisi’nin alım yapması gerektiğini ve fıstıkta olduğu gibi bir taban fiyat belirlemesinin ihtiyaç olduğunu söyledi. Öte yandan konuya ilişkin Osmaniye Ziraat Odası Başkanı Bahar Sezgin de bir açıklama yaparak Türkiye’de fıstık üretiminin 185 bin ton olduğunu ve toplam yer fıstığı ihtiyacının üçte ikisinin yerli üretimlerle karşılandığını, ithalatlar yüzünden bu oranın her yıl biraz daha düştüğünü belirtti. Geçen yıl 25 ton fıstık ithal edilirken fıstık ekim alanlarının yüzde 49’una sahip Osmaniye’de fıstık rekoltesinin 20 bin ton düşmesi bekleniyor. (H. Merkezi)

Fıstık üreticisi sıkıntılı

Trabzon’da beyaz eşya ve mobilya satan bir firma, fındık üreticilerinden kilolu 5 YTL’ye fındık satın alarak, karşılığında ev eşyası veriyor. Firma sahibi Okan Yılmaz, fındık konusunun uzun süredir kamuoyunda tartışıldığını belirterek, “Yöre insanının tek geçim kaynağı fındık. Fındığını satabildiği takdirde ancak bir şeyler satın alabiliyor” diyerek köylülerin durumdan nasıl etkilendiğinin altını çizdi.

Mağazaya gelen müşterilerin eşya almak istediklerini, ancak parasını fındığı sattıklarında ödeyebileceklerini söylediklerini ifade eden Yılmaz, “Yaklaşık 3-4 aydır bu durum böyle sürüyor. Vatandaşlar gelip ihtiyaçlarına bakıyorlar, ancak elleri boş geri dönüyorlar” diyerek de, köylülerin ve esnafın ilişkilerinin ne kadar birbirine bağlı olduğunu vurguladı.

(H. Merkezi)

“Yanan Dersim değil, sermayenin geleceğidir; Dersim halkı hesabını soracaktır!”

Dersim’de her yıl çıkartılan orman yangınlarına karşı defalarca kez protestolar örgütlenirken, bu yangınların ağırlıklı olarak kimler tarafından çıkartıldığı ise gün gibi ortada. Özellikle silahlı mücadelenin beşiği Dersim, neredeyse % 75’i ormanlarla kaplı olan bir bölge. 1994 yılından beri gerillayı engellemek, halkla olan bağı koparmak, gerekirse halkı zorla göç ettirmek için defalarca ormanlar yakılırken, aynı şekilde özellikle son aylarda Türkiye Kürdistanı’nın birçok bölgesinde askerler tarafından orman yangınları çıkartılmakta, yangına müdahale etmeye çalışan köylüler engellenmektedir. Özellikle Dersim halkını sürekli olarak etkileyen bu yangınlar, üzerine Munzur Çevre ve Kültür Derneği Başkanı **Ali Ekber Barmağaç** ile röportaj yaparak, bu olaya Dersim halkının nasıl baktığını öğrenmek istedik.

Dersim’de çıkartılan orman yangınlarının halkı ve oradaki yaşamı nasıl etkilediğini sorduk kendisine.

Dünyadaki yaşam alanlarını tahrip eden insanların kendi sonlarını hazırladığının altını çizen Barmağaç, kirlenme sonucu yaşam alanlarının yok olduğunu, ormanların da yakılması sonucu birçok canlıya ev sahipliği yapan dünyanın nefes borularının yok edildiğini belirterek sözlerine başladı.

“Ege ve Akdeniz bölgelerinde bilgisizlik, tedbirsizlik ya da en önemlisi rant yaratmak amacıyla ormanlar yakılmakta,

yalnız yakmakla kalınmamakta zengin sömürücüler için özel eğlence, dinlenme merkezleri yaratmak amaçlı ormanlar kesilmekte, yok edilmektedir. Dersim’de bu durum farklıdır. Dersim’in yaklaşık olarak 3’te biri ormanlarla kaplıdır. Bilinçsiz kullanım sonucu önemli oranda tahrip edilen ormanlar bu kez devlet tarafından yakılmaktadır. Son bir ayda Hozat-Ovacık arasındaki bölgede aralıklı olarak yangın devam etmektedir. Söndürmek için yapılmak istenen müdahalelere güvenlik gerekçe gösterilerek izin verilmemektedir” diyen Barmağaç ayrıca; “Dersim halkı potansiyel suçlu görülmektedir. Alan hâkimiyeti sağlamak için ormanlar engel olarak görülmekte, ‘Ancak yakılırsa canlı yaşam yok olacak, özellikle halkın günlük faaliyetleri kontrol altına alınacak’ mantığı ile hareket edilmektedir. Başta da belirttiğim gibi orman yakmalar özünde yakılan insandır. Dersim’dir. O bölgenin insansızlaştırılması politikası ve yok etme, sürgün etme, yaşama imkânlarını ortadan kaldırma politikasıdır. Dersim için orman yakmalar bu anlama gelmektedir.”

Özellikle halkın yaşamını nasıl etkilediğine dair örnekler isteyince Barmağaç bize şunları aktarıyor;

“1994 yılında köyler yakılmış, insanlar zorla evlerinden-köylerinden göç ettirilerek kendi vatanlarında mülteci durumuna düşürülmüştür. Merkezi yerleşim yerlerinde derme çatma barakalarda yaşamaya mahkûm edilmiştir. Amaç; bölgeyi insansızlaştırmak, potansiyel olarak suçlu ve tehlikeli gördükleri halkı kontrol altına almak, yaşamı imkânsızlaştırarak bölge dışına göç ettirmek, kalanları da izole etmek ve ekonomik olarak göçerip teslim almaktır. Planlarının bir kısmında başarılı olmuşlardır. Adı-sanı duyulmayan

uyuşturucu, fuhuş bugün artık Dersimlilerin yaşamına sokulmuştur. Ekonomik olarak çöktürülen birçok kişiye geçimine karşılık işbirliği teklif edilmekte, kabul etmeyenler tehdit edilmektedir. Köylerine dönmek ve yaşamı tekrar mümkün kılmak talepleri ve teşebbüsleri vardır. Bu bilinçlenmenin önünü kesme, köye dönüşleri engelleme, köyleri ve bölgeyi bir daha Dersimlilerin yaşamına sokmama projesinin bir parçasıdır orman yangınları. Dersimlilere ‘**artık burada yaşamınıza izin vermeyeceğiz**’ denilmektedir.”

Tüm bu saldırılara ve gelişen olaylara karşı kendi cephelerinden ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını sorduk Barmağaç’a;

“Kuşkusuz Dersimlilerin karşı karşıya buldukları sorunları ancak onlarla birlikte gündemden çıkarmak mümkündür. Örgütlü halkın güçleriyle sorunları ve nedenlerini tespit etmek ve çözümler üretmek gerekir. Çevre Derneği olarak ulusal ve uluslararası alanda faaliyet yürüten tüm demokratik kitle örgütlerinin gündemine Dersim’in genel sorunlarının yanı sıra çevresel sorunları taşımaya çalışıyoruz. Bölgede eğitim, araştırma ve örgütsel çalışmalar yaparak halkın bilinçlenmesini ve örgütlenmesini sağlamaya çalışacağız. Bunun için belediyeler, sendikalar, DKÖ’ler, muhtarlar ve köylülerle ortak hareket etmek zorundayız. Bütün taleplerimizi somut olarak pratik faaliyete uygulamalıyız. Uluslararası çevre örgütlerini, bilim insanlarını, sanatçıları, siyasetçileri, basını vb. gibi halkın yanında yer alan duyarlı bu kesimlerle ortak çalışmalar yapacağız. Dersim; Türki-

ye’nin önemli bitki alanlarının içindedir. Bu özelliğinden dolayı Munzur Vadisi, milli park yapılmıştır. Ulusal ve uluslararası yasalarla koruma altındadır. Ancak sermayenin önünü açmak için kendi koydukları yasaları da ihlal etmektedirler. Bu bürokrasi ve hukuki alanda bir dizi çalışmalar yapma ihtiyacı doğurmaktadır.

Bu anlamda atılması gereken adımlar vardır. Satır başları biçiminde ifade ettiğimiz bütün bu çalışmaları üç başlık altında toplayabiliriz.

-Bilimsel çalışmalar

-Hukuki çalışmalar

-Demokratik ve kitlesel etkinlikler

Baraj, siyanürlü altın işletmeciliği, orman yangınları gibi çevresel tahribatı bu şekilde Dersim’in gündeminden çıkarmamaya çalışıyoruz. Bunları mutlaka halkla beraber gerçekleştirmek gerekiyor. Bunun için biz, çevrecileri, doğa dostlarını, Munzur ve Dersimlileri de sorunlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.”

(İstanbul)

“Devlet terörü bizleri durduramaz!”

5 Eylül’de yapılan tezkere görüşmeleri sırasında kapısına dayanan halka karşı kılını kıpırdatamayan devlet, **6 Eylül Çarşamba** günü **Kofi Annan**’ın Türkiye’ye yaptığı ziyareti protesto eden devrimcilere de polis saldırısı ile cevap vermişti. Bu iki eyleme gösterilen bu farklı yaklaşımlar, devletin devrimciler karşısındaki acizliğini ve tahammülsüzlüğünü ortaya koyuyor. Tezkere görüşmesinden bir gün önce **Ankara 2 No’lu Ağır Ceza Mahkemesi** polise istediği yerde üst arama ve kimlik kontrolü yapabilmeleri için sınırsız yetki tanıyan bir karar alıp, genelge gibi yayınlarken, devletin devrimcilere ve halka karşı olan tahammülsüzlüğünü ortaya çıkarmıştı.

6 Eylül günü yapılan saldırıyı protesto etmek için **7 Eylül Cuma** günü Taksim Tramvay durağında bir araya gelen kurumlar “**ABD İsrail İşbirlikçiler Halka Saldırıyor, Baskılar ve gözaltılar bizi yıldırılmaz**” yazılı pankart açarak basın açıklaması yaptı.

Açıklama öncesinde kısa bir konuşma yapan **Ersin Sedefoğlu**, Ankara’daki devlet teröründe protesto için gelenlerin üstüne sayısız gaz bombası atıldığını, bazı arkadaşların yaralandığını belirterek, Ankara

polisinin eylemden sonra Ankara’ya giriş çıkışları tuttuğunu, sokaklarda GBT uygulamasıyla devrimci avı başlattığını ve iki gündür gözaltıların devam ettiğini söyledi. Sedefoğlu, kitlenin geldiği otobüslerin şehir dışına çıkmalarını engellemek için bağlandığını söylerken, şehir merkezinde ve otogarda da polis terörünün devam ettiğini, aynı zamanda eylem yapılan Tuzluca yarı semtinde de polisin halkı gözaltına aldığı altını çizdi.

Sedefoğlu’nun ardından ortak basın metni okumak üzere sözü alan **Gönül Doğan**, 5 Eylül’de halkın Lübnan işgaline verilmek istenen desteği protesto ederken, Meclis’te de uşaklık edenlerin parmaklarının asker göndermek için havaya kalktığını söyleyerek, ertesi gün de **Kofi Annan**’ın gelişiyi beraber protesto için alanlarda olanlara polisin saldırdığını belirtti. Annan’ın TBMM’nin kararını “**memnuniyetle**” karşıladığını belirten Doğan, AKP hükümetinin Annan’ın gelişini öncesinde meclisi olağanüstü toplantıya çağırarak efendisi için alelacele bu kararı aldığı altını çizerek, emperyalist işgal karşıtlarının eylemlerinin devam edeceğini söyledi.

(İstanbul)

Soğanlı Mahallesi’nde Filistin ve Lübnan halkıyla dayanışma etkinliği

Tohum Kültür Merkezi, **DHP**, **Köz**, **ESP** ve **Bahçelievler Temel Haklar Derneği** biraraya gelerek uzun zamandan beri ilk defa **Soğanlı Mahallesi**’nde bir etkinlik gerçekleştirdi. “**Filistin ve Lübnan Halkıyla Dayanışma**” sloganıyla gerçekleştirilen etkinlik öncesinde etkinliği örgütleyen kurumlar, afişleme ve pazar yerinde yoğun bildiri dağıtımını ve etkinliğin duyurusunu yaptı. Etkinlik alanı olarak belirlenen **Levent Kırca Parkı**’nın elektriğini polis kesmesi nedeniyle etkinliğe geç başlandı. Elektriğin tamininin ardından ilk olmasından kaynaklı teknik eksikliklere ve mahalle halkının zayıf katılımına rağmen etkinlik **Zehra Aydoğdu**’nun açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, halkın % 90’ının hayır demesine rağmen devletin Lübnan’da yeni katliamlara yol açacak olan tezkereyi geçirmesi, TMY’yi hayata geçirerek bir sürü hak gaspları yaptığını ve insanların tutuklandığını, hapishanelerde insanlık dışı uygulamalarının olduğuna dikkat çekilirken, bugünkü türkülerini Siyonist İsrail’i bozguna uğratan direnişçilere ve Ortadoğu’da asker olmayı reddeden halklara armağan etiklerini belirtti.

Açılış konuşmasının ardından **Barbara Halk Sahnesi**’nin **Altta Kaldım Abi** adlı

oyunu sergilendi. Komik olduğu kadar düşündürücü olan oyunun ilgiyle izlenmesinin ardından sanatçı **Hasan Sağlam** sahne aldı. Sanatçının **Kürtçe** ve **Türkçe** ezgileri beğenilirken halaylar çekildi. Sanatçı **Hasan Sağlam**’ın ardından sahneyi halk sanatçıları **Âşık Berbatı**’nın şiiri, **Sait Usta** ve **Özlem**’in türkülerini takip etti. Türkülerin ardından **Olida Tamaç** adlı genç bir arkadaşın Felluce şiiri ilgiyle dinlendi. Daha sonra Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği’nden **Emriye Demirkır**’ın Filistin’deki insanların çektiği sıkıntılarının bir kısmını anlatması ve derneğin bir nebze de olsa yardımcı olabilmek için **Filistin’de Bir Kardeşim Var** kampanyası başlattıklarını anlatması ve mahalle halkını da dayanışmaya davet etmesi yer aldı. Daha sonra sahneyi Grup Yel aldı. Grup Yel’in **Çav Bella** marşının bitiminde polisler gelerek etkinliğin izinsiz olduğu ve bitirilmesi gerektiğini savunması üzerine ve-rilen uğraşlardan sonra son bir ezgiyle bitirilmeye karar alındı ve bunun üzerine alanda bulunan herkes dayanışma halayına durdu. “**Geçemeyeceksiniz**” adlı sinevizyon gösterimi yapılmadan etkinlik polisin provokatif tutumundan kaynaklı başka etkinlikte buluşma konuşmasıyla bitirildi.

(İstanbul)

Baskılara karşı devrimci dayanışmayı güçlendirelim!

TMY ile halkı terörize etmek isteyen devlet, uygulamalarına hızla başladı. Hatırlanacağı üzere bir süre önce gazetemiz muhabiri **Erdoğan Özbay Dersim**'de "yasadışı örgüt propagandası yapıyor" denilerek tutuklanmıştı. Benzer şekilde muhalif kesimleri sindirmek için birçok dava açan ve gözaltı olayına imza atan devletin son hedefi de ESP ve **Atılım** gazetesi oldu.

Gözaltına alınanların ailelerinden basın açıklaması

Aralarında **Atılım** Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **İbrahim Çiçek** ve **Özgür Radyo** Genel Yayın Yönetmeni **Fusun Erdoğan**'ın da bulunduğu 33 kişinin aileleri, Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü önünde 11 Eylül'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını aileler adına **Fusun Erdoğan**'ın oğlu **Akdaş Erdoğan** yaptı. Erdoğan; sokakta keyfi bir şekilde gözaltına alınan yakınlarından sağlıklı haber alamadıklarını, gözaltına alınan bazı kişilerin de varlığının kabul edilmediğini, annesi babası gözaltına alınan 10 yaşındaki çocuğun nerede olduğu konusunda bilgi verilmemesi ve gözaltı süresinin keyfi bir şekilde uzatılmasından endişe duyduklarını belirtti. Basın açıklamasına **Partizan**, **EHP**, **SDP**, **FHDD**, **EKB**, **SODAP** ve **İşçi Mücadelesi** de destek verdi.

12 Eylül Salı günü de Beşiktaş DGM önünde bir basın açıklaması yapılmak istendi. Gözaltına alınanların eski DGM, bugün ise özü sabit tutulup adı değiştirilmiş Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'ne çıkarılacağını belirten kitle açıklama için Beşiktaş son durakların yanındaki parka gitti.

Burada "**Toplumla Mücadele Yasa-**

sı Devrede, Gözaltılar Serbest Bırakılsın" yazılı pankart açan ESP'liler sloganlar ve zılgıtlarla eylemlerine başladı. Kitle adına basın metnini okuyan **Figen Yüksekdağ**; bir süre önce çıkarılan TMY ile birlikte tüm halka karşı yöneltilen saldırıların yükseldiğini kaydetti.

Yüksekdağ; devletin izinli mitingleri dağıtmaktan tutalım da sıkıyönetim dönemlerini aratmayan sokak terörlerine kadar her türlü uygulamalara kadar sıkı bir saldırı konseptini hayata geçirdiğini belirterek, bunun son uygulamasının da 4 gün önce 23 kişinin ülkenin değişik yerlerinde gözaltına alınması ile yaşandığını söyledi.

Sosyalist kimlikleri ile tanınan insanların devlet terörüne maruz kaldığını anlatan **Yüksekdağ**, **Atılım** gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni **İbrahim Çiçek**, Genel Yayın Koordinatörü **Sedat Şenoğlu**, gazetesinin yazarlarından **Ziya Ulusoy**, **Bayram Namaz** ve **Özgür Radyo** Genel Yayın Koordinatörü **Fusun Erdoğan**'ın da içinde bulunduğu 23 kişinin gözaltına alınarak "**MLKP üyeliği suçu**" ile Savcılık'a sevk edilerek mahkemeye çıkartılmak üzere buraya getirildiğini söyledi.

Gözaltına alınan 23 kişinin çeşitli işkencelere maruz kaldığının altını çizen **Yüksekdağ**, aynı zamanda 6 kişinin bugüne kadar üstlerinde sadece iç çamaşırları ile bekletildiğini kaydetti.

Ardından sözü **Atılım** gazetesi editörlerinden **Alp Altınörs**'e bıraktı. Altınörs, yaptığı kısa konuşmada sosyalist kimliklerinden ötürü insanların terörist ilan edildiğini, başta basın olmak üzere ülkedeki aydınların da terörist ilan edilerek tutuklandığını belirterek, bu uygulamaların asıl amacının devrimci, demokrat, yurtsever basını susturmak ol-

duğunu söyledi.

Ardından konuşan **Özgür Radyo** Genel Yayın Yönetmeni **Filiz Arslan**; TMY'nin getirdiği keyfi uygulamaları bir kez daha kınadıklarını ekledi.

Tutuklu Gazeteciler Platformu adına söz alan **Necati Abay**, gözaltına alınan 5 gazetecinin yanısıra 8 gazetecinin de tutuklu bulunduğunu söyledi.

"Niye aldılar çok merak ediyorum!"

Abay'dan sonra kısa bir konuşma yapan **Ali Hıdır Polat**'ın annesi **Fatma Polat**, çocuklarının haksız yere alındığını, bu çocukların sokaklardan, evlerden keyfi olarak alındıklarını belirtti. Polat, çocuklarının haklılık ve ezilenin yanında olduğunu söyledi ve "Çocuklarımız ne vurgun yaptılar, ne soygun yaptılar, ne hortumculuk yaptılar ne de cinayet işlediler" dedi.

Ardından konuşma yapan **Gülşah ana**; kızı **Bilge Tağaç**'ın da keyfi şekilde gözaltına alındığını ve bunu çok sonra öğrendiklerini belirtti. "**Benim kızım devrimcidir, aydındır. Ben de öyleyim. Çünkü her zaman güzelliklerin yanındayızdır. Ne mutlu ki devrimcileri tanımışım, kızım da devrimci olmuş**" diyen ananın ardından "**İşkenceci devlet hesap verecek**", "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**", "**Sosyalist basın susturulamaz**" sloganları atıldı. Açıklamaya **SDP**, **Partizan**, **Kaldıraç**, **FHDD**, **Tekstil-Sen**, **SGD**, **PSAKD Marmara şubeleri**, **BDSP** ve **DHP** gibi birçok kurum da destek verdi. Açıklama mahkeme sonucunu beklemek üzere bitirildi. Kitle ise arkadaşlarını ve çocuklarını durağın çevresinde toplu halde bekledi. (İstanbul)

İzmir'de de destek eylemi

İzmir'de de **16 Eylül** tarihinde bir araya gelen **DTP**, **SDP**, **ESP**, **İHD**, **BDSP**, **Devrimci Hareket**, **Ege 78'liler Derneği**, **HÖC**, **Partizan**, **Alınteri**, **İşçi Mücadelesi**, **İCİ**, **Kaldıraç** ve **Köz** üyesi bir grup, **Kemeraltı Çarşısı** girişinde bir eylem yaptı.

Kitle adına açıklama yapan **Mihriban Karakaya** "Yeni Ortadoğu'nun emperyalizm eliyle şekillendirilmeye çalışıldığı bir süreçte ülke egemenleri devrimci-demokrat ve Kürt muhalefeti ni ezip dağıtmak için baskı, katliam ve saldırı dalgasını artırmış durumdadır. Devrimci sosyalist basını susturma gayretinin altında, ezilen halkların sesini kısma çabası yatmaktadır. Psikolojik savaş yöntemleri ve araçlarıyla ezilen, emekçi halklar üzerinde korku duvarları örülmek istenmektedir" dedi. (İzmir)

DTP'den sessiz yürüyüş eylemi

Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne sessiz yürüyüş yapmak isteyen **DTP**'lilere polis keyfi bur tutum takınarak izin vermedi. **DTP İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş**'ın girişimlerine rağmen, polisin keyfi tutumunu sürdürmesi nedeniyle bir oturma eylemi yapılarak protesto edildi. Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan oturma eylemi ve basın açıklamasında "**Diyarbakır katliamını kınıyoruz, barıştan vazgeçmeyeceğiz**" pankartı ve siyah, beyaz "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Diyarbakır seninleyiz**", "**Diyarbakır katliamını lanetliyoruz**" ve **Diyarbakır'da ölenlerin isimlerinin bulunduğu dövizler taşındı**. Kitle adına açıklamayı İstanbul İl Başkanı **Doğan Erbaş** yaptı. Erbaş; katliamı sahiplenen **TİT**'i **12 Eylül** ve birçok katliamlardan tanıdıklarını, **TİT**'in devletin karanlık işlerinde bir taşeron örgütü olduğunu, en son **Diyarbakır'da** yapılan katliamın bir provokasyon olduğunu belirtirken; "**Kürt halkı özgürlük mücadelesinden ve demokratik taleplerinden geri adım atmayacaktır**" dedi. Eyleme **ESP**, **SDP**, **EHP**, **İHD**, **SODAP**, **Kaldıraç**, **Eğitim Sen 3 ve 8 No'lu Şubeler** de destek verdi. Açıklamanın ardından topluca il binasına gidildi. (İstanbul)

"Katiller bulunsun, hesap sorulsun!"

* Adana'da faaliyet yürüten demokratik kitle örgütleri **Diyarbakır'da** yaşanan patlamaları kınadı.

İHD Adana Şubesi önünde bir araya gelen **İHD**, **DTP**, **EMEP**, **SDP**, **ESP**, **ÖDP**, **KESK**, **Halkevleri**, **Alevi Bektaşlı Birliği** ve **Çukurova Halk Kültür Merkezi** **Diyarbakır'daki** patlamaların faillerinin bir an önce bulunmasını istedi. **İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Açıkalm** burada yaptığı açıklamada saldırının canice olduğunu belirtti.

"Siz saldırın; biz meydan okumasını biliriz!"

Hapishanelerde yaşanan hak gaspları tüm hızıyla sürüyor. Yazdıkları mektuplarla kamuoyuna seslerini duyurmaya çalışan tutsakların haberleşme haklarından tutalım da, en temel ihtiyaçlarına kadar bir dizi hakkı gasp edilmek isteniyor. Son olarak **Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'**nde yaşananlar, devletin tutsaklar karşısındaki düşmanca tutumunu gözler önüne sermektedir. 15 Ağustos 2006 tarihinde PKK'nin silahlı mücadeleye başlamasının yıldönümü dolayısıyla PKK'li tutsakların slogan atmasını gerektiren hapishane idaresi, o gün slogan atan tutsaklar hakkında "**disiplin soruşturması**" açmış ve açılan soruşturmanın neticesinde haberleşmeden (mektup vb.) ve 1 ay da ziyaretten men "**cezası**" vermiştir.

Yine aynı gün her ay düzenli yapılan devrim şhitlerini anma etkinliğinden hareketle, kimi tutsaklar hakkında aynı şekilde "**disiplin soruşturması**" açılmıştır. Üç gün içerisinde tutsaklardan sözlü ya da yazılı savunma istenmiştir. Her seferinde olduğu gibi bu defa da sözlü savunma yapacaklarını belirten tutsaklara "**dilekçe yazın**" diye dayatmada bulunulmuştur. Bu dayatmayı kabul etmeyen tutsaklar gün boyu zile basıp, sözlü savunma taleplerine mesai bitimine kadar devam etmişlerdir. Talepleri kabul edilmeyen, savunmaları bilfiil engellenen tutsaklar, haksız ve keyfi bir biçimde aldıkları bu "**ceza**"yı ve savunma haklarının gasp edilmesini protesto etmek için **21 Ağustos 2006** tarihinde hapishanede toplu bir şekilde saat 15:00, 16:00 ve 17:00'de olmak üzere üç kez "**Savunma hakkımız engellenemez!**", "**Baskılar-cezalar bizleri yıldırılmaz**" sloganını atıp, kapıları dövmüştür.

Bu eylemlerinden dolayı da katılan tüm tutsaklara üç aylık kapalı ziyarettten men "**cezası**" verilmiştir.

Kapı dövmekten dolayı soruşturma açılan "**disiplin**" soruşturması neticesinde tutsaklar 3 ay kapalı ziyaret yasağı almıştır.

Ayrıca geçen sayımızda duyurduğumuz gibi Filistin ve Lübnan'da İsrail Siyonizminin yapmış olduğu işgal ve katliamı protesto etmek amacıyla tutsakların girdiği üç günlük açlık grevini gerektiren idare, açlık grevine giren bütün tutsaklar hakkında "**disiplin soruşturması**" açmış ve ardından da herkese 2 aylık "**sosyal etkinliklere katılmama cezası**" vermiştir.

Savunma hakları engellenen tutsaklar belli saatlerde slogan atıp kapıları dövüyorlar. Hapishane idaresi de bunun karşısında eyleme katılan bütün tutsaklar hakkında "**disiplin soruşturması**"nı açmıştır. Ancak bu cezalar ile tutsakların direnişini kırmayı amaçlayan idare yanıldığını tutsakların devam eden direnişleri ile görmektedir. İdarenin tüm keyfi dayatmaları karşısında devrimci tutsaklar da günde iki kez slogan atıp kapı dövme eylemine devam etmektedir.

Çeşitli hapishanelerde direnişler sürüyor,

Haberleşme haklarına da keyfi bir şekilde yasak getirilen tutsakların mektupları ve faksları da yerine ulaşmamaktadır. Örneğin,

Sincan F Tipi'nden **Hasan Rüzgar** ve **Barış Akkuş** adına gelen mektuplar ulaşmamış ve nedeni de belirtilmemiştir. Keza gönderilen faks da ulaşmamıştır. Sincan F Tipi'nden ve **Malatya E Tipi'**nden **Hasan Rüzgar'a** gelen mektupların bazı yerleri karalı gelmiştir. El koymadıklarının üzerini sansürleyip veriyorlar.

İsmail Yılmaz'ın dışarıya gönderdiği mektup "**mektup okuma komisyonu**" tarafından "**örgütsel propaganda**" yapığı gerekçesiyle gönderilmeyerek el konulmuştur. Yine İsmail Yılmaz'ın fotokopisi çekilsin diye idareye verdiği yazı "**uygun**" değil denilerek geri verildi.

Yine **Hüseyin Uzundağ'**ın 21.08.2006 tarihinde babası **Bertal Uzundağ'a** gönderdiği bir adet mektuba "**F Tipi hapishaneleri ve uygulamaları hakkında yalan yanlış beyanlarda bulunduğu**" gerekçesiyle el konuldu.

Aramalar işkenceye dönüştü

11 Ağustos 2006 tarihinde yapılan "**olağan**" genel aramada **Mehmet Sarar** ve **Erkan Altun'un** kaldıkları hücrede spor yapmak için bir buçuk litrelik su petlerine kantinden aldıkları tuzla doldurup yaptıkları ağırlık 'nicelik ve niteliğine' bakılmak üzere el konulmuştur. Pet şişelerin içine tuz doldurularak yapılan alettaki tuzun hala niceliğini ve niteliğini tespit edemediler herhalde. Su sorunu ise hala devam etmektedir.

Hapishanelerde insanlık dışı uygulamalar devam ediyor

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, 16 Eylül Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı'nda hapishanelerde yıllardır yaşanan tecrit ve izolasyon sorunuyla ilgili kendilerine gelen faks ve mektupları basına ve kamuoyuna duyurmak için basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı **Seza Mis Horuz okudu. Horuz;** Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki tutsakların mektup ve görüş yasaklarını protesto ettikleri için 7-8 Eylül'de 20 kişilik bir gardiyan grubunun saldırısına uğradıklarını ve yaralananların hapishane doktorunun tespit etmesine rağmen, hastaneye götürülmediğini, tutsakların bu duruma tepki göstermesi üzerine de havalandırmalarının kapatıldığı ve zorla yerlerde sürüklediklerini duyurdu. **Edirne Hapishanesi'**nden gelen başvurularda ise mektup görüş yasağı, soğuk

duyarlılık çağrısında bulundu.

Ölümüzden bile korkarsınız!

Katletme ve sindirme politikalarının bir eseri olan **Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'**nde bulunan **Mehmet Emin Çeçi** adlı tutsak, astım hastası olmasına rağmen tek kişilik hücrede tutuluyor. Yoğun nefes darlığı yaşayan ve astım krizleri geçiren Çeçi'nin başka bir hapishaneye nakledilmesi isteniyor.

PKK davasından ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum olan 42 yaşındaki Çeçi, astım hastası olmasına rağmen yaklaşık 1.5 yıldır tek kişilik hücrede tutuluyor. 13 yıldan beri tutuklu bulunan Çeçi, nefes darlığı sorunu yaşıyor ve sık sık astım krizleri geçiriyor. Çeçi'nin hayatından endişe duyan ailesi, İHD Mersin Şubesi'ne başvurarak hukuki yardım talebinde bulundu.

14 Eylül Perşembe günü yaptığı açıklama ile Çeçi'nin ağabeyi **Mehmet Ali Çeçi**, yaklaşık 10 yıldan beri astım hastası olan kardeşi için defalarca hapishane idaresine başvurmasına rağmen hastaneye sevk edilmediğini söyledi.

Kardeşinin durumunun çok ağır olduğunu belirten Çeçi, "**Adana'nın nemli havası zaten zorluyor, bir de tek kişilik hücrede tutuluyor ve günde sadece yarım saat havalandırmaya çıkarılıyor**" dedi. Sık sık astım krizi geçiren kardeşine kimsenin yardım edemediğini söyleyen Çeçi, şunları aktardı:

"**Kriz geçirdiğinde müdahale edilmiyor. Krizle beraber bayılıyor. Bu bilinmesine rağmen sevkini yapmıyorlar. En azından hastaneye düzenli gidiş geliş sağlanabilir ama cezaevi revirine bile kaldırmıyorlar. İnsanlar hapishanelerde ölüme terk ediliyor.**"

Çeçi, kardeşinin her an ölüm tehlikesi ile karşı karşıya olduğuna dikkat çekerek, olacıklardan **Adalet Bakanlığı** ve **Kürkçüler Hapishanesi İdaresi**'nin sorumlu olduğunu söyledi. Çeçi, kardeşinin en azından arkadaşlarıyla beraber kalabileceği bir cezaevine nakledilmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

(H. Merkezi)

veya sıcak suların verilmemesi ve bundan doğan sağlık sorunları, ortak alan saatlerinin kısıtlanarak haftada iki saat olarak belirlenmesi, Kürtçe konuşma yasağı, türkü söyleme, yüksek sesle konuşma hatta ağlamanın bile yasak olduğu belirtildi. **Amasya E Tipi Hapishanesi'**nde bulunan tutsak Hatice Yaman'ın protezli ayağının çürümekte olduğu ve buna rağmen tedavi talebinin kabul edilmediği yine orada bulunan Esmâ Yaman'ın göğüs kanseri olmasına rağmen tedavisinin engellendiği bildirildi.

Ayrıca **Edirne E Tipi'**nde bulunan **Ebubekir Bakır'**ın infazının dolmasına rağmen yeni TCK bahane gösterilerek tahliye edilmediği belirtildi. **Tekirdağ F Tipi'**nde yakını bulunan **Emriye Demirkur;** 7-8 Eylül'deki saldırılarda yakınlarının saldırıya uğrarken dışarıda kimsenin bunlardan haberdar olmadığını belirtirken içeride yaşananlara karşı

Devrimci ve sosyalist basın hapishanelere alınmıyor!

Edindiğimiz bilgilere göre toplatması olmadığı halde idarece "**sakıncalı**" görülüp verilmeyen gazete ve dergiler şunlardır: **Devrimci Demokrasi Gazetesi'**nin 91. sayısı ve Haziran ayından bugüne kadar çıkan tüm sayıları **Hasan Rüzgar'a** verilmemiştir. Benzer olarak **Yürüyüş dergisi** de "**yasaklandı**" denilerek tutsaklara verilmemektedir.

Atılım Gazetesi'nin ise 116. ve 117. sayısı "ÖO ve SAG'da şehit düşenleri 'övuçü ve yükseltici' ifadelerin bulunması ve bunlara teşvik edici ibarelerin bulunması nedeniyle sakıncalı görüldü" denilerek tutsaklara verilmemiştir.

İşçi Köylü Gazetesi'nin 52. sayısı ve

Yeni Demokrat Gençlik dergisinin 112. sayısı hiçbir toplatma kararı olmamasına rağmen tutsaklara verilmemiştir.

8 Ağustos 2006 tarihinde **Ulvi Yalçın** adına yatırılan '**Felsefe Bir Sır Değildir**' ve '**Dağlarda Yaşamın Dili**' adlı kitaplar "**toplatma kararı var**" denerek verilmemiştir. Yine aynı tarihte bir başka karar da **Özgür Ertürk** adına yatırılan '**Vietnam Halk Savaşı ve Amerika**' ve '**Mark-sizm'de Gerilla Savaşı**' adlı kitaplar aynı gerekçeyle kendisine verilmemiştir. 20 yıl önce toplatma kararı olan kitaplar bugün açısından toplatmaları olmamasına rağmen tutsaklara verilmemektedir.

(İstanbul)

TBMM: “Faşizmi ispatlıyorduk da!”

14 Eylül Perşembe günü TİHV (Türkiye İnsan Hakları Vakfı) tarafından yapılan açıklama, Türkiye gibi kökünü faşizme saplamış ülkelerde demokratik hakların nasıl sözde kaldığını gösteriyor.

İşkencenin savaş koşullarında bile insanlık suçu sayıldığını belirten TİHV Başkanı **Yavuz Önen**, buna karşılık BM üyesi birçok ülkede ve bunlardan biri olarak Türkiye’de işkencenin devam ettiğini söyledi. Kendilerine 2006 yılının ilk 8 ayında 174 işkence başvurusunda bulunulduğunu belirten Önen, yeni çıkartılan TMY ile beraber işkencenin önüne geçen tedbirlerin bir bütün olarak bir kenara atıldığını ve işkencenin önünün açıldığını kaydetti.

Önen, BM ile imzalanan gündemdeki protokolün resmi ve gayri-resmi tüm alıkonma yerlerinin sivil halk ve DKÖ’ler tarafından gidilip görülmesini sağladığını ve protokolü imzalayan ülkelerden birinin de Türkiye olduğunu belirterek, işkenceyi bulmanın değil ön-

lemenin, önleyecek mekanizmaların olmasının önemine işaret etti. Önen ayrıca bu protokolde bu denetimi sağlayacak uluslararası ve ülke içindeki yerli mekanizmaları da kapsadığını hatırlattı.

Dünya çapında 141 ülkenin protokolü imzalarken; sadece 22’sinin onaylayarak iç hukuka yansıttığını belirten Önen, Türkiye’nin attığı imzanın şu anda göstermelik uluslararası bir jest olarak görüldüğünü söyledi. Oysa ki, tüm dünya egemenleri Afganistan’da, Irak’ta, Filistin’de ve Lübnan’da devam eden işgallere alkış tutarken, kendi ülkelerinde insanlığın en onurlu mücadelesini verenlere saldırırken böyle bir imza uluslararası arenaya bir gösteri değil, egemenlerin kendi ülkelerindeki halklarına karşı “**bakın sizin devletiniz, işte sizin hakkınız**” dercesine bir gösterebilir.

Önen, 19 Eylül tarihinde **Abdullah Gül** ile bu protokolün onaylanması için görüşeceklerini belirtirken tüm bu saldırıların bir kurumu olan AB yolunda ise bunun önemli bir gelişme olacağını

belirtti. Anlaşılan o ki Önen ülkedeki politikaların emperyalistlerin ihracatları olduğunu hesaba katmadı.

Peki bu protokol ne, ne içeriyor?

BM tarafından 1987’de imzalanan **İşkenceye Karşı Sözleşme** pratiğinin bir devamını teşkil ediyor bu protokol.

Yasa neyi içeriyor, beraber bakalım. Protokole onay veren devletler, özgürlüklerin alıkonulması için kurulan kurumların ve yerlerin uluslararası ve ulusal denetim mekanizmaları tarafından ziyaret edilerek denetlenebilmesine izin veriyor. Bu denetimi sağlayan mekanizma ise yine egemenler tarafından kurulan BM alt komisyonları ve Ulusal Önleme Mekanizması(!) Bu komite veya komisyonlar 10 kişiden oluşacak, tarafsızlık, gizlilik, seçici olma gibi kısıtlara bağlı kalacak! Peki TBMM İnsan Hakları Komisyonu bile ülke içersinde bir karakolda işkenceye dair denetim yapamazken, bir başka işkence merkezinde işkence aletlerini yakaladığı halde polisler terfi edilirken böyle bir yasa ne yapar? Açıktır ki bu protokol yasa laşsa da uygulaması yine egemenlere kalacaktır, çünkü uygulatan mekanizma yani devlet onlarıdır.

İşkenceden kurtaracak olan ne burjuva devletlerin halklara karşı göstermelik olarak imzaladıkları anlaşmalar, ne de bu işi gerçekleştirmeye sözde kendini adanmış ve bağımsızlığı tam olmayan kurumlardır. “**Bizi kurtaracak olan kendi ellerimizdir!**”

(H. Merkezi)

Ölüm Orucu eyleminin 160’lı günlerini geride bırakan **Avukat Behiç Aşçı** için meslektaşları destek eylemi yaptı.

15 Eylül günü Ankara Adliyesi önünde biraraya gelen avukatlar “**Meslektaşım, müvekkillerime ve mesleğime sahip çıkıyorum**” yazılı pankart açarak Adalet Bakanlığı’na yürümek istedi. F tipi hapishanelerde yaşanan tecrit zulmüne karşı Ölüm Orucu direnişini sürdüren Behiç Aş-

çının açıklaması yaptıktan sonra, yürüyüşe geçti. Ancak polis, avukatları çembere alarak barikat kurdu. Avukatların barikatı aşmak amacıyla yüklenmesi sırasında kısa süreli bir arbede yaşandı.

Polis saldırısının ardından avukatlar, oturma eylemi yaparak saldırıyı protesto etti. Yapılan görüşmelerden sonra, döviz ve pankartlar indirildi ve avukatlar Adalet Bakanlığı’na kadar yürüdü. Burada

Avukatlardan Behiç Aşçı’ya destek

çının sağ-
lık duru-
muna de-
ğinen avu-
katlar Ad-
liye’nin
önünde ba-
sın açıklaması yaptıktan sonra, yürüyüşe geçti. Ancak polis, avukatları çembere alarak barikat kurdu. Avukatların barikatı aşmak amacıyla yüklenmesi sırasında kısa süreli bir arbede yaşandı.

kitle adına bir açıklama yapan ÇHD Ankara Şubesi Yönetim Kurulu üyesi **Avukat Selçuk Kozagaçlı** F tipi hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini anlatarak, anti-demokratik uygulamalara karşı Ölüm Orucu direnişini sürdüren Behiç Aşçı’ya destek verdiklerini söyledi. Açıklamanın ardından kitle adına 5 kişilik bir heyet bakanlık yetkilileri ile görüştü. (Ankara)

Behiç Aşçı’ya destek

ÇHD Bursa Şubesi üyesi **Avukat Mustafa Yağcı**, meslektaş Behiç Aşçı’nın ölümünü engellemek ve altı yıldır F tipi hücrelerde devam eden tecrit uygulamasının kaldırıl-

ması ve duyarlı kamuoyunu harekete geçirmek için **2 günlük açlık grevi yaptı.**

5 Eylül günü kendi avukatlık yazıhanesinde başlattığı açlık grevine birçok duyarlı, devrimci demokrat kurum ve kişilerden de destek geldi.

Avukat Yağcı, basına yaptığı açıklamalarda “**Eyleminin amacı meslektaşım Av. Behiç Aşçı’nın F tipi hapishanelerde yaşanan tecrite son verme talebini desteklemek ve ölümünü engellemektir**” dedi. Av. Yağcı, eylemini sona erdirmeden önce Av. Aşçı’yı arayarak “**Bundan sonra da her türlü desteğime devam edeceğim**” dedi. (Bursa)

Kırıklar F Tipi Hapishanesi’nde habersiz sevk

Kırıklar F Tipi Hapishanesi’nden yapılan habersiz sevkler karşı 7 Eylül Perşembe günü İHD İzmir Şubesi’nde basın açıklaması düzenlendi. Habersiz sevklerle ilişkin yapılan açıklamada konuşma yapan İHD İzmir Şube Başkanı **Lütfi Demirkapı** gerekçesiz olarak yapılan sevklerin devam edeceği yönünde duyurular aldıklarından dolayı sevklerin durdurulmasını istedi. **Demirkapı** ayrıca en son **İzmir 1 ve 2 No’lu hapishanelerinden Bolu F Tipi Hapishanesi’ne 18 tutsağın sevkini yapıldığını ve onlarcasının daha yapılacağını söyledi.** Türkiye’de uzun yıllardır kanayan bir yara olan hapishanelerde tutsaklara karşı gerçekleştirilen hak ihlallerinin ciddi boyutlara ulaştığını, verilen sağlık hizmetlerini israf ve lüks sayan idarenin ayrıca tutuklu ve hükümlüleri aileleriyle görüşemeyeceği ve ulaşım yardım edemeyeceği yerlere sevk ettiğini belirtti.

Sevk edilen tutuklu ve hükümlülerin genellikle müebbet ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılanlar olduğu ve ayrıca sevk edilenlerin arasında yanlış tedavi sonucu belden aşağısı felç kalan ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü **Bayram Kaymaz**’ın da olduğu ve ailesiyle görüştürülmediği belirtildi. Demirkapı tutsakların sürekli mağdur bırakıldıklarını anlattıktan sonra açıklama sona erdi. (İzmir)

Altınbaş davasında yine erteleme!

1991 yılında **Hacettepe Üniversitesi** öğrencisi **Birtan Altınbaş**’ın işkencede katledilmesi ile ilgili dava yine ertelendi.

Birtan Altınbaş’ı işkence yaparak katleden işkenceci polislerin “**yargılandığı**” davanın 15 Eylül günü yapılan duruşmasında **Yargıtay**’dan beklenen dosyanın gelmemesi üzerine 20 Ekim 2006 tarihine ertelendi. İşkenceci polislerden **Süleyman Sinkil**’in karar aşamasındaki “**itiraf-ları**” ve buna bağlı olarak **Ahmet Başta**’nın Yargıtay’dan istenen tefrik dosyası gönderilmediği için dava ilerlemiyor. Zaman aşımına doğru hızla ilerleyen dava, devletin maaşlı katillerini “**yargılamada**” ne kadar istekli olduğunu da gösteriyor. (Ankara)

Faşist TC'nin 'Terörle Mücadele' Kapsamında, Demokratik-İlerici-Devrimci Basına ve Muhalif Kişilere Yönelik Baskı ve Tutuklamalarını Kınıyoruz!

Kuruluşundan günümüze, halk üzerinde baskı, zulüm ve katliamlarla kendini var eden faşist TC; günümüzde de linç girişimleri, yaygın tutuklamalar ve kontra eylemleriyle bu tutumunu devam ettirmektedir. Son çıkarılan "anti-terör" yasaları devlet terörü politikalarına yeni yasal kılıflar uydurma işlevi görmüş ve ertesinde saldırılar yeni biçimler altında daha da yoğunlaştırılmıştır.

Mahsullerini yok pahasına satılmasını istemeyen ve buna karşı sokağa çıkarak sesini duyurmak isteyen on binlerce fındık üreticilerine saldırılmış ve birçok kişi gözaltına alınmıştır. Hapishanelerde hücreleşmeye karşı çıkanlar, demokratik tepkilerini gösterenler, ilericiler ve batı illerinde yaşayan Kürt göçmenler, sivil-resmi kişilerin iş birliği ile artık süregelen bir hal alan linç girişimlerine maruz kalmaktadırlar.

Yine Türkiye'nin Lübnan'a asker gönderilmesine karşı sokaklara çıkan halka, saldırılarak onlarca insan tutuklanmıştır. "Lübnan'da Amerika askeri olmayacağız" pankartı açtıktan sonra, polis şefinin kışkırtmasıyla 4 genç yine linç edilmeye çalışıl-

mıştır. Kısaca saydığımız bu gelişmeler son birkaç ay içerisindeki saldırılardır ve bu saldırılar bugün boyutlanarak sürmektedir.

Demokratik-ilerici basına ve devrimci muhalif kişilere yönelik saldırılar devam etmektedir!

Faşist TC'nin saldırılarından en çok nasibini alanlardan birisi de, ilerici-devrimci basın kuruluşları ve muhalif gazeteciler olmuştur. Bu saldırıların birisi de, 10 Eylül'den başlayarak bir hafta boyunca Atılım Gazetesi ve çevresine yönelik olmuştur. Türkiye'de haftalık periyotlarla çıkan Atılım Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **İbrahim Çiçek** ve beraberinde gazete yazarlarından **Ziya Ulusoy, Ali Hıdır Polat, Hatice Bolat, Füsün Erdoğan, H. Tuncay Yurttaş, Ayhan Güzel, Gülden Güzel ve Özgür Gedik** bu saldırı sürecinde gözaltına alınmışlardır. Yine bu saldırı çerçevesinde, Türkiye'nin birçok ilinde sürdürülen operasyonlarda birçok devrimci-ilerici kişiler gözaltına alınmıştır. Ayrıca Atılım gazetesine bu saldırı kapsamında 15 gün kapatma cezası verilmiştir.

Gözaltına alınanların çoğu ailele-

riyle görüştürülmediğinden dolayı, akıbetlerinden bir haber alınamamaktadır. Gözaltına alınanların yoğun işkenceli sorgulamalardan geçirileceği kuşku götürmeyecek kadar açıktır. Bununla birlikte akıbetlerinden haber alınmadığından kaynaklı bu insanların herhangi bir yargısız infaza maruz kalmaları dahi söz konusu olabilir. **ATİK olarak, Türk devletinin bu saldırısını kınıyor ve tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.** Başta insan hakları kuruluşlarını, demokratik-ilerici kurum ve kuruluşları, gözaltına alınan bu ilerici insanlarla dayanışmaya çağırıyoruz. Gözaltına alınanların akıbetlerinin yakınlarına bildirilmesi ve bunların derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'nin yıldönümünde, Diyarbakır'da kontra eylemiyle 7'si çocuk olmak üzere 10 Kürt emekçisi katledildi!

12 Eylül günü Diyarbakır'ın Bağlar semti yeni bir kontra eylemiyle sarıldı. Akşam saat 21:00 civarlarında, faşist TC'nin kontra-gerillaları tarafından yerleştirilen bombanın patlamasıyla, **7'si çocuk olmak üzere 10**

Kürt emekçisi katledildi. Bu katliam ne iltir ne de son olacaktır. Yıllardır başta Kürtlere yönelik olmak üzere, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına yönelik katliamlarını sürdüren faşist diktatörlük, kısa süre önce birçok özel tim ve kontraların tayinlerini Kürt illerine çıkarmakla bu katliamın hazırlığını yapmıştır. Ama nafile, nasıl ki Şemdinli ve sonrasındaki katliamlarla Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi bastırılmadıysa, bu katliamla da Kürt ulusunun öfkesi bastırılmaz. Yargısız infazlar, toplu katliamlar, köy yakmalar, sürgünler, tutuklamalar ve işkenceler halkın öfkesini ancak ve ancak törpüler. Ki çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bunu defalarca ispatlamıştır.

ATİK olarak; faşist diktatörlüğün bu katliamını nefretle kınıyor ve yıllardır özgürlük mücadelesinde evlatlarını yitirmiş Kürt emekçilerinin yanında olduğumuzu bir kez daha bildiriyoruz. Avrupa'da ki demokrat ilerici kurum ve kuruluşları, insan hakları kuruluşlarını, kısacası kendisine insanım diyen herkesi bu katliamlara karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

ATİK

FHDD'den Siyonizm paneli

Yaşadığımız topraklardan Filistin halkına kardeşlik ve dayanışma elini uzatmak ve Filistin sorununa olan duyarlılığı artırarak kamuoyu yaratmak amacıyla kurulan **Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD)** bu doğrultuda **10 Eylül 2006 tarihinde MMO (Makine Mühendisleri Odası)**'nda Hollandalı yazar **Peter Edel**'in katıldığı bir panel düzenledi.

Siyonizm üzerine yazdığı yazılar nedeniyle hakkında dava açılan ve işinden atılan yazar Peter Edel, Siyonizm'in oluşumu ile ilgili başladığı konuşmasında, Siyonizm'in ilk teorisyenliğini **Marks Nordal** ve **Theodore Hertz**'in yaptığını ve ırksal yanının dinsel yanından fazla olduğunu belirtti.

Siyonistlerin kendilerine yöneltilen bütün eleştirileri anti-semitizmle (Yahudi düşmanlığı) ile yanıtladıklarını belirten Edel, İsrail'in Latin Amerika'daki darbeci rejimlerden, Güney Afrika'daki **Apartheid** (Ayrımcılık) rejimine kadar pek çok diktatörlüğü desteklediğini ve bu ülkelere silah satışı gerçekleştirdiğini belirtti.

Bağımsız bir Filistin devletinin çok yönlü izolasyona bağlı kalabileceğini bu yüzden tek devletli çözümün sağlanması

gerektiğini savunan Edel, ancak Siyonizm olduğu sürece bunun mümkün olamayacağını söyledi.

İsrail ve Filistin arasındaki müzakerelerin bir işe yaramayacağını belirten Edel, İsrail'in Filistinlileri öldürmek ve ortadan kaldırmak istediğini müzakere gibi bir derdinin olmadığını bunu zaman kazanmak için kimi dönem kullandığını belirtti.

Lübnan'a yönelik saldırının ABD ve İsrail'in İran'a yönelik saldırısının ön adımı olduğunu savunan Edel, **Şah Rejimi**'nin sıkı bir İsrail müttefiki olduğunu, ancak Humeyni'nin gelmesiyle birlikte İsrail'in İran'ı hedef tahtasına oturttuğunu belirtti. Batı medyasının İran Cumhurbaşkanı **Ahmedinejad**'ı 2. Hitler olarak gösterdiğini belirten Edel, İran'daki 80 bin Yahudi'nin hiçbir baskı görmediği gibi, parlamentoda temsil hakları da bulunduğunu belirtti.

Panel, dinleyicilerin sorduğu soruların cevaplanmasının ardından bitirildi.

FHDD yöneticileri, panelin ardından yaptıkları duyuruda ay sonunda Fransız fotoğraf sanatçısının Filistin'de çektiği fotoğraflardan oluşan bir Açık hava sergisi düzenleyeceklerini de belirttiler.

(İstanbul)

Devrimci kadın tutsaklardan kampanyamıza destek

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği tarafından örgütlenen "**Filistin'de bir kardeşim var!**" isimli kampanyaya devrimci tutsaklardan destek gelmeye devam ediyor.

Sincan Hapishanesi'nde bulunan devrimci kadın tutsaklar FHDD'nin kampanyasına destek amacıyla bir koli gönderdiler. Aynı zamanda kampanyaya dair düşüncelerini paylaşan devrimci kadın tutsakların gönderdiği ve Zeynep Özkul, **Deniz Tepeli**, Makbule Yaşar, **Eylem İrgaş** imzalı mesajda şöyle söylüyor:

"Merhaba Sevgili Dostlar,
Öncelikle Sincan Hapishanesinden devrimci kadın tutsaklar olarak hepinize saygı ve sevgilerimizi gönderiyoruz. '**Filistin'de bir kardeşim var**' kampanyanızdan haberdar olduk.

Biz de genel olarak çalışmalarınızı ve özel olarak ta bu kampanya çalışmanızı destekliyor, sahipleniyoruz. Kampanyanıza somut olarak destek vermek istedik ama ne yazık ki koşullarımızdan dolayı desteğimiz çok sınırlı olacak... Buna rağmen Filistinli küçük kardeşlerimize, küçük taş generallerimize sınırlı olanaklarımızı ve sınırsız umudumuzu, sevgimizi gönderiyoruz... Onların az da olsa mutlu olmalarına katkı sunmak, bizi oldukça mutlu edecek. Kolide 1 kazak, 1 pantolon, 1 hırka, 1 kapüşonlu, 6 çift çorap, 4 defter, 4 kalem var.

Sevgili dostlar, çalışmalarınızda başarılar dileriz. Ortadoğu halklarının direnişinin sıcaklığında sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

İyi ki varsınız. Sevgiler, saygılar, başarılar..."

Yayınlarımızın dağıtımında amaç-araç ilişkisini doğru kavrayalım!

Ezilen emekçi kesimleri bilinçlendirme-örgütlenme ve seferber etmede önemli bir araç olan yayınlarımız, bugün misyonunu yerine getirmede birçok eksiklikle boğuşmaktadır. Gazetemizin içeriğinden, gündemi yakalayabilmesine, yerlerden beslenebilmesinden, dağıtımına kadar birçok aksaklık ve eksiklik bugün yüklenmemiz gereken görevlerin ne olduğunu göstermektedir. Her birimiz gazetemizin daha nitelikli-gündemi yakalamasını, emekçi kitlelere daha fazla ulaştırılmasını istiyoruz. Ancak önemli bir eksikliğimiz, bu noktada pratiğe geçmiyor, kafa yormuyor oluşumuz ve elimizdeki olanakları seferber etmememiz oluyor. **Örneğin çevremizde onlarca gelişme yaşanırken, emekçi kitlelerin sorunları her gün kat kat daha artarken, bunu gazetemize iletmiyoruz.** Yine gazetemizle ilgili görüş-öneri ve eleştirilerimizi birebir sohbetlerde geçiştiriyor, bunları sistemli-planlı ve düzenli olarak asıl muhatablarına iletmiyoruz. Bu durum biraz da gazetemizin kolektif bir ürün olduğu ve bizimde kolektifin bir parçası olduğumuzun bilincine varmayışımız-çıkartmayışımızdan kaynaklanıyor.

Bu yazıda esas olarak vurgulamak istediğim noktaya gelirim; bölgemizde gazetemizin irtibat bürosunun açılmasıyla birlikte yayınlarımızın dağıtımını birçok köy ve mahallede gerçekleştirerek, emekçi kit-

lelere ulaştırmaya başladık. Faşist kolluk güçlerinin engellemeleri ile karşılaştık, ancak en önemli engeli bizim gazete dağıtımını ele alışımız oluşturdu. Bu nedenle 7-8 aylık pratiğimiz sonucunda elde ettiğimiz deneyimler üzerinden **"kitlelere gitmede önemli bir araç olan gazete dağıtımını nasıl ele almalıyız"** sorusuna yanıt vermek gerektiğini düşünüyorum. Böylece bundan sonraki pratiklerimizde daha ileri adımlar atmamıza mümkün olacaktır.

Devrimi yapacak, tarihi yeniden yazacak kahreden güç, eğer kitleler ise, gazete dağıtımımızdaki amaçta, bu güce ulaşmak, onları bilinçlendirmek-örgütlemek ve **Halk Savaşı'na** kanalize etmek olmalıdır.

Gazetemiz MLM'lerin politika ve görüşlerini halka taşıma aracı iken, aynı zamanda onlara gitme, bağ kurma ve iç içe geçmemizin de aracıdır. Bu nedenle amaç-araç ilişkisini doğru kavrayarak, sistemli gazete dağıtımını örgütlemek önemlidir. Yani amaç gazete dağıtmak değil, gazete aracılığıyla emekçi kitlelerle ilişki geliştirmek, bağ kurmak, onlara bilinç taşımak, sorunları temelinde örgütlemek ve Halk Savaşı'na kanalize etmektir. Bu eksende, düşmanın saldırıları/engellemeleri, kitlelerin duyarlılığı vb. olumsuz tepkiler karşısında yılmamalı, sabırla-azim ve özveri ile yeniden ve yeniden kitlelere gitmeliyiz. Hem onları öğrencisi (ilk olması gerekendir) hem de

öğretmeni olmasını bilmeliyiz.

Kitlelere gittiğimizde her defasında sorunlarımızı sahiplendiğimizi göstermeli, sorunlarımızı öğrenip çözmeye çalışmalıyız. Kitlelerin sorunlarına gözlerini/kulaklarını tıkayan bir devrimci olamaz. Kitleler bizim pratiklerimiz üzerinden, onlara sorunlarına yaklaşımlarımız üzerinden bizlere not verir, bu notlar üzerinden bağ kurarlar.

Bölgemizde **Partizan** geleneğinin-kültürünün halk üzerinde çok olumlu bir etkisi vardır. Bugün bizler esasta bu değerler üzerinden halkımıza gidiyor ve onlarda bu eksende bizlerle bağ kuruyorlar. Bu nedenle dağıtımına gittiğimiz, ilişki kurduğumuz her köy ve mahallede bunu bilerek hareket etmeli, buna uygun bir şekilleniş içerisinde olmalıyız. Bu noktada **Muharrem YİĞİT-SOY** yoldaşımızın pratiği öğreticidir. Ve hepimizin önünde bir örnektir. Köylüyle bostana giren, çocukla çocuk, yaşlı ile yaşlı olan, tüm bunlarla kitlelerden öğrenen ve öğreten bir kişilikte olması yoldaşın kitlelerin kalbinde yıkılmaz bir taht kurmasına vesile olmuştur.

Sonuç olarak gazete dağıtımındaki esas halka kitlelerdir. Ezilen emekçi kitlelerle bağ kurmak, bu bağı güçlendirmektir. Bunu sağladığımızda önümüzde hiç bir engel duramayacaktır.

(Erzincan'dan bir İK okuru)

Bir önceki sayınızda **"Yaşamın içinde"** adlı sayfanızda eğitim sisteminden ve okulların birer ticarethaneye dönüştüğünden bahsettiğiniz bir yazı yayınladınız. Ben de çocuğu bu yıl lise **"eğitimine"** başlayacak bir veli olarak yaşadıklarımı sizlerle ve okurlarınızla paylaşmak istedim.

Bilindiği gibi, okulların eğitim düzeyleri ve bir bütün olarak eğitim sistemi pavyonlaşmış durumda. Bu gerçeklik kuşkusuz bugün ortaya çıkmış bir sorun değil, ancak son yıllarda burjuva basın dahi iyiden iyiye bir bataktan söz etmek durumunda kalmaktadır. Bu bile, eğitim sisteminin halini ahvalini ortaya koymaya yetmektedir. Ama tabii bu sorunları birebir yaşamak, insana sadece eğitim sisteminin değil, bir bütün olarak sistemin çürümüşlüğünü gösteriyor. Sözü çok uzatmadan, yaşadıklarımı geçmek istiyorum, zira sizler bu söylediklerimi fazlasıyla biliyorsunuzdur.

Çocuğumu evimizin çevresinde olmayan bir okula kaydetmek istemekle zaten başından bir sıkıntıya girmiş bulunuyorduk. Okulların içler acısı durumu açık, ancak yine de üniversite okuma şansını yükseltmek, daha iyi bir eğitim almasını sağlamak için veliler olarak çocuklarımızı en iyi okullarda okutma çabamız ve isteğimiz de haklı görülmeli. Ama bunun için bir dizi yükümlülüğü de karşılamak zorundaydık. Öyle ki, evimizin bulunduğu sokağı alan bir okul dahi yüzlerce milyonluk sözde bağış altında haraç isterken, bir başka semtte

Merhaba İşçi-köylü emekçileri

bu bağışın miktarının artacağını biliyorduk, ama yine de iki milyardan söz edildiğini duyunca kanımız dondu. Bir tanıdığımızın **"selamıyla"** bu miktar bir milyara düşürüldü, ancak yine de bizim için hayali bir rakam olmaya devam etti. Neyse yakınımız direkt araya girerek yapılan pazarlıklar sonucunda 250 milyonda "anlaştık". İkametgâh kağıdı vs. de sorun değildi! Artık çocuğumuzun eti bizim, kemiği onlarındı.

Kayıt sırasında işin öyle olmadığı ortaya çıktı, okula ilk girdiğimizde söylenen şey **"umarım hazırlıklı gelmişsinizdir, zira müdür beyler rakamları görünce çok sinirlenmiş!"** Elimiz mahkum, kayıtların da son günü, 50 milyon daha **"bağışladık"**. Bizden bu parayı bağış alan da Okul Aile Birliği (OAB) idi. Yani bizim gibi bir veli, oturup bir masaya velileri soyuyor. Bizden önce sıradaki bir kişi içeri girdikten iki dakika sonra (içeri tek tek alınıyorsunuz, zira her şey pazarlığa tabi olduğu için ulu orta yapmamak gerekir) **"şeref-sizler, rüşvetçiler"** vb. karşılıklı hakaretlerle OAB Başkanı ve veli birbirinin boğazını sıkarak dışarı çıktılar. Başkan, **"senin çocuğun da bu okula zor girer"** diye tehditler savurarak uzaklaşırken, hiç de öyle olmadı, veli gayet sakin bir şekilde cep telefonundan valiyi aradı ve işini halletti.

Ama Başkan beyler çok sinirlendiği için, **"bizim için"** kendini harap edip çalışırken böylesi hakaretlere maruz kaldığı için bizleri cezalandırıp bir saat süreyle odaya gelmedi. Biz de buradan neyi öğrendik: Kuzu kuzu bizim gibi bir veli olan Başkan beyi sinirlendirmemeliydik! Biz de öyle yaptık. Tabii bu arada ikamet işini de **"halletmemiz"** gerekiyordu. Bu çok kolaydı, okuldan bir yetkili küçük bir not kağıdına **"öğrenciye ikamet verilmesine"** diye bir kağıdı elime tutuşturup muhtara gönderdi. Muhtak iki dakika içinde sahte ikameti hazırladı, ben normal fiyat olan beş milyonu uzatırken, gayet pişkin bir ifadeyle diğer elimdeki yirmi milyonu yavaşça çekerek **"ben bunu alayım"** dedi. Yani resmi kurumlar arası tam bir şebekeydi. Tamam her şey bitti derken son aşamayı öğrendik. Okul müdürünün kapısı önündeki sıraya girip, müdürle bir görüşme yapmamız gerekiyordu. Müdür beyler ödediğimiz miktara bakıp küçük bir işaret koyacaktı, evraklarımızın üzerine. İçeri girdiğimde kavgaya etmeyeceğime dair yeminler ediyordum. İçeriye girdiğimde bilmem nerenin milletvekili beyefendiler, kendilerini rahat koltuklara adeta atmış bir vaziyette, yüzlerindeki iğrenç gülücüklerle sohbet ediyorlardı. Kim bilir neyin pazarlığı yapıyorlardı. Müdür yüzüme dahi bakmadan, **"Eee**

ne bunlar, ne diyorsun?" vs. şeklindeki aşağılayıcı ses tonuyla aslında "neden bu kadar küçük bir rakam var bu kağıtlarda?" diye soruyordu. Neyse yine yakınımızın ismi araya girdi, **"eh falancanın da torpilini yapalım bari"** ile biten bu kısa diyalog sonrasında o küçük kırmızı işareti hak ettik! Sonrası çok kolay, sabahtan beri harcadığımız zaman ve paranın ardından on dakikada kayıt işlemlerimiz yapıldı.

Biliyorum, birçok veli ve çocukları bizim kadar bile şanslı değildi. Bunun için öğrencilerin örgütlenmesi kadar velilerin de bir çatı altında örgütlenmesi gerekir diye düşünüyorum. Bizim yaşadıklarımız belki bu çürümüşlüğün sadece küçük bir bölümü. Bunun yanında Eğitim-Sen'in bu konuda daha duyarlı olması gerekir diye de düşünüyorum. Ama diğer yandan kendi sorunlarına dahi sahip çıkmakta zorlanan bu sendikadan çok şey mi bekliyorum diye de düşünmüyorum değilim. Eski **TÖB-DER** zamanında öğretmenlerin tüm halkın yanında ve onların tüm sorunlarında çözüm için çabaladıklarını hatırlayınca, yine böylele idealist, halkını düşünen gerçek eğitimcilerle olan ihtiyacımızın büyüklüğünü görmemek mümkün değil.

Son olarak, halkın yanında ve onların sesi olma çabasını büyük bir özveriyle yerine getirme uğraşında olan siz **İşçi-köylü** çalışanlarına ve okullarınıza devrimci selamlarımı gönderiyorum.

İstanbul'dan Bir İK Okuru

Beş yılın ardından 11 Eylül'ün politik bilançosu

Binlerce sivilin yaşamını yitirdiği 11 Eylül saldırılarının üzerinden 5 yıl geçti. Bu saldırılar aynı zamanda dünya politikasının radikal ve tehlikeli bir yönelime girmesinin de miladı sayılmakta. 11 Eylül'e ilişkin ortaya atılan iddialar bugüne kadar henüz tam netlik kazanmış değil. 11 Eylül 2001'in dünya tarihinde önemli bir dönüm noktası olduğu konusunda birçokları hemfikir.

Ancak çok önceden geliştirilen politik planların bu saldırılara gerekçe yapıldığı da bu süreçte iyice açığa çıkmış bulunuyor. Bunların hayata geçirilmesi için ihtiyaç duyulan kamuoyu desteği de böylece sağlanmış oluyordu. ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin tüm bu süreç boyunca "Terörle Mücadele" adı altında gerçekleştirdiği işgaller, demokratik haklara dönük saldırılar ve giderek genişletilen şiddet histerisi sırasında tekrarlanan şey hep şu oldu: "11 Eylül'den sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!"

Binlerce sivilin yaşamını yitirdiği **11 Eylül** saldırılarının üzerinden 5 yıl geçti. Bu saldırılar aynı zamanda dünya politikasının radikal ve tehlikeli bir yönelime girmesinin de miladı sayılmakta. 11 Eylül'e ilişkin ortaya atılan iddialar bugüne kadar henüz tam netlik kazanmış değil. **11 Eylül 2001**'in dünya tarihinde önemli bir dönüm noktası olduğu konusunda birçokları hemfikir.

Ancak çok önceden geliştirilen politik planların bu saldırılara gerekçe yapıldığı da bu süreçte iyice açığa çıkmış bulunuyor. Bunların hayata geçirilmesi için ihtiyaç duyulan kamuoyu desteği de böylece sağlanmış oluyordu. ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin tüm bu süreç boyunca "Terörle Mücadele" adı altında gerçekleştirdiği işgaller, demokratik haklara dönük saldırılar ve giderek genişletilen şiddet histerisi sırasında tekrarlanan şey hep şu oldu: "**11 Eylül'den sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!**"

11 Eylül'ün ardından oluşturulan araştırma komisyonu hiçbir ciddi kanıt ve de bağlantı bulabilmiş değil. Zaten komisyonun yürütmesinde olanlara baktığımızda böyle bir şeyin mümkün olamayacağını da görürüz. Çünkü örneğin komisyon başkanı **Thomas Kean**, saldırılardan sorumlu tutulan **Usame Bin Ladin** ve ailesinin ticari ilişkili olduğu **Delta Oil Company** şirketiyle yakın ilişkiler içinde olan biri. Bu resmi araştırmaya karşın, bağımsız bir araştırma komisyonunun araştırma sonuçları da var. Bunlar res-

mi sonuçlarla tamamen zıtlık içerisindedir.

Saldırlara bilinçli olarak göz yumulduğuna dair veriler çok güçlü. Mesela, saldırıların baş sorumlularından biri olarak gösterilen **Muhammed Atta'nın** 1986'da bir İsrail uçağına bombalı saldırı düzenlemekten arananlar listesinde bulunduğu ve Alman istihbaratının kendisini 1999 yılına kadar, FBI'ın ise 2000 yılına kadar yakın takibe aldığı belirtiliyor. Bu takibatlar sırasında patlayıcı madde yapımında kullanılan kimyasallar temin ettiği bile tespit ediliyor. Ancak Atta, 2001 yılında ABD'ye giriş izni alıyor. İstihbarat birimlerinin çok iyi tanıdığı bu kişi bu süreden sonra ABD'de çok iyi bir yaşam sürmeye başlıyor. Atta Ocak ayında vizesi bittiği için **Miami Havaalanı**'nda 57 dakika tutuluyor. Yetkililere yaptığı beyanda Florida'da bir uçuş okuluna gideceğini söylüyor. Ve FBI'ın "**teröristler uçuş okullarına kayıt yaptırmaya çalışabilirler**" uyarılarına rağmen, Atta buradan sorunsuz geçerek, uçuş okuluna kaydını yaptırıyor. Aynı yılın Nisan ayında ehliyetsiz araba kullanmak suçundan trafiğe yakalanıyor, hakkında dava açılıyor. Ama duruşmalara gitmiyor. Hakkında çıkarılan tutuklama kararı ise hiçbir zaman uygulanmıyor. Tüm bu süreler boyunca hiçbir zaman sahte isim kullanma ihtiyacı da hissetmiyor! Ancak ABD tarafından VIP (Very Important Person-Çok Önemli Kişi) muamelesi gören sadece Atta değil. Saldırıyla bağlantılı adı geçen birçok kişinin de uzunca süredir tüm hareketleri CIA tarafından izlenen kişiler olduğu belgelerle ortaya çıkmış bulunuyor. Tüm bu bilgilere baktığımızda, gerek Muhammed Atta'nın gerekse adı geçen diğer kişilerin CIA ve diğer istihbarat birimleri içinde oldukça elit bir kesimin desteğine sahip olduğu, arkalarında oldukça güçlü "**koruyucu melekleri**" olduğu kanısı güçleniyor. Tüm bu bilgiler aynı zamanda, önceden geliştirilmiş politik planları hayata geçirmek için yaratılmak istenen

"gerekçe"nin nasıl adım adım hazırlandığına dair de yeterince göstermektedir sanırız...

Amerikan emperyalizminin dünya stratejisi

Dünya tarihine yeni bir dönüm noktası olarak ifade edilen bu süreci tarihi bağlantılarıyla ele almak gerekiyor. 11 Eylül'ün alt yapısı aslında o tarihten tam on yıl önce Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Aralık 1991'de tamamen çökmesinin ardından oluşmaya başlamıştı. Bu çöküş Amerika'nın geniş bir hâkim elit kesimi tarafından bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirildi. Artık ABD'nin askeri müdahalelerinin önünde hiçbir ciddi engel kalmamıştı. Gerçekten de Amerika'nın politikasında hâkim olan elit tabakanın büyük bir bölümü ülkenin uzunca bir süredir içinde bulunduğu ekonomik çıkmazı aşmanın yolunu askeri müdahalelerde görüyordu. Amerikan burjuvazisi dünya çapında stratejik öneme sahip olan petrol ve gaz işletmelerinin, çöken doğu bloklarına yakın bir coğrafyada olduğunu çok iyi biliyordu. Böylece yeni stratejinin çerçevesi 90'lı yılların ortalarında belirlenmiş oluyordu.

Bu dönem "**Avrasya stratejisi**" olarak gündeme gelen projeye ilişkin şöyle diyordu stratejinin mimarları:

"Avrasya dünya ekseninde öneme

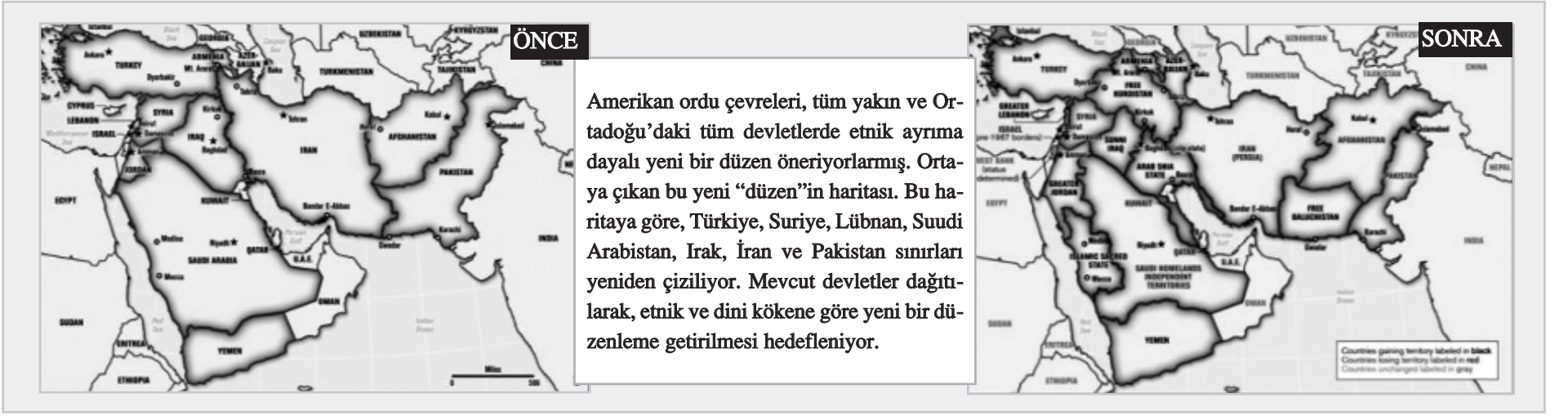
sahip bir kıtadır. Avrasya'ya hâkim olan güç, Batı Avrupa ve Doğu Asya üzerinde de, yani dünyanın ekonomik olarak en üretken üç bölgesi üzerinde de belirleyici bir nüfuza sahip olacaktır. Ayrıca haritaya baktığımızda, Avrasya'ya hâkim olanın, otomatikman Yakın doğu ve Afrika'yı da denetimi altına alacağını görebiliriz. (...)"

Bu stratejinin sahipleri aradıkları "**gerekçeyi**" bulduktan hemen iki gün sonra, 14 Eylül 2001'de ABD hükümeti ve onların güdümündeki medya, koordineli bir kampanyayı devreye sokarak, Amerika'nın savaş halinde bulunduğu ve Amerikan halkının bunun sonuçlarına nazırlıklı olması gerektiği açıklamalarını yapmaya başladılar.

Afganistan ve Irak işgallerinin startı veriliyor

Bush hükümetinin 11 Eylül saldırılarına verdiği cevap, "**Teröre Karşı Savaş**" çağrısı yapmak olmuştu. Hemen bir ay sonra Afganistan işgali başladı. Gerekçe ise, Taliban'ın Usame Bin Ladin'i "**saklaması**" idi. Medya bu süreçte savaş hayranlığı içinde yaptığı tüm yayınlar boyunca, Amerikan'ın Afganistan'la ve de Taliban'la olan geçmiş ilişkilerine, Bin Ladin'in faaliyetlerini desteklemesine veya El Kaide'nin kuruluşundaki rolüne hiç ilgi göstermedi!

Bin Ladin kariyerine Afganistan'daki bir CIA elemanı olarak başlamıştı. Ve Afganistan'da gerçekleştirdiği kan banyosu Amerika tarafından finanse edilen Taliban ise 1990'lı yıllarda Amerika tarafından iktidara taşınmıştı.

Peki bu işgal savaşının amacı neydi? Bunun cevabı radikal gazeteci John Red'in biyografisinden oluşan "Reds" filminde çok güzel verilmektedir. Büyük Savaş'tan (1. Paylaşım Savaşı'na verilen ad) dönen Red bir kitle toplantısında konuşmaya davet edilir. Onu davet edenler kendisine şu soruyu yöneltirler: "Avrupa'daki savaşın amacı neydi?"

Red ayağa kalkar ve tek kelimeyle, "Kâr (kazanç, menfaat)" der oturur.

Dünyanın bu en istikrarsız bölgesinde çok büyük yeraltı zenginlikleri bulunmakta. Buranın işgal edilmesi bu zenginlikleri ele geçirmenin yanı sıra, dünya hegemonyasını sağlamak için yeni politik ilişkiler yaratmak anlamına gelmekte aynı zamanda.

Afganistan işgalinin ardından, "batı eğitilmiş" işbirlikçi Karzai öncülüğünde bir kukla hükümet kurulmuş ve BM "Barış Gücü" yerleştirilmişti. Ancak işgal sadece Kabil ve küçük bir bölgesinde "güvenlik" sağlayabiliyordu ve işgale karşı bir direniş söz konusuydu. Bu süreçte hemen bir sonraki hedef açıklandı. Bu hedef ise, tüm iddialara karşın aslında 11 Eylül saldırıları ile en küçük bir ilgisi olmadığı çok iyi bilinen Irak'tı. Hedefin açıklandığı 2002 Ağustos'undan işgalin gerçekleştiği 2003 Mart'ına kadar yoğun bir yalan kampanyası yürütüldü. Ancak tüm bu yoğun kampanyaya karşın tüm dünyada, çok büyük savaş karşıtı gösteriler gerçekleşti.

Egemenlerin en gerici kesimlerinin büyük kârlar uğruna Afganistan'ın ardından gerçekleştirdiği Irak işgali, aslında bir çıkmazın içine girmelerini de beraberinde getirmişti.

Çünkü, halklara karşı açılan bu işgal savaşları, bunları anlamakta zorlanan Amerikan toplumunun iç çelişki-

lerini derinleştireceği gibi, işgallere uğratılan halkları da zincire vuramayacak, teslim alamayacaktı.

Nitekim, emperyalistlerin yaptığı "Teröre Karşı Savaş" çağrısının ardından geçen 5 yıl içerisinde, tüm emperyalist projeler iflas etti. Çünkü güçlü abartılan emperyalist ordular işgale karşı direnen halklar karşısında birbiri ardına yenilgi alıyordu. İşgaller aslında birer "fiyasko" olmuştu.

Irak işgalinde, resmi rakamlara göre 2.600 Amerikan askeri ve de yine binlerce müttefik askeri ölürken, 100 binin üzerinde Iraklı yaşamını yitirdi. ABD ordusunun tüm moral kampanyalarına rağmen, direniş giderek daha da güçleniyor.

Beş yılın ardından elde kalan koca bir "fiyasko"!

Aradan geçen 5 yıla rağmen, emperyalistlerin kendileri bile süreci açıklamakta zorlanıyorlar artık. Bush geçenlerde yaptığı bir seçim konuşmasında, "Bugün süren savaş askeri bir ihtilaf değildir, 21. yüzyılın, belirleyici ideolojik savaşıdır" diyor. Gerçi Bush'un "Teröre Karşı Savaşı" açıklama çabaları giderek absürt bir hal alıyor. Örneğin 31 Ağustos'ta yaptığı bir açıklamada şöyle diyor:

"Ortadoğu'da süren savaşı daha iyi anlayabilmek için yakın tarihe bir göz atmak gerekiyor. ABD yarım yüzyıl boyunca Ortadoğu'da istikrarı sağlamaya çalıştı. Bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü Sovyetler'le 'Soğuk Savaş' halindeydik ve Ortadoğu'da komünizmi reddeden rejimleri desteklemek önemliydi. Ancak son on yıl içinde Ortadoğu'daki üst tabakada tehlikeli bir akım baş gösterdi. Bölgenin büyük bir bölümünde durgunluk ve umutsuzluk hâkimdi. Gençlerden oluşan bir nesil umutsuzluk içinde, yaşam düzeyini yükseltme umudunu yitirmiş olarak yetişiyordu ve birçoğu aşırı radikal akımlara kanalize olmuştu. Terör hareketi gücünü katlayarak artırdı, yıllarca öfke hâkim oldu ve tüm dünyada şiddet eylemleri gerçekleştirildi."

Bush aslında böylelikle, tüm bu

gelişmelerin, buradaki radikalleşmenin, Ortadoğu'da komünizmin etkisini kırmak için, yıllar boyu burada hayata geçirdikleri baskı politikalarının ürünü olduğunu da itiraf etmiş oluyor.

Ancak, ABD emperyalizminin, dünya hâkimiyetine dönük planlarını hayata geçirmek için müttefikleriyle birlikte gerçekleştirdiği saldırılar ve bunları meşrulaştırma gerekçeleri, gelinen noktada beklenmedik bir direniş ve bir dizi soruna çarpmış bulunmakta. Irak işgali ABD Ordusu'nun yenilmezliği iddiasını yerle bir etti. ABD emperyalizminin ayakları, bugün beş yıl öncesinden daha zayıf basıyor yere. Ancak emperyalizmin mantığı ABD emperyalizmini ve diğer emperyalist güçleri daha vahşi saldırılar gerçekleştirmeye zorluyor.

Bu saldırıların sonucusu Temmuz ayında Filistin ve Lübnan'a dönük gerçekleşenlerdi. İsrail'in hayata geçirdiği bu işgal saldırılarının emperyalist politikaların hayata geçirilmesine hizmet ettiği ise bugün artık gün gibi ortada. Bu son askeri saldırıların arka planına baktığımızda ise, bunlara ilişkin projelerin de çok öncesinden geliştirildiğini görüyoruz.

ABD emperyalizminin askeri gücüne güvenerek başlattığı ve bugün AB emperyalistlerinin de bir bütün olarak dâhil olduğu bu sürecin, aslında bilinen nihai hedefleri ise geçtiğimiz günlerde, yine ABD'nin askeri karargâhlarından "sızan" bilgi-belgelerle daha somut bir hal alıyor.

Söz konusu olan "Ortadoğu Haritasını Yeniden Çizmek" adı altında kamuoyuna yansıyan bir harita.

Amerikan ordu çevreleri, yakın ve Ortadoğu'daki tüm devletlerde etnik ayrıma dayalı yeni bir düzen öneriyorlarmış. Ortaya çıkan bu yeni "düzen" in haritası. Bu haritaya göre, Türkiye, Suriye, Lübnan, Suudi Arabistan, Irak, İran ve Pakistan sınırları yeniden çiziliyor. Mevcut devletler dağıtılarak, etnik ve dini kökene göre yeni bir düzenleme getirilmesi hedefleniyor. Türkiye'nin doğusunu ve Kuzey Irak'ı içine alan bölgede Suri-

ye'nin üç katı bir "bağımsız Kürdistan" devletinin yer alması da söz konusu. Irak'ın geri kalanı ise parçalanıyor. İran sahillerinin büyük bir bölümünü ve Pakistan'a sınır olan bölgelerinin bir kısmını kaybediyor. Bu sınırda ise "Bağımsız Balucistan" kuruluyor. Suudi Arabistan ve daha bir dizi ülkenin sınırlarının "yeniden çizildiği" bu haritanın "başarıyla" hayata geçirilmesinde ise Avrupalı emperyalistlere önemli "görevler" düşüyor muş. Özellikle de Almanya'ya!

Buralarda Yugoslavya'nın parçalanmasında hayata geçirilen politikanın uygulanması düşünülüyormuş. Bilindiği gibi Alman emperyalistleri Yugoslavya'nın parçalanmasının da mimarı olarak gösteriliyorlar. Almanya'nın "başarıyla" hayata geçirdiği bu politikanın kökeni ise Bismark dönemine dayanıyor. Ancak emperyalistlerin, yıllar öncesinden projelendirdikleri kesin olan bu politikayı, giderek daha fazla batağa battıkları Ortadoğu'da hayata geçirmeleri zorunda ötesinde, imkansız olduğu giderek daha fazla açığa çıkmakta.

Sonuç olarak 11 Eylül'den sonraki beş yılda ortaya çıkan durumu özetleyecek olursak:

Savaş tamamları bugün İran için çalıyor. Yarın ise Çin veya hegemonya önünde engel olarak görülen başka bir ülke veya ülkeler için çalabilir.

Ancak Bush ve diğer emperyalistlerin sözünü ettiği "21. Yüzyılın Savaşları" sosyal karşıtlıkları da zorunlu olarak iyice derinleştiriyor. Saldırganlığın başını çeken ABD'de bile bugün halkın mevcut politikalara karşı giderek artan bir direniş söz konusu. Halklarda artan hoşnutsuzluk ve öfke giderek daha geniş kesimleri içine alacaktır. Sosyal konumlanma ve eşitsizlik arasındaki bağlantı ve demokratik haklar ve emperyalist saldırganlık savaşları arasındaki bağlantı halklarda giderek daha fazla bilince çıkacak ve daha iyi kavranacak. Uzun süreli politik durgunluk sona ermek üzere. Sosyal ve siyasal mücadelelerden oluşan yeni bir süreç yükseliyor.

CHP Neyin Peşinde?

52 başlık halinde toplanan pakette liste uzayıp gitmektedir. Sonuç olarak tamamen seçimlere yönelik popülist politikalarla ortaya atılan bu düzmece paket ülkemizde egemen sınıfların köylüyü içine soktuğu durumu gözler önüne serse de (zira bu vaatler bir mükafat değil olması gerekendir. Ancak bu sistemde bu vaatlerle halk kandırılmaktadır) bunların bu sistemde hayata geçirilmesi, hele bunu CHP'nin yapması akla mantığa sığmaz bir durumdur.

CHP gerçekten DB ve IMF'ye karşı olsa bile ne değişecek! Uşak bir yönetimin efendisine karşı çıkmasının, onun emir ve talimatlarını tanımamasının imkanı var mıdır? Elbette yoktur.

2007 yılında yapılacak seçimlerin yaklaşmasıyla oy avcısı siyasi partiler yine iş başına geçmiş durumda. Her seçim dönemi hazırlanan ve propaganda aracı olarak kullanılan genelgelerle, programlarla her parti kendisini daha "halkçı", "çalışkan", "toplumun sorunlarına duyarlı" göstermenin yarışı içine girmektedir. Ancak seçimler sona erip de, istedikleri oyları aldıktan sonra ne "halkçılıkları, demokratlıkları" kalmakta, ne de sorunlara olan "duyarlılıkları". Duyarlılıkları tam tersi bir noktadan harekete geçerek; "Halka nasıl eziyet ederiz, sömürürüz?" üzerinden oluşmakta, gerçek yüzleri arkasına saklanmış oldukları maskenin ardından açığa çıkmaktadır. Maske düşünce ortaya çıkan gerçek yüz elbette faşist yüzdür.

Bugün ülkenin genel bir panoramasını çıkardığımızda, halkımızın çok büyük bir kesiminin yoksul, emekçi ve ezilen olduğunu görmekteyiz. Bununla birlikte toplumun yine büyük bir kesimi örgütsüzdür

ve ne yapacağını bilemediği için verilen sözlere, vaatlere çabuk kanmaktadır. Başka bir alternatiflerinin olmadığını düşündükleri için de yeniden "çare"yi kendilerini ezen, yok sayan, horlayan partilerde aramaktadırlar. Bu durumda, elbette TDH (Türkiye Devrimci Hareketi)'nin bugünkü zayıflığının büyük etkisi bulunmaktadır. Buna rağmen, özellikle son yıllarda halkımızın azımsanmayacak bir kesiminin sandık başına gitmeyerek tepkisini ortaya koyması da bu sisteme, onun parlamentosuna ve partilerine olan güvenin yıprandığının somut bir göstergesidir.

Faşist CHP "köylü paketini" açıkladı

Seçimlerin yaklaştığından ve burjuva faşist partilerin seçim turlarına başladıklarından bahsetmiştik. Bu seçim oyunlarından (yatırımlarından) birini de geçtiğimiz günlerde "solcu", "demokrat", "halkçı" geçinen ancak solculuğun, demokratlığın, halkçılığın en ufak bir kırıntısını barındırmayan faşist CHP açıkladı. "Köylü Paketi" adını vererek basına sunduğu paket, seçimlerde CHP'nin hedeflerinden birinin köylü olduğunu gösteriyor.

Basına aktarıldığı kadarıyla bildiğimiz paketin içinde halkın geri yanlarına hitap edecek, kafaları karıştıracak ne ararsanız bulunuyor. Baykal'ın talimatları doğrultusunda "CHP Tarım Kurmayları" adı verilen bir grubun hazırladığı bu paketin kısa bir süre sonra broşür haline geti-

rilerek köylülere dağıtılacağı söylenmektedir.

Bugün geldiği aşamada uygulanmış olduğu politikalar ve duruşuyla önemli oranda teşhir olan CHP, seçmenini büyük oranda kaybetmiştir. Bu nedenle de karakterine uygun olarak MHP, DYP ve Anavatan Partisi'nin tabanına oynamaktadır. Bunu Baykal'ın yaptığı gezilerde yukarıda adı geçen partilerin il ve ilçe yönetimlerinin karşılaması örneklerinden de görmekteyiz. Bu partilerin tabanlarında ise yoğun bir köylü nüfusu bulunmaktadır. Yine köylülerin hedef seçilmesinin bir başka nedeni de bu geniş kesimin AKP politikalarından dolayı yaşadığı yıkım ve örgütsüzlüğüdür. Bunun yanında açığa çıkan tepkiyi buraya kanalize etmek de egemenlerin planları arasındadır. Bütün bunlar, CHP'nin atacağı adımlarını, izleyeceği yollarını belirlemektedir.

Baykal, son dönemde özellikle Latin Amerika'da yaşanan hareketlilikte sosyalist maskeli açıklamaları ve bir takım uygulamalarıyla ön plana çıkan Chávez'e özenmiş olacak ki, adeta Chávez'i ve yarıdakçıları bile kıskandıracak bir paket program hazırlamıştır.

CHP'den kendin uydur, kendin inan

Bahsini ettiğimiz "Köylü Paketi"nde yer alanlara kısaca değinelim; **Paketin temelini bir dönem DSP-MHP-ANAP'ın oluşturduğu üçlü koalisyonun içine girmiş olduğu ekonomik bunalımdan "kurtulmak" için getirdikleri DB (Dünya Bankası)'nın şeflerinden Kemal Derviş'in IMF ve DB direktifleriyle hazırladığı tarım politikalarından köklü bir kopuşu temel almaktadır.** Bu durum şöyle açıklanıyor; "Tarımını asla serbest piya-

sa koşullarına bırakmayacağız. Dışarıdan empoze edilen IMF ve DB politikalarını değil, ihtiyaç duyduğumuz tarım politikalarını uygulayacağız."

Kendin uydur, kendin inan söylemi sanırız tam da bu açıklamaya uygun düşmektedir. Her fırsatta AB yanlısı, destekçisi açıklamalar yapan, kurtuluşu emperyalistlerde ve onların kurumlarında gören, hükümete geldiğinde emperyalistlerin en başarılı uşağı olmak için elinden geleni yapan, AB ve IMF'ye minnettarlıklarını ifade eden CHP'nin, IMF ve DB politikalarını tanımayacağını açıklaması kocaman bir yalandan başka bir şey değildir.

Kaldı ki, CHP gerçekten DB ve IMF'ye karşı olsa bile ne değişecek! Uşak bir yönetimin efendisine karşı çıkmasının, onun emir ve talimatlarını tanımamasının imkanı var mıdır? Elbette yoktur. Dolayısıyla CHP'nin halkımıza hoş görünmek için ortaya koyduğu bu programın inandırıcı bir yanı olmamakla beraber, zaten CHP'liler bile buna inanmamaktadırlar.

Ortaya konan "Köylü Paketi" içindeki diğer bazı maddeler ise şöyledir;

a-) TRT kanallarından biri Tarım TV olarak düzenlenecek. (Zirai eğitim için mi?)

b-) Suriye sınırındaki mayınlı araziler, hazine arazileri ve tarım işletmelerinin atıl toprakları, yörenin az topraklı ve topraksız köylülerine verilecek. Topraksız ve az topraklı çiftçiye arazi verilmesi sağlanacak **Arazi Edinme Ofisi** kurulacak. (Mayınlı 1 dönüm arazinin temizlenmesi 110 bin dolar tutuyor, o zaman bu toprakları kim işleyecek?)

c-) Genel anlamda yabancılara mülk satışına izin verilecek, ancak köy sınırları içindeki tarım arazilerinin yabancılara satışına izin verilmeyecek. (Bugün Karadeniz haricinde kimin toprağı kendi köyünün içinde ki? Kimsenin! Karadeniz'de de evlerin arasına geniş çay ve meyve bahçeleri girer. Bu, toprak alımını üstü kapalı sermayeye yönlendirmektedir.)

d-) **2B arazilerinin orman köylüsüne ücretsiz dağıtım projesi devreye sokulacak.** (Lakin buralarda da ufak bir sorun var. 2B orman vasfını kaybetmiş orman arazisi anlamına gelir. Ve bugüne kadar sulama kanalları yapılmış, tarım için tımarlanmış orman arazisi görülmemiştir. Tarım için "çorak" arazi sayılır bunlar. 1970'lerde Ecevit de toprak devrimi diyerek aynı şeyi yaptı. Halka toprak diye çorak arazileri dağıttı, iyi ve tarım için uygun toprakları ise yine iktidar yanlısı toprak ağalarına verdi.)

e-) **On yıl içerisinde su getirilmemiş tarım toprağı bulunmayacak.** (GAP 2 mi? GAP döneminde bir sürü sulama kanalı ve baraj projesinden oluşuyordu, bu kanallar üzerinde yetki kısa süre içerisinde halka diye toprak ağalarına ve bir avuç tefeciye verilirken, özgül koşullar da göz önünde tutularak bir kısmı da yerellerdeki jandarmanın kontrolüne bırakılmıştır. Bu

sayede sudan kimin yararlanacağı belirlenmektedir. Diğer yünden ise plansız yapılan bu sulama kanalları yüzünden üretici köylü defalarca zarar etmiş ve hatta tarlasında ekini harap olanlar olmuştur, bunun Urfa'da fazlasıyla örneği var. Diğer yandan İç Anadolu'da ise ekinlerin sadece yazın başında sulama ihtiyacı vardır ve bunun mevsimlik yağmurlar sağlamaktadır. Ege ve Karadeniz köylüsü hem yağmura hem de mevcut barajlardan uzanan sulama kanalları ve sondajlara bu konuda asılmaktadır. Köylü başkasının değil kendi kontrolündeki su kaynağını kullanmakta, bu sayede ekinine gerektiğinde gerektiği kadar su verebilmektedir. Türkiye Kürdistanı'nda ise birçok yerde tarımdan fazla hayvancılık yapılmaktadır. Son yıllarda fazlasıyla yara alan, talan edilen hayvancılık üzerine ise tek bir kelime yok mu?)

f-) **Köylü çiftçi yapılacak!** (Çiftçi kendi üretim araçlarına sahip, kendi toprak veya ahırını işleyen ve tefeci tüccar olmadan malını direkt sermaye fabrikalarına satan bir katmandır. Bu katman Türkiye'de kurulsun da aynı

Bugün geldiği aşamada uygulamış olduğu politikalar ve duruşuyla önemli oranda teşhir olan CHP, seçmenini büyük oranda kaybetmiştir.

sermaye tarafından kurulabilir. Bu da tüm köylülüğün yalnız ve yalnızca sermaye adına yaşaması ve çalışması demek olur. Ekimi serbestleştirmek yerine köylüyü toprağı zincirlemektir bu, iç göç dediğimiz ekonomik göçlerin de önüne geçmeye çalışarak köylüyü belli bir coğrafyada aynı ekonomik koşullara hapsedmektir. Rusya'da Menşevikler ve bir dönemin Narodnikleri de aynı şeyi söylemişlerdir.)

g-) **Kooperatifler çiftçinin tümünü kapsayacak şekilde geliştirilecek.** (Bu nasıl olacak? Mevcut kooperatif yasası zaten anti-demokratik bir yasa halindedir ve kooperatiflerin gerçek rolünü oynamasının önüne geçmektedir. Bu, ancak köylüyü zorla devlet safında örgütlemek olur.)

h-) Destekleme planları yeniden düzenlenecek ve tarımsal desteklemeye daha fazla kaynak ayrılacak. (Tarımsal destek ya toprağı göre ya da geçen yılki hasada göre verilir. Köylü kotalardan ötürü yıllardır adam akıllı bir hasat almamışken bu destek primleri kimin için?)

i-) **Mazottan Özel Tüketici Vergisi (ÖTV) alınmayacak.** (Mazotta zaten % 400 vergi varken % 4,5'lik vergiyi kimse önemsemez!!!)

i-) **Fındık Borsası Türkiye'de kurulacak.** Fındık üretiminde Orta ve Doğu Karadeniz bölgesi illeri için özel destekleme avantajları sağlanacak. (Sermayenin rahatlaması için mi yoksa üreticinin mi? Borsalar emperyalistlerin ve sermayedarların farklı coğrafyalara (gerekirse) anlık olarak sermaye ihracı yapıp geri çekmesi içindir. Giren mala ise üretim/arz prensibi ile değil sermayenin değer biçtiği "ne kadar veririz" prensibi ile fiyat biçilir. Bu fiyatın biçilmesinde bir kısım toprak ağası ve büyük çiftlikler de etkilidir ama bu etki yok sayılacak kadar küçük boyuttadır.)

j-) **Gübrede KDV % 1'e düşürülecek.** (Gübre KDV'si % 6'dır, yani 106 milyonluk gübrenin 6 milyonu KDV'dir. Besinde % 18'dir, halka arz edilen ürünlerdeki payı düşürmekten bahsedilmiyor bile!)

k-) **Türkiye'ye kaçak çay girişi engellenecek.** (Neden, çünkü kaçak mal demek, piyasanın bağlarını kırmak demek, tahakküm sahibi sermayenin hegemonyasını sarsmak demektir)

Sonuç olarak;

52 başlık halinde toplanan pakette bu liste uzayıp gitmektedir. Tamamen seçimlere yönelik popülist politikalarla ortaya atılan bu düzmece paket, ülkemizde egemen sınıfların köylüyü içine soktuğu durumu gözler önüne serse de (zira bu vaatler bir mükafat değil olması gerektir. Ancak bu sistemde bu vaatlerle halk kandırılmaktadır) bunların bu sistemde hayata geçirilmesi, hele bunu CHP'nin yapması akla mantığa sığmaz bir durumdur.

Bunu gerçekleştirebilecek olan ancak Ordu'da ve diğer birçok yerde olduğu gibi köylülüğün ve proletaryanın birleşmesi, üretimden gelen güçle kendilerine mükafat olarak sunulan, aslında kendilerinin olanı bu tür vaatlere kanmadan ellerine almalarıdır.

“Hassas vatandaşın” yerinde tepkisi; Linç

“Linç, problem çözme, problemi anlama ve hoşgörünün azaldığı noktada sorun olarak nitelenen şeyin yok edilmesine yönelik ilkel bir davranış modelidir, burada bir ruhsal histeri bileşkesi de vardır. Linç, gelişmemiş, üstyapuları oluşmamış ve geri ahlaki değerleri bir sığınma ve korunma olarak tanımlayan toplumlarda, o değerleri tehdit ettiği düşünülen her şeyi yok etme dürtüsüdür.” (Şenay Demir-Psikolog)

Son birkaç yıldır sıkça rastladığımız olgulardan biri de linç eylemleri ve devlet yetkililerinin bu olaylar karşısındaki tutum ve pratikleridir. Yukarıda yaptığımız alıntıda da altı çizildiği gibi, varolan mevcut durumu değiştirmeye, bozmaya yönelik bütün hareketler, mevcut durumun değişmesini istemeyenlerce yok edilmek veya bastırılmak istenmektedir. Burada ortaya konan politika “çözemiyorsan, kontrol edemiyorsan yok edersin” anlayışıdır.

Faşist sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi bunalım nedeniyle toplumuz her geçen gün biraz daha yoksullaşmaktadır. Yaşam koşullarının ağırlaşması, toplumda büyük oranda tepkilere yol açmaktadır. Bununla birlikte devrimci mücadelenin yükselmesi, toplumun diğer katmanları olan işçi, köylü, öğrencilerin hak arayan, sorgulayan kıpırdanışları, mevcut statükoyu koruma telaşı içine giren sistemi farklı yöntemler kullanmaya zorlamaktadır. Elbette ki, bu yöntemlerden biri de linç eylemleridir.

“Devlet büyüktür, kutsaldır...”

70, 80 ve 90’lı yıllarda başvurduğu bu yöntemle suni gündemler yaratarak halkı birbirine kırdıran TC devleti, **Maraş, Çorum, Sivas** gibi katliamları bizzat planlayarak “bir avuç kendini bilmez” ya da “duyarlı” dediği kesime mal ederek kendi rolünü göz ardı etmiştir. O dönem kullanılan araçlar Alevi-Sünni, sağ-sol söylemleriydi. Bugün ise “bölücü”, “terörist”, “vatan haini” söylemleri ile kendisine muhalif olanı ezme saldırıları son hız devam ediyor.

Mersin’de Newroz eylemleri sırasında “bayrak krizi” ile başlatılan şovenist, ırkçı dalga, hızla ülkenin birçok yerinde yaşama geçirilmeye başlandı. Trabzon’da bildiri da-

ğitan TAYAD üyelerine yönelik linç saldırılarını, Sakarya, Bozüyük, İzmir vb. birçok ilde yapılan saldırılar izledi. Evet, yine faşist sistem oku zamanında yandan fırlatmıştı. Çünkü ülkede muhalif sesler gittikçe yükselmekte, devrimci ve demokratlar güç kazanmaktaydı. Bunu nasıl yapacağı da açıktı, devlet “teşhir” olmamalıydı, çünkü devletimiz(!) “demokratı”, “kutsaldı”, himayesi altındaki vatandaşlarına zarar gelmesini istemezdi! Hemen devreye yandaşı olan bir avuç çapulcu soktu, olayları kendisi organize etti, topu sivil faşistlere attı. Sonradan “müdahale” ederek “büyüklüğünü(!)” gösterip linç edilenleri “öfkeli kalabalıktan” “kurtardı”. Senaryo ve figüranlarla iş tırırında yürüyordu. Burjuva-feodal medya da olayları ince bir şekilde işleyerek devletin “büyüklüğüne” methiyeler diziyordu.

Bu da cemaat linci

Geçtiğimiz günlerde meydana gelen ve gündeme oturan bir linç girişimi daha vardı ki, devletin bu olaylardaki rolünü ve tutumunu gözler önüne sererek, bir kez daha üzerinde düşünülmesini zorunlu kılıyor. **İstanbul’un Fatih ilçesinde bulunan İsmailağa Camii’nde 3 Eylül günü Mustafa Erdal** adlı bir kişi cemaat üyeleri tarafından linç edilerek öldürüldü. İsmailağa Cemaati adı verilen dinci bir grubun önde gelen isimlerinden biri olan emekli imam **Bayram Ali Öztürk**, Mustafa Erdal adlı kişi tarafından bıçaklanarak öldürüldü. O esnada orada bulunan cemaat üyeleri de boş durmadı ve “vazifelerini” yerine getirdi. Mustafa Erdal birkaç dakika içinde linç edilerek öldürüldü.

Elbette burada bahsi geçen cemaati, yaptıklarını açıklayacak durumda değiliz. Bizim üzerinde duracağımız konu, yaşanan linç sonucu İstanbul polisinden aldığı tutum ve olayı örtbas etme girişimidir. Olay sonrası camiye gidip “inceleme yapan” polis ölen kişinin “başını mihraba vurarak” öldüğü açıklamasını yapmıştır. Ardından linççilerin internet sitesinde yaptıkları açıklamalar, otopsi raporu ve ses kayıtlarıyla, resimler polisin yalan söylediğini, olayı gizlemeye çalıştığını ortaya çıkarıyordu.

Devrimci ve demokratlara yönelik linç

Faşizmin temsilcileri “halkın hassasiyeti” ve “güzel tepki” den bahsetmektedirler. Ancak unuttukları bir şey var ki, oynadıkları tüm oyunların farkında olan ve zamanı geldiğinde en güzel tepkiyle korumaya çalıştıkları “kutsal” devletlerini başlarına yıkacak olan hassasiyete sahip emekçi halkımız da bulunmaktadır.

saldırılarında olay enine boyuna incelenir, bir şekilde linç edilenler “suçlu” bulunur, linç edildikleri yetmiyormuş gibi, bir de polis tarafından gözaltına alınarak işkenceye maruz bırakılır, haklarında soruşturmalar açılır, hatta tutuklanırlar. Bu olayda da durum bu yönde ancak biraz daha “karmaşık ilişkiler” ağıyla bağlantılıydı. Yani dost (sivil faşistler) ve düşman (devrimciler) diğer olaylardaki kadar net ve açık değildi. Daha önce Susurluk’ta, Şemdinli’de ortaya çıkan devletin bizzat içinde olduğu-örgütlediği çeteler geliyor hepimizin aklına. Bahsi edilen cemaatin “Sauna Çetesi” denilen çeteye de bağlantısı ortaya çıktı. Bu tür çetelerin devlet eliyle kurulup yönetildiğini biliyoruz elbette. Demek ki bu olayın ucu da birilerine degecekti. O nedenle ilk elden üstü kapatılmıyordu.

Bir başka ve önemli nokta da, İstanbul Emniyet Müdürü faşist **Celalettin Cerrah’a** yönelik cemaat üyelerinin “**Lübnan’a asker gönderilmesin diyen gençleri linç edenlere ‘iyi yapmışlar’ dedi. Bu olay için bize neden ‘iyi yapmışlar’ demedi**” şeklindeki tepkileridir.

Linççilerin sırtı sıvazlanıyor

30 Ağustos günü yapılan etkinliklerde “İsrail askeri olmayacağız” pankartı açan dört genç, polisin kışkırtmasıyla “öfkeli kalabalık” tarafından linç edilmeye çalışıldı. Olayın ardından açıklama yapan linç operatörü Cerrah “**halkımızın tepkisidir, gayet de güzeldir. Halkım nasıl tepki koyacağına bilir, iyi olmuş**” diyerek linççileri kutsamış, “**durmayın, her yerde benzer şeyler yapın**” mesajını açık bir şekilde vermiştir. Mesaj gecikmedi elbette. 8 Eylül günü fin-dık toplamak için Sakarya’da bulunan 4 Kürt işçi çıkan bir tartışmadan sonra 2000 kişi tarafından linç edilmiştir. Yine Konya’nın Bozkır ilçesinde de linç edilmek istenen 26 Kürt aile, ilçeyi terk etmek zorunda kalmıştı.

Cerrah’ın “**vatandaşın tepkisi güzeldi**” söylemiyle ilk defa karşılaşmıyoruz elbette. Linç kültürünü yayan devletin valileri, milletvekilleri ve Belediye başkanları daha önce benzer sözler sarf etmişlerdi. Devletin bir valisi “**huzuru bozan cezasını çeker**”, bir diğer valisi “**vatandaş tahrik oldu**”, bir milletvekili “**insanımız cezasını verdi**” ve bir belediye başkanı ise “**Onlar olduğunu bilsem, inip ben de vururdum**” demiştir. Tüm bu söylemler çeşitli dönemlerde yaşanan linç saldırıları sonrası sarf edilmiş sözlerdir.

Bu durumla ilgili Bilgi Üniversitesi Sosyoloji Bölüm Başkanı **Prof. Dr. Arus Yumal**’ın yaptığı açıklama oldukça çarpıcıdır; “Şiddet kültürünün yaygın olduğu toplum-

larda şiddeti olumlayan, yüceleyen ve hatta kutsayan toplumlarda linç kültürü kendisine beslenecek toprak bulur. Türkiye dayanın cennetten çıkma olduğunu söyleyen bir ülkedir. Biz kendimizinkinden başka fikirlere açık olmayan, farklı görüşleri ve davranışları kaldıramayan ve bunları yok etmek için şiddete başvuran bir toplumuz. Medya ve söylem araçlarını elinde bulunduran ya da bunlara kolay erişen politikacılar ve fikir önderleri bu kültürün gelişmesinde önemli rol oynuyor. Ülkemizde şiddetin her türlü-süne karşı olmak yerine milliyetçilik, namus, din gibi motiflerle şiddetin bazı şekillerini meşru gören bir anlayış hâkimdir. Yani ‘Kurşun atan da kurşun yiyen de kahramandır’ anlayışını topluma empoze eden söylemlerle, Celalettin Cerrah’ın sözleri, zaten en küçük provokasyonda şiddete meyilli olan kitleleri anında harekete geçirebiliyor. Bu da linç kültürünün Türkiye’de nasıl bu hale geldiğini iyi açıklıyor. Şiddetin iletişim biçimi olarak benimsendiği toplumlarda eğer bunlar otoriteler tarafından da açık ya da gizli olarak destekleniyorsa linç kültürünün gelişmesi olasıdır. İnsanlar bir toplumsal cezalandırma yoluna gitmek istiyor.”

Emekçi halk hassasiyetini gösterecek!

Evet, dün “**asmayalım da besleyelim mi**” diyen zihniyet, bugün “**linç etmeyelim de besleyelim mi**” mantığıyla hareket etmeye devam ediyor. “**Demokrasi**” ve “**insan hakları**” havariliği yapmaktan geri durmayan faşist devlet, aradan geçen 26 yıla rağmen hala 12 Eylül AFC’sinin kanunlarıyla yönetilmeye devam ediyor. Dün asanlar korunuyordu, bugün linç edenler. Dün sakıncalı görülen 17 yaşındaki gençler idam ediliyordu. Bugün yasalarda idam cezası yok maalesef(!) eli kanlılar müebbet hapis cezasıyla “**yetiniyor**”. Ancak bugün devletin kullandığı idam cezası insanları sokak ortasında infaz etmek, bu kültürle beslenen insan güruhuna linç ettirmek şeklinde yerine oturuyor.

Faşizmin temsilcileri “**halkın hassasiyeti**” ve “**güzel tepki**”den bahsetmektedirler. Ancak unuttukları bir şey var ki, oynadıkları tüm oyunların farkında olan ve zamanı geldiğinde en güzel tepkiyle korumaya çalıştıkları “**kutsal**” devletlerini başlarına yıkacak olan hassasiyete sahip emekçi halkımız da bulunmaktadır. Bakalım o zaman “**yerinde tepki**”leri övenler teşvik edenler, yerlerinde kalabilecek, bu pervasızlıklarına devam edebilecek mi? Elbette son sözü her zaman haklı ve meşru tepkilerini örgütlü bir güç olarak sınıf düşmanlarına yöneltenler söyleyecektir.

DİSK ve KESK'in "muhalefetine" rağmen Tezkere Meclis'ten geçti

Egemenlerin tezkereyi bu kadar rahat geçirmesinin nedeni tek başına "yükselen" sesin cıvıllığı değil elbette. Ancak tezkere karşıtlarının tezkere-nin geri çekilmesine yönelik alanlarda yeterince yerini alamamasından kaynaklı hükümetin bir rahatlık içinde olduğu da bir gerçek.

Emperyalist ve siyonist saldırılarla yerle bir edilen Lübnan topraklarında Lübnan halkının katledilmesine yönelik saldırılara ortak olunması için 5 Eylül 2006 tarihinde Meclis'te yapılan tezkere görüşmeleri, Türkiye'den de asker gönderilmesi yönünde çıkan kararlar sonuçlandı. Türkiye'de % 85'lere varan Lübnan'a asker göndermeye hayır oyu, işgal gücü olmak ve efendilerine sadakatini ispatlamak isteyen AKP hükümeti tarafından pek tabii ki dikkate alınmadı. 2003 1 Mart'ında da ABD emperyalizminin Irak'ta destek işgal gücü olmak için hazırlıklara girişen hükümet, yüz bini aşkın insan tarafından protesto edilmiş, -çeşitli farklı sebeplerin de etkisi ile- geri adım atmak zorunda kalmış ve bu nedenle efendileriyle arasında soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. **Hatasını telafi etmek için yeni bir fırsat bekleyen AKP hükümeti ve Türk hâkim sınıfları bu kez karşılarında gördükleri seslerin cıvız olmasının da getirdiği rahatlıkla, herhangi bir sıkıntıyla karşılaşmadan tezkereyi onaylayarak son görevlerini başarıyla yerine getirdiler.**

Egemenlerin tezkereyi bu kadar rahat geçirmesinin nedeni tek başına "yükselen" sesin cıvıllığı değil elbette. Ancak tezkere karşıtlarının tezkere-nin geri çekilmesine yönelik alanlarda yeterince yerini alamamasından kaynaklı hükümetin bir rahatlık içinde olduğu da bir gerçek. Daha doğrusu 5 Eylül'de alanlarda olan kitlenin parçalı ve ayırık duruşu da bir yanıyla bu durumda önemli bir etken. Türk-İş ve Hak-İş gibi işçi sınıfının örgütleri(!) olan sendikalar, emekçi halklara ihanet

ederek tezkereyi onaylamış ve başından itibaren sürecin dışında kalmıştı. Bağlı birkaç sendikaların gösterdiği tepkilere de kulak tıkayan Türk-İş, bu pratiğiyle temsil ettiği sınıfın proletarya olmadığını kanıtlamıştır bir kez daha.

Hak-İş ise, her toplumsal sorunda, her emperyalist saldırı ve işgalde, işçi sınıfının kazanımlarına dönük saldırılarda gösterdiği tavrın, kendisi için gelenekselleştirdiğini gözler önüne sererek, patron sendikası olduğu gerçeğini bir kez daha göstermiştir. Filistin ve Lübnan'da ölenlerin/öldürülenlerin sivil insanlar olması nedeniyle büyük bir öfke duyan Hak-İş'in tabanının da bu noktada konfederasyona gösterdiği tepkiler kulak arkası yapıldı.

Filistin ve Lübnan saldırılarının başından itibaren Türk-İş ve Hak-İş, yaptıkları açıklamalarla tezkereye karşı geliştirilecek olan mücadelede duracakları yeri işaret etmişlerdir. **Ancak DİSK ve KESK için durum daha farklıdır kuşkusuz.** Emperyalist saldırılarla aynı sürece denk gelen TİS görüşmelerinde kamu emekçisinin ihtiyaçlarının karşılanması sorununda hükümetin yaklaşımlarını kabul etmeyen KESK, yine bu süreçte ekonomik taleplerle emperyalist işgale karşı basın açıklamalarıyla da olsa tepki koymayı hedeflemiş, bu hedefini belli yanılarıyla pratiğe de geçirmiştir. Ancak görüşmelerde ortaya çıkan tabloda hükümetin önerdiği açlık koşulları karşısındaki tavrı emperyalist ve Siyonist işgal karşısında alacağı tavrı da belli oranlarda göstermiştir. Söylem bazında tezkereye karşı çıkan, 1 Mart eylemine göndermeler yapan KESK, kendi kitlesinden dahi kopuk olduğunu, kitlesini harekete geçiremediğini (ya da geçiremediğini) Toplu Görüşmelerde olduğu gibi tezkere eylemlerinde de göstermiştir. Ve doğallığında tabanını da bu şekilde konumlandırmıştır Ankara'da.

DİSK ise, işçi sınıfı tanımlamasını dahi kabul etmeyen uzlaşmacı-işbirlikçi tavrıyla AKP hükümetiyle çok da ters düşmeyen bir pozisyonda oyalamaktadır işçi sınıfını ve emekçi halkı. Zaman buldukça alanlara çıkıp hükümeti uyarmakta, za-

man buldukça Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Murat Başesgioğlu**'yla sabah kahvaltılarında konu seçmektedir Türkiye ve dünya gündemine. 1 Mart'ta bağlı sendikalarda ilerici devrimci sendika yönetimlerinin yüzü suyu hürmetine işgal karşıtı olduğunu gösteren ve bunu da gurur nişanesi yapan DİSK, Lübnan tezkeresi karşısında tabanından ve bağlı sendikaların başkanlarından gelecek tepkileri kırmak, anti-emperyalist, anti-siyonist çalışmalarını engellemek için mücadeleyi "**merkezi olarak**" ele aldıklarını açıklamıştır. Açıklamanın gerçekliği ise 5 Eylül mitingi öncesi tartışmalara dahil olan devrimcilerle yönelik aldığı tutumda görülmüştür. KESK ve TMMOB'la birlikte barışçıl ve demokratik istemlerle Meclis'e ve hükümete "**bir kez değil bin kez düşünün**" mesajı vermek yerine "**tezkereye geçit vermeyeceğiz**", "**İsrail askeri olmayacağız**" şiarıyla hareket eden devrimcilere karşı tahammülsüzlüğüyle saldırgan bir tutum içerisine girmiştir.

Aynı eylemlilikler örgütleyen TKP, Halkevi ve kendilerini birleştirmeye çalışan devrimcilerin işgal karşıtı eylemliliğe dâhil olması durumunda temsiliyet hakkının verilmemesini dayatan DİSK, bu olmadığı takdirde ise çekilebileceklerini açıklamıştır. Tartışmalar esnasında taraf-sız(!) konumunu korumaya çalışan TMMOB'un yanı sıra KESK bu konuda devrimcileri desteklediğini ve gerekirse fiilili olarak aynı alanda söz hakkı olmasını savunurken bir yandan da DİSK'in çekilmemesi ve alanda düşmanla tek başlarına(!) karşı karşıya kalmamak için net bir tavır almamıştır. Alana dökülen emekçilerin tezkere sonuçlanıncaya kadar alandan ayrılmayabileceği yönlü ifadelerinin gerçek dışılığını 5 Eylül'de kendi dışındaki güçleri alanda yalnız bırakarak göstermiştir. Buradaki tutumu asıl olarak devrimci güçlere yönelik olası bir düşman saldırısının kendilerine yansımaları engellemek ve kontrolü DİSK, KESK, TMMOB bileşeninin elinde tutmaktır. Zaten amaç en geniş kesimlerin alana çıkmasını sağlayarak tezkereyi geçirtmemek olsaydı süreci başından beri omuzlayan ve tezkere karşıtlığıyla anti-emperyalist mücadeleyi ülke geneline yaymaya çalışan devrimcilere çağrı yaparak süreci birlikte örgütlemek hedefini güderlerdi. **Ancak yürütülen tartışmalardan da anlaşıldığı gibi asıl olan görevi başından**

savmaktır.

Halkevi ve TKP'nin de benzer kaygılarla hareket ettiği süreçte yaşananları asıl olarak emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı yürüttüğü mücadele hattıyla değerlendirmek en doğru olan olacaktır. Kendi özgün sorunları noktasında tabanına yönelik yaptığı çalışmalarda, tezkere sürecinde yaşananları ortaya çıkaran. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik taleplerinin karşılanması amacıyla yürüttükleri mücadele(!) sınıfın savaştırılması yönlü değil hakim sınıfların dayattığı ve bugün için kabul edilmiş görülen uyarma yönlü tepkilerle sınırlı tutulmaktadır. Doğallığında da amaç tezkere-nin geri çekilmesini sağlamak değil "**ben de karşıyım**" şeklinde ifadelendirilmektedir.

Emperyalist saldırılar işçi sınıfının kazanımlarına yönelik saldırılardan bağımsız tutularak anti-emperyalist mücadelenin gelişmesinin önünü kapatırken tabanı ise örgütsüz bir yaşama itmektedir. Bu noktada üzerlerine düşen görevleri alanlara çıkıp hükümeti uyararak "yerine getirip namusu temizleyen" sendika konfederasyonlarının uzlaşmacı-işbirlikçi sarı sendikal anlayışlarıyla işçi sınıfını nasıl temsil ettiği ve nasıl örgütlediği de açıktır. Tutarlı bir anti-emperyalist mücadele hattına sahip olmaksızın, devrimci çizgide yürümeksizin ne egemenlerin emperyalist saldırganlıkta taşeronluk misyonu engellenebilir, ne de sınıfa önderlik edilebilir. 5 Eylül eylemi bir kez daha sendikalardaki görevlerimizi hatırlatan, altını çizen bir pratik olmuştur bu yanıyla.

Kitle örgütlerinde çalışma anlayışımız ve tarzımız nasıl olmalıdır? -1-

Kitle örgütleri kitlelerin taleplerine ve sorunlarına uygun olarak örgütlenen, onların mücadelesine dayanan, dayanışmasını güçlendiren egemen sınıfların saldırılarına karşı mücadele gereğiyle oluşturulan, geniş kitlelere açık olan örgütlenmelerdir.

Kitle örgütleri kitlelerin güncel, acil, yaşamsal sorunlarını iyileştirme ve düzeltme talepleri için biraraya geldikleri ve yaşadıkları somut sorunlara çözüm aradıkları yerlerdir. Her kitle örgütü öncelikle temsil ettiği kitlelerin taleplerine, sorunlarına duyarlıdır; ondan beklenen öncelikle budur. Kitleler, öz örgütlenmeleri içinde haklarını öğrenirler, o hakları savunmayı ve geliştirmeyi öğrenirler; yığınların yüzyıllardır verdikleri mücadeleler sonucunda kazanılmış hakları kaybetmemek için daima mücadele etmek gerektiğini öğrenirler.

Kitlelerin, doğrudan mücadelelerinin, örgütlenmelerinin, sorunları ve talepleri uğruna dayanışmalarının ürünü olan örgütleri, devrim mücadelesinin önemli bir bileşenidir; ancak her şeyi değildir. Çünkü bu örgütler devrim için yola çıkmaz ve buna göre örgütlenmezler; bu örgütlerin hedefinde siyasi iktidar olgusu değil, kendi hakları, talepleri vardır. Oysa sınıf bilinçli proleterler kitlelere daha ileri, gelişkin ve bütünlüklü sınıf bilincini vermeye çalışarak, sadece kendi haklarını koruması ve geliştirmesi için değil, politik iktidarı ele geçirmesi için mücadele etmesi gerektiğini öğretir; bunun gerçekleşmesi için ona önderlik eder. Kitle örgütleri mücadelesiyle politik iktidarı ele geçirme mücadelesinin birleştiği alan özgülümüzde **Halk Savaşı** stratejisidir.

Sınıf bilinçli proleterler, kitle örgütlerinde kitlelere yol göstericilik görevini yerine getirirler; tek tek kitle örgütlerinde verilen mücadeleleri siyasal sürecin bütün diğer alanlarıyla birleştirmek, başta işçi sınıfı olmak üzere diğer ezilen sınıf ve katmanların özde aynı sorunlarla mücadele ettiklerini, kitlelerin tam kurtuluşlarının ancak bu mücadeleleri sınıf mücadelesine dönüştürebildiklerinde sağlayabileceklerini onlara öğretmek komünistlerin temel görevidir. Bunun için o, Halk Savaşı için, farklı taleplerle bir araya gelmiş örgütlerle birlikte eylemler örgütlemeye çalışır, bu amaçla onların içinde yer alır, onların politik bilincini yükseltmede belirleyici rol oynar. Bu asli görevi için kitle örgütlerinde aktif görev almayı asla ihmal etmez. Yoksa "**ben önderim, ben öncüyüm**" deyip, elini taşın altına koymamak, sorumluluk almamak, hiçbir görevi yerine getirmemek gibi bencil ve yanlış bir tutuma düşmez.

Kitle örgütlerini devrimin bir bileşeni haline getirmeliyiz!

Kitle örgütleri kitlelerin taleplerine ve sorunlarına uygun olarak örgütlenen, onların mücadelesine dayanan, dayanışmasını güçlendiren, egemen sınıfların saldırılarına karşı mücadele gereğiyle oluşturulan, geniş kitlelere açık olan örgütlenmelerdir. Kitleler, bu

örgütlenmeler içinde kendi somut sorunlarını tartışıp, çözümler bulmaya çalıştıkları gibi **demokratik merkeziyetçilik** ilkesine uygun bir şekilde kendi kendilerini yönetmeyi de öğrenirler. Kitlelerin bu örgütlenmeler içinde yer almaları, birleşmeleri ve kendi sorunları ve talepleri etrafında mücadele etmeleri, politik iktidar amaçlı mücadele için de önemlidir. Sınıf bilinçli proleterler bu amaca önem verir ve bu amaç doğrultusunda kitlelerin hareket etmesini sağlamaya çalışır. Kitle örgütlerini devrimin bir parçası ve güçlü bir bileşeni haline getirmek için çalışır.

Kitle örgütlerini, dar, sınırlı bir kesimin gelip gittiği bir alan olmasına yol açan anlayışları gerici, sağcı anlayışlar olarak görüp etkilerini azaltmaya çalışır. Kitle örgütlerini feodal veya gerici burjuva anlayışlara göre daraltan, politikleşmesini engelleyen, diğer alan ve sorunlara da ilgi duymasına müsaade etmeyen anlayışlar, kitle örgütlerinin başarısını başından sekteye uğratar. Günümüzde kitle örgütlerinde bu içerikteki sorunların oldukça fazla olduğu bilinmektedir. Öyle ki, kitle örgütlerinin birçoğunda kitlelerin politikleşmesi bir tarafa gerçek sorunlar dahi elit kesimlerin sorunlarına (**siz 'çıkarlarına' anlayın**) heba edilmekte, gündem dışı bırakılmaktadır. Feodal çevrelerin çatışmalarının, maddi çıkar kaygılarının ve bir ölçüde dar grupçu siyasal anlayışların egemen olduğu kitle örgütleri az değildir. Bu özellik kitle örgütlerini mevcut devasa sorunlar karşısında parçalı, dağınık, başarısız kılmaktadır. Görece hareketlenmelerin olduğu dönemlerde veya özel günlerde kitlelerin **kendiliğinden** eğilimlerinin bir devamı olarak birlik, dayanışma görüntüleri oluşsa da özde bir değişim yaşanmamaktadır. **Bu pratik hattı değiştirmek, dönüştürmek için sabırla devrimci ikna gücünü kullanarak, devrimci iradenin kabulü için uzun süreli bir çaba içinde olmak her devrimci militanın görevidir.**

Bu görevi yerine getirirken asla kaba, yü-

zeysel, kitlelerin yaşadıkları sorunlardan kopuk, gündemlerinden uzak, yönelimlerini dikkate almayan, ileri sürdükleri talepleri dinlemekten kaçınan bir tarzda devrimci politika yapmaz.

Her gelişme, bilinçlenmenin aracı olmalıdır!

Diğer bir önemli konu ise; devrimci militanların kitle örgütlerini kendi yaşadıkları somut sorunlar çerçevesinde ele alan bir örgütlenme mücadelesi ve bilinçlendirme çalışmasıyla sınırlı kalmamaları gerektiğidir. Halkın diğer kesimlerinin işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, emekçi kadınların, Kürt ulusunun ve diğer azınlıkların sorunlarına dikkat çekerek, yaşanan farklı sorunları birleştiren, örgütlenme çalışmasına girer. Bu çalışmayı adım adım, halka halka genişleterek, sabırla örer, yerine getirir. Kitle örgütünü politik açıdan geliştirmek, devrimciye dönüştürmek için kafa yorar, gelişmeleri çok yönlü bir şekilde izleyip, gözlemleyerek, çözümler üretir.

Örgütlenen çalışmalara ciddi ve kitlelere güven verici tarzda katılım gösterilmelidir. Kitle örgütleri, sınıf mücadelesinin farklı alanlarında yaşanan sorunlara yöneldiği oranda kendi dar sınırları içinde hapsolmaktan ve kabuğu içinde yaşamaktan kurtulmaya başlar ve devrimcileşmeye, özgürleşmeye doğru adımlar atar. Aksi durumda feodal, geri bir yapı olmaktan, dedikodu üreten bir merkez durumundan, kısır çekişmeler içinde boğulup kaybolmaktan kurtulamaz. Politikleşmeyen, bu yönde çaba göstermeyen her kitle örgütü yıllara dayalı toplumsal alışkanlığın eski bir parçası olan kahvehane kültürünün parçası olmaktan ve bu yaşama mahkûm olmaktan kurtulamaz.

Sınıf bilinçli proleterler kitle örgütlerini süreç içinde adım adım sınıf savaşımının diğer alanlarında yaşanan sorunları, tartışılan

gündemleri, yapılan eylemleri ele alarak, kitlelerin bilinçlenmesi, devrimcileşmesi, örgütlenmesi için çalışır. **Her türlü toplumsal gelişmeyi kitlelerin bilinçlenmesi, aydınlanması, devrimcileşmesi için değerlendirir.** Farklı alanlarda örgütlenen mücadeleyi sahiplenmek, eylemlerine katılmak gibi daha ileri düzeyde adımlar atılması için çalışır. Bütün bu çalışmaları yürütürken sabırlı, dikkatli, ikna gücünü, eğitim ve kavratma yeteneğini kullanarak, kitlelerin birlik gücünü he-saba katarak hareket eder.

"Devrim kitlelerin eseridir."

Sınıf bilinçli proleterler yukarıdaki tezin devrim için ne anlama geldiğini, kitlelerin hareketine, örgütlerine önem vererek gösterir. Bu tezin ne anlama geldiğini, kendi rolünün ne olması gerektiğini ortaya koyarak gösterir. Bunlar yapılmadan, başarılmadan "devrim kitlelerin eseridir" tezinin hiçbir değıştirici, dönüştürücü anlamı olamaz. Devrimin sadece dar ve sınırlı sayıda öncünün hareketine geçmesiyle başarılamayacağı bir gerçektir. Öncü, kitlelerin ekonomik-demokratik talepli hareketlerinden bilinçli bir şekilde faydalanmasını bilmezse, "**devrim kitlelerin eseridir**" tezi hiçbir anlam ve somutluk taşımaz. Bu tez doğru ve özüne uygun şekilde kavranmazsa somutlukta nasıl bir görev ve sorumlulukla birleştirilmesi gerektiği, bu teze uygun nasıl hareket edilmesi gerektiği yeterince anlaşılmamış olur. Kitle örgütleri devrimin örgütlediği alanlardan biridir. Bu alanlar aynı zamanda kitlelerle bağların en kolay ve dolaysız bir şekilde kurulacağı alanlardır. Bu örgütlerin sahip olduğu ilerici özelliği, halkın belli bir kesiminin çıkarlarını savunma gerçekliği göz önüne alınarak, sınıf bilinçli proleterler bu alanlarda devrimci ajitasyon ve propaganda çalışmasını bilinçli bir şekilde örgütlediği bir merkez haline getirmeye çalışır.

Kitle örgütlerini tanımak, gerçekliğini amaç ve yükümlülüğünü kavramak, olanaklarını ortaya çıkarmak ve değıştirmek için de gereklidir. Tanımadan, kavramadan politik mücadelenin bir parçası haline getirilemez. Politik mücadele gerçeğin doğru tarzda bütünlüklü olarak kavranmasıyla yerine getirilir. Bunun için bir yandan politik seviyenin yükseltilmesi, diğer yandan kitle örgütlerinin yaşadıkları özgül sorunların ve ortaya konan taleplerin doğru kavranmasına bağlıdır. Politik çalışmayı başarıyla yerine getirmek için sabırlı ve dikkatli bir tarzda örgütlenme çalışması yürütülmelidir. Ancak uzun erimli ve bilinçli bir faaliyet yürütülerek başarı elde edilir. Ancak o zaman kitle örgütlerinde doğru devrimci çalışma yürütülmüş ve kitle örgütleri devrimin volan kayışları durumuna gelmiş olur.

Kitle örgütleri

devrimin örgütlendiği alanlardır

Kitle örgütlerinde sınıf mücadelesinin bir parçası olarak yanlış anlayış ve pratik tutumlarla karşı mücadele edilmelidir. “**Kitle örgütlerinde politika ve devrimci propaganda yapılamayacağı**” anlayışına karşı başta olmak üzere, kitle örgütlerini belli bir politik örgütün bir yan kolu gibi ele alan anlayışlara karşı da mücadele edilmelidir. Ayrıca kitlelerin yaşadıkları sorunlara, dile getirdikleri taleplere yanıt olmaktan uzak, onlara yabancı, somut toplumsal sorunlar etrafında onları aydınlatmayı, bilinçlendirmeyi devrimciyleştirmeyi amaçlamayan, soyut “**parti, örgüt, devrimin yolu**” tartışmalarına-propagandalarına karşı da mücadele edilmelidir. Somut gerçeklikten, yaşamdan kopuk, gerçekleri içermeyen, kitle-

nin kafasındaki sorulara yanıt olmayan, kitleler için hiçbir anlamı olmayan propaganda çalışması yapmak aslında kitleleri devrimci bilinçten uzaklaştırmak demektir. Bu tür “**küçük esnaf**” hesapları güdenlere karşı durulmalıdır. **Devrimcilik somutluktur.** Devrimci propaganda ve ajitasyon çalışmaları somutu aydınlatan-kavratıcı eylemdir. Devrimin ve partinin propagandası somutluk, yaşanan gerçeklik ve sorunlara yanıt üzerinden yapıldığında anlamlı olur ve güçlü etki yapar. Aksi durum gevezelik olur.

Kitleleri örgütleme pratiğine yönelim!

Kitle örgütlerindeki çalışmalarda devrimin örgütlenmesi, gelişip ilerlemesi açısından, kitlelerin mücadelesine katılmak, anlamak ve

bunlara politik önderlik yapmak anlamında önemlidir. Kitlelerle dolaysız ve güçlü politik bağlar kurmak ve onları devrimin önder gücü olan Proletarya Partisi etrafında örgütlemek için kitle örgütleri en uygun alanlardır. Önemli olan bu alanlara devrimin bakış açısıyla yaklaşmak, yaşanan geri ve zayıf anlayışları sabırla ikna ve inandırma gücüyle değiştirmek, devrimci bakış açısını ve çalışma hattını oturtmaktır.

Kitleler kendilerine dayatılan maddi ve manevi kölelikten ve yoz geri kültürden memnun değildir. Ancak tek başına her türlü maddi ve manevi zincirleri kırıp parçalayacak güçte değildir. Sahip olduğu bilinç ve örgütlenme gücüyle bunu başaracak, gerçekleştirecek güçten yoksundur. Bu durumu devrimin, halkın ve partinin yararına değiştirmek sınıf bilinçli proleterlerin görevidir. Ancak sınıf bilinçli prole-

terlerin şimdiye dek yürüttüğü pratik hatla bu onurlu ve zorlu görevin başarılamayacağı açıktır. Düşünce ve çalışma tarzında düzelme-ye acil olarak ihtiyaç vardır. Bu görev sınıf bilinçli proleterlerin önünde durmaktadır. Görev, önderlik yeteneğini açığa çıkartacak, değişim ve örgütlenme gücünü ortaya koyacak devrimci ve bilimsel görüşlere sahip olmaktır. Bu bilinci, kitlelerin kendiliğinden eylemi içinde örgüt olma gücüne dönüştürmektir. Pratiğe uygulama başarısını ortaya koymaktır. Bunun için sınıf mücadelesini daha fazla kavramaya çalışmak, daha fazla kitleleri örgütlenme pratiğinde yoğunlaşmak, onlarla birlikte ve dayanışma içine girmektir. Parti kararlarını yaratıcı ve zengin bir şekilde uygulamaktır. Bu başarılı olduğu oranda proleter devrimci olma görevi layıkıyla yerine getirilmiş olur.

Devam edecek

PUSULA

KİTLE ÇALIŞMASIYLA GİZLİLİK KURALLARI ARASINDAKİ İLİŞKİ

Örgütlenme çalışmalarında genel olarak egemen olan yanlış bir düşünce vardır; İlegal çalışma (hücre çalışması) yürütülünce kitleler içinde olunmaz, halka görünmeden, halkın içinde olmadan, onlardan uzak ve onlardan gizlenerek “illegal faaliyet” yürütülür. Diğer bir egemen yanlış düşünce de; kitle faaliyeti yürütülüyorsa illegalite kurallarına gizlilik ilkelerine uymaya gerek yoktur, çünkü “açık alanda” faaliyet yürütülmektedir.

Bu her iki düşünce kitleleri örgütlenme bilinç ve iradesinden yoksun yanlış anlayışlardır. Kaldı ki bu düşünce doğru olsaydı, bugün pratiğin örgütlenme gücü ve gelişmişlik düzeyi kendisini tartışmasız bir şekilde kabul ettirirdi.

“Devrimin tek “umudu” “kalabalıktır”; ancak bu kalabalığa önderlik edebilen (lafta değil, fiiliyatta) bir devrimci örgüt polise karşı savaşabilir; bütün bunlar bu işin abc’sidir...” (V.İ. Lenin, Örgütlenme Üzerine)

Yoksul kalabalığın örgütlenmesi sorunu başarılı olduğu oranda düşman darbelerinden korunarak ayakta kalınır. Ancak o zaman gizlilik, polisin çalışmasını ve burjuva devletinin baskı makinesini aldatma ve ondan kurtulma sanatı somutluğa dönüşür. Yoksul kalabalığı örgütlenme adımındaki her yetersizlik, her başarısızlık durumunda düşman darbelerine, polisin takip ve denetimine açık olunur.

Bundandır ki kitle çalışmasıyla gizlilik kuralları birbirinin karşısı, zıt olgular değildir. Kitle içinde devrimci çalışma yürütülmek isteniyorsa bizim gibi ülkelerde gizlilik kurallarına uygun bir tarzda çalışma yürütülmelidir. Gizlilik kuralları ve kitle çalışması arasındaki dolaysız devrimci bağ kavranarak, çalışmalar örgütlenmelidir. Gizli çalışma kavranmadan, kural ve ilkelerine uygun olarak hareket edilmeden uzun süreli kitle çalışması yürütülemez.

Aynı şekilde kitle çalışmasının özünü ve amacına uygun bir şekilde hareket edilmeden, kitleler içinde suda balık misali kaybolunmadan, sürekli onların içinde olunmadan, onlardan bir an olsun bile uzaklaşmadan, gizli çalışma yürütülemez.

Gizlilik kuralları esas alınarak, kitle çalışması yürütülür. Devrim stratejisine uygun bir şekilde şehirlerdeki gizli mücadele, kırlardaki silahlı mücadeleye tabi hale getirilmelidir. Gizli mücadele sadece şehirlerde esas alınmaz, kırlar dahil olmak üzere ülke çapındaki tüm mücadele için vazgeçilmez ilke olarak esas alınır.

Şehirlerde neden devrimci çalışma gizli olmak zorundadır? Çünkü şehirlerde düşmanın güçlü ve denetiminin sıkı olmasından kaynaklı olarak, Proletarya Partisi’nin kadroları uzun bir süre kendilerini düşmandan korumak için gizli çalışmaya başvururlar. Bu çalışma, devrimin ihtiyacı olan faaliyetlerin kesintisiz ve uzun süreli sağlıklı bir şekilde örgütlenmesi için gereklidir. İlegal çalışmada devrimin kadroları kendilerini açığa çıkartmak için sabırsızlığa, aceleciliğe düşmezler. Sabırsızlık ne kadar kötü ise hiçbir şey yapmadan uzun süre “**beklemek**” de bir o kadar kötüdür.

Zafer ne bir günde kazanılabilir ne de kitleleri uzun erimli mücadele içinde örgütleyip, seferber etme politikasından vazgeçilerek kazanılabilir. Her iki durumda da yenilgi kaçınılmaz olur.

Sınıf savaşımında temel ilke “**kendini korumak, düşmanı yok etmektir.**” Kendini korumadan, savunmadan, düşmanı yok edilemez. Kendini korumanın vazgeçilmez doğru ve güvenilir yolu kitlelerin gizlilik içinde örgütlenmesidir. Düşmandan korunmanın bir yolu düşmandan gizlenmektir, gizlilik kurallarına tam ve eksiksiz olarak uyularak, kitleler örgütlendiği oranda düşmandan gizlenilebilir. Düşmanı yok etmek için de en uygun zaman ve en iyi fırsat kul-

lanılır. Bir yandan gizlilik kuralları içinde kitleleri örgütleyerek kendini korurken diğer yandan düşmanı yok etmek için her türlü fırsat kollanır. Bu kurala uyulmadığında ne düşman darbelerinden korunur, ne de kitleler örgütlenir.

Toplumun en ileri ve devrimci sınıfı olan proletarya sınıf savaşımında egemen sınıfların sahip olduğu savaş araçları ve savaş yöntemleri bilgisine sahip olmaya hazırlanmazsa ya en büyük akılsızlığı yapıyor ya da en büyük cinayeti işliyor demektir. Bu ilke sınıf savaşımının yasalarının vazgeçilmez bir ilkesidir. Düşman, takip dinleme ve izleme yöntemlerini, bilimin ve teknolojinin gelişim üstünlüğünü kullanarak, daha da zenginleştirmiştir. Özellikle 12 Eylül’den bu yana devrimci hareketler hakkındaki bilgileri o günden daha ileri düzeydedir. Sınıf bilinçli proleterler bir yandan halkın durumunu öğrenmeye çalışırken, diğer yandan düşmanın durumu, sınıf savaşımında kullandığı yöntemler, araçlar ve hareket tarzı hakkındaki her türlü bilgiye sahip olmaya çalışmalıdır. Bu bilgilere sahip oldukça karşı yöntemler geliştirip, savunma ve korunma mekanizmaları güçlenerek, sınıf savaşımında kesintisiz bir şekilde mücadele yürütülmeye çalışılır.

Egemen sınıflar proletaryanın örgüt silahını parçalamak yok etmek, manipüle edip, reformizme ve revize etmek, tasfiyeciler aracılığıyla örgütsel birliğini parçalamak, faaliyetçiler arasında güven ve birliği parçalamak için şüphe ve güvensizlik tohumları saçmak vb. için her türlü zorba, sinsi ve kurnazca polisiye yöntemlere de başvurmaktan çekinmez. Bu sınıf savaşımı yasalarının doğal kaçınılmaz olgularıdır. Komprador burjuva ve toprak ağaları sınıfı proletaryanın en ileri ve devrimci örgütü olan komünist partisi başta olmak üzere bütün muhalif örgütlülükleri dağıtmak, parçalamak ve yok etmek ister, bunu başaramadığı yerde düşüncelerini reformizme ve revize etmeye çalışarak, onu yolundan saptırmak ister. Bunun için her türlü yasal, yasa-dışı yöntemlere, en kurnazca düşünülmüş sinsi ve hileli araçlara başvurur. Sınıf bilinçli proleterleri, militanları, onlara destek ve imkân sunanları izleyerek, takip ederek, denetim altına alarak kontrol etme-

ye çalışarak, faaliyetlerini açığa çıkartıp, örgüte en büyük darbe vurmaya çalışır. Bunu bütünüyle başaramadığı yerde örgütün kol ve kanatlarını kırmaya çalışır. Bunun için bir dizi farklı ve sinsi yöntemlere başvurur. Bu yöntemlerini geliştirmek, derinleştirmek, ilerletmek için her türlü tekniği kullanmaktan kaçınmaz, ayrıca imkan ve olanaklarının önemli bir bölümünü bu çalışmasının gelişimi ve güçlenmesi için kullanır.

Ülkemizde en doğal “masumane” demokratik taleplerin dile getirilip, savunulması, hak arama bilincinin geliştirilmesi karşısında bile düşmanın en vahşi, en ilkel, en kıyııcı, barbar yöntemlere başvurduğunu göz önünde bulundurursak toplumsal değişimi ve dönüşümü şiddete dayalı silahlı bir devrimle savunan devrimcilere, komünistlere nasıl bir şiddetle saldıracığı, onları imha etmek için nasıl canla başla çalışacağı daha iyi anlaşılır. **Dolayısıyla illegalite kurallarını, gizlilik yöntemlerini ustaca, sıkı sıkıya ilkel ve bilinçli bir şekilde tam olarak layıkıyla uygulamak ertelenemez, gevşetilemez vazgeçilmez ve bir devrimci görevidir.** Bu gerçeklik, sınıf savaşımının temel bir yasası olarak kavranmalı, bu yasaya göre hareket edilmelidir.

Birçok konuda olduğu gibi gizlilik kurallarını uygulamada da MLM’den, ilkelerden bahsedilirken pratikte ilkesizlikler yapılarak, oportünizm uygulanır. Sözde illegaliteden, gizlilik kurallarından bahsedilirken, pratikte her türden ilkesizlik, disiplinsizlik yapılır. Yaşanan onca kayıp, devrimin kaybedilen yüzlerce kadro ve savaşçısı, olanak ve değerleri, sanki hiç kaybedilmemiş gibi hareket edilir, sanki kayıpların hiçbir anlamı yokmuş, geride kalanlara söyledikleri hiçbir şey yokmuş gibi davranılmaya devam edilir. Kendisine karşı bu kadar acımasız davranılabilir mi? Değerlerine karşı bu kadar kayıtsız kalınabilir mi? Devrimci teoriye, yaşanan binlerce pratiğe, elde edilen tecrübe ve deneyime, sanki hiç sahip olunmamış, sanki yaşananlar hiç yaşanmamış gibi hareket edilebilir mi? Gerçekliğe bu kadar kolay ve rahat sırt çevrilebilir mi? Bu konudaki tecrübemiz, öğrendiklerimizi asla unutmamaya, uygulamada asla gevşek davranmamaya yetecek kadar fazladır.

Bush, CIA hapishanelerinin varlığını itiraf ederek işkenceyi meşrulaştırmaya çalışıyor

Bush hükümeti hayata geçirdikleri politikaların dünya çapında giderek daha fazla tepki toplaması karşısında yeni hamleler yapıyor. Bush kongre seçimlerinin arifesinde olduğu şu günlerde, varlığı uzunca süre tartışılan gizli CIA hapishanelerinin varlığını nihayet "itiraf" etti! Ancak hükümetinin bugüne kadar şahit ifadelerine dayalı olarak getirilen iddiaları neden yalanladığına bir "açıklık" getirme gereği duymadı!

Bush, hapishanelerin varlığına ilişkin yaptığı açıklamada, tüm bu uygulamaların "Terörle mücadele"ye hizmet ettiği ve açtıkları "yeni savaşın" dünyayı "demokrasi düşmanlarından" kurtarmayı hedeflediği yalanını yineledi.

Bush en küçük demokratik hak ve özgürlüğün, insana dair her şeyin ortadan kaldırıldığı hapishanelere ilişkin yaptığı açıklamada sinsice, bunların biraz sert yöntemlere dayalı olabileceğini, ancak hukuka "uygun" olduğunu vurgulamaktan çekinmedi. En hafif biçimi izolasyondan, uykusuz bırakmadan veya aşırı ısı vermeden oluşan işkencelerden ise "haberi olmadığını" iddia etti. Bush'un bu yönlü açıklamaları kamuoyu tarafından bu hapishaneleri ve buralardaki işkenceleri

meşrulaştırma çabası olarak algılanıyor.

Emperyalistlerin halklara karşı açtığı saldırganlık savaşlarının başını çeken ABD emperyalizmi gerçekleştirilen işgal ve katliamların yanı sıra, gerek işgal ettikleri Irak'ta Ebu Garip Hapishanesi'nde, gerekse Guantanamo'da tutulan savaş esirlerine yaptıkları işkencelerle de dünya halklarının tepkisini almayı sürdürdüğü günlerde CIA'nın gizli hapishaneleri gündeme gelmişti. Çok sayıda insanın "terör" şüphesi ile kaçırılarak buralarda ağır işkencelerden geçirildiği tanıklarla kanıtlanmasına rağmen, başta ABD olmak üzere, hapishanelerle bağlantısı olduğu açıklanan birçok AB ülkesi, hapishanelerin varlığını reddetmişti. Oysa tüm veriler, içinde Türkiye'nin de bulunduğu 14 ülkenin CIA'nın

bu yönlü faaliyetlerini dolaylı veya dolaysız desteklediği yönündeydi. Gizli hapishanelerin Romanya, Polonya gibi eski doğu bloğu ülkelerde olduğu da bu süreçte ortaya çıkan bilgiler arasındaydı. İşkence uçaklarını "ağırlayan" ülkelerden biri olan Türkiye ise aynı günlerde Sabiha Gökçen Havaalanı'na inen ve içindeki esirlerle burada 24 saat kalan CIA uçağının varlığını reddetmeyi uygun görüyordu her zamanki uşak pozisyonu gereği. Oysa bazı Sabiha Gökçen Havaalanı çalışanları bu havaalanına bu tür uçakların sayısız kez indiğini, içindeki esirleri bizzat gördüklerini ve de buna dönük tüm organizasyonun, havaalanında "üst düzey yetkili" olarak bulunan emekli bir ordu mensubu tarafından gerçekleştirildiğini söylemekte.

Bush bir yandan işte bu gerçekliği ifade ederken, diğer yandan Ortadoğu'daki saldırganlıklarına ilişkin de dünya halklarına manipüle etmeye devam ediyor. En son olarak 11 Eylül'ün beşinci yıldönümünde ulusa yaptığı seslenişte "dünyada barışın kilidini tutan daha umut dolu bir Ortadoğu'nun kurulması" yolunda yapılanları anlattı. ABD emperyalizminin diğer emperyalist güçleri de yanına alarak Ortadoğu'ya yaptığı askeri, siyasi, ekonomik, ideolojik müdahalelerin nasıl bir "umut" tablosu yarattığı ortadadır. Ancak yine bilinen ve tarih tarafından defalarca kez kanıtlanan şekliyle ezilen halkların umudu savaşarak büyüttükleri de bir gerçekliktir.

Bush'un hapishanelerin varlığına dair ve 11 Eylül'ün yıldönümünde yaptığı açıklama, emperyalistlerin içine girdikleri krizin derinleşmesinin bir göstergesi olmanın yanısıra, aynı zamanda da Ortadoğu'da girdikleri bataktan çıkma çabalarının ürünüdür. Bu süreçte yapılan bu ve benzer açıklamalar emperyalistlerin halklara dönük saldırılarını artırarak sürdüreceğini göstermektedir. Ancak halklar bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da bu saldırılara gereken yanıtı vereceklerdir.

Emperyalistlerin çöpleri de öldürüyor!

Batı Afrika ülkesi Fildişi sahili'nde, 7 kişi Hollanda tarafından gönderilen zehirli atık nedeniyle yaşamını yitirdi. 400 tonun üzerinde zehirli atık kısa bir süre Hollanda tarafından başkent Abidjan çevresine boşaltılmıştı. Kısa bir süre sonra çöplerin yaydığı zehirli gaz nedeniyle 6 binden fazla insanda zehirlenme belirtileri ortaya çıktı. 26 bin kişi ise muayeneden geçirildi. Edinilen bilgiye göre, çöpler Yunanistan bandıralı bir gemiyle ülkeye geti-

rilerek, kentin etrafındaki boş alanlara atıldı. Bu durumun halkta yarattığı tepkinin eylemlerle dışa vurmaya devam ediyor. Bölge halkının ve ordu yetkililerinin verdiği bilgiye göre, öfkeli eylemciler, sorumlu tuttukları hükümetin ulaşım bakanını arabasından çekip çıkartarak, zorla çöplerin bulunduğu alana götürdü ve zehirlenmelere neden olan atıkları gösterdi. Bu durum hükümette ciddi bir krize yol açarken, hükümetin istifa etmesini gündeme getirdi.

Banglades

Tekstil işçisi kadınlar, asgari ücret önerisini reddetti!

Bangladeş'te ağırlıklı olarak kadın işçilerden oluşan tekstil çalışanları patronun aylık asgari ücreti 23 Dolar'a çıkarma önerisini yetersiz bularak reddetti. Talepleri ise, ücretlerin ayda en az 29 Dolar olması. Tekstil sektöründe Mayıs ayında uzun süreli eylemler gerçekleşmiş ve tekstil çalışanları çalışma koşullarına ve de özellikle açlığa mahkum eden ücretlere karşı çıkmışlardı. Emperyalist güçlerce ucuz iş gücü cenneti olarak görülen ülkelerin ilk sıralarında yer alan Bangladeş'te 2 milyondan fazla insan tekstilde çalışıyor. Bunların % 85'ini ise kadınlar oluşturuyor.

Berlin

Berlin'de binlerce öğrenci sokağa çıktı!

Berlin sokakları 13 Eylül'de yaklaşık 10 bin öğrencinin gerçekleştirdiği eyleme sahne oldu. Öğrenciler eğitim hakkının ellerinden alınmasına ve harçların artışına ilişkin uygulamaları protesto ettiler. Öğrenciler ayrıca öğretmen sayısındaki yetersizliği de dile getirirken, okullardaki yetersiz araç-gereç donanımına da vurgu yaptılar. Öğrenci temsilcilerinin ve gençlik örgütlerinin çağrısıyla gerçekleşen eylem öncesi ders boykotu gerçekleştirilmişti. Ülke genelinde oldukça yankı uyandıran eylemin örgütleyicisi kurumlar, eylemin beklidiklerinden fazla ilgi gördüğünü ve katılımın da oldukça yüksek olduğunu belirttiler.

Frankfurt

Frankfurt'ta MLKP 12. yılını kutladı

10 Eylül Pazar günü MLKP 12. kavgayı kutladı. Saat 13:30 civarında başlayan etkinlik dünyada devrim ve sosyalizm için şehit düşenlere için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından bir açılış konuşması ve MLKP'nin kısa tarihini anlatan metin okundu. MKP Frankfurt örgütü verdiği mesaj okundu. Ayrıca TKP/ML Hessen taraftarlarının mesajı da iletildi ve okundu. Etkinliğin diğer kısmında MLKP taraftarları kendi düşüncelerini ifade ederek yıldönümünü selamladı. Verilen molanın ardından kısa film gösterimi oldu, filmin adı 'Sen yoksan biri eksiz' di. Türkiye'nin yoksul emekçi halkının sefaleti, zulme ve baskı ama aynı zamanda devrimci mücadeleyi anlattı. Etkinlik alkışlarla bitirildi.

Faili belli katliamlara bir yenisi daha eklendi!

TKP/ML Yurtdışı Bürosu, yazılı bir basın açıklaması yaparak Diyarbakır Bağlar Mahallesi'nde devletin kontra güçleri tarafından yapılan bombalı saldırıyı kınayarak, "Yeni Terörle Mücadele Yasası"yla başlayan faşist saldırılara ve yükselen faşist-milliyetçi dalgaya karşı, linç girişimlerine ve nihayetinde iktidar kavgamızda faşizme karşı tüm halkı birleşmeye çağırıyor.

Elimize e-posta kanalıyla ulaştığımız bildiri de şunlar söyleniyor: "Bu alçakça saldırıyı gerçekleştiren faileri fazla aramaya gerek yoktur. Failler bellidir, bu saldırı faşist diktatörlüğün kontra-gerillaları tarafından gerçekleştirilen bir katliamdır. Katliamı Türk İntikam Tugayı (TİT) adlı paravan bir örgütün üstlenmiş olması hiçbir gerçeği değiştiriyor. TİT, ETKO, Ülkü Ocakları ve benzeri örgütlenmeler 12 Eylül öncesi kurulan ve MHP'nin silahlı eylem grupları olarak yüzlerce devrimcinin kanına girmiş örgütlerdir. Şimdi bunlara biçilen roller değişmemiş bir şekilde ve tamamen devletin denetiminde Jitem, Özel hareket, Korucular, Kontra-gerilla'ya dâhil edilmiş askeri-militer bir güçtür."

Bu katliamla faşist diktatörlüğün açık

bir mesaj verdiğinin, ABD emperyalizminin "iyi çocukları"ndan Genelkurmay Başkanı'nın göreve geldikten hemen sonra verdiği mesajların bu tür bir katliamın en kısa zamanda gerçekleştirileceğini açıkça gösterdiğinin altının çizildiği bildiri de Kürt ulusundan emekçilere seslenilerek "Türkiye'de ezilen tüm emekçileri zorlu günler bekliyor. Her milliyeten emekçilerin ortak düşmana karşı mücadele güçlerini birleş-

tirmeleri kurtuluşun yegâne teminatıdır. Faşist diktatörlük en küçük bir hak arama ve talebine azgınca saldırmaktadır. "Yeni Terörle Mücadele Yasası"yla başlayan faşist saldırılara karşı, yükselen faşist-milliyetçi dalgaya karşı, linç girişimlerine ve nihayetinde iktidar kavgamızda faşizme karşı birlikte mücadele ederek ve ortak paydalarda birleşerek kazanabiliriz" şeklinde sona eriyor.

Kömür madenindeki patlama can aldı!

Hindistan'ın Bihar bölgesinde faaliyet sürdüren bir kömür madeninde meydana gelen şiddetli patlama sonucu 53 maden işçisi yaşamını yitirdi. Patlamanın ardından madenini önünde toplanan aileler ve diğer çalışanlar, yetersiz güvenlik önlemlerini protesto ettiler. Sayıları binleri bulan aileler ve çalışanlar, yaptıkları açıklamada, "Eğer güvenlik önlemi yeterli olsaydı, meydana

gelen oyukların içine gaz dolması engellenirdi" dediler. Açıklamada ayrıca, oksijen maskelerinin de bozuk olduğu ve bunların 30 dakika bile dayanmadığı belirtildi. Maskelerin sadece 30 dakika gibi bir süre dayanmasına karşın, kurtarma ekiplerinin göçük altında kalan işçilere ulaşması 150 dakika sürmüş ve işçilere sağken ulaşmak mümkün olmamıştı.

Evrensel Bakış

ÇIKMAZ BÜYÜYOR, EMPERYALİSTLER UMUTLARINI "AMEN" E BAĞLADI!

Bir önceki Papa Jean Paul'un Polonya'ya geldiği yıllar "Soğuk Savaş"ın henüz sürdüğü ve de komünizmin Batı Emperyalizmi açısından hala en büyük "tehlike" olduğu dönemlerdi. Ancak RSE'nin ve de onun çeperindeki Doğu Bloku ülkelerinin giderek çöküş sinyallerini vermeye başladığı yıllardı. Batı anti-komünist propandaya bu yıllarda daha da hız verdi.

Jean Paul'un Hıristiyan âleminin ruhani liderliğine getirilmesi de bu döneme denk geliyordu. Çünkü Polonya asıllı Jean Paul koyu bir komünizm düşmanı idi. Tüm gençlik yılları komünizme karşı mücadele ederek geçmişti. O halde sayıları milyarları bulan inançlı kesimleri komünizme karşı etkilemek için ondan daha etkili biri bulunamazdı.

Ve öyle de oldu. Jean Paul bu misyonunu Doğu Bloklarındaki çöküşe kadar yerine getirmenin çabası içinde oldu.

Papa Benedikt XVI. göreve geldiğinde "Soğuk Savaş" biteli yıllar olmuş ve emperyalistler bu süreçte ortaya çıkan yeni paylaşım alanlarını ele geçirme, hegemonyalarını güçlendirme çabasına hız vermişlerdi. 11 Eylül saldırıları ile birlikte, çok öncesinden projelendirilen işgallerin startı verilmiş, halklar yine bu süreçte "terörist" ilan edilerek "teröre karşı savaş" açılmıştı.

Halklara karşı açılan bu savaş "Modern Batı" ile "İlkel Doğu" ara-

sındaki çatışma olarak gösterme gayretleri ise "Medeniyetler Çatışması" söyleminde ifadesini buldu. Batı, sömürgecilik yıllarında "medeniyet götürme" iddiasıyla katlettiği halklara bu defa "özgürlük", "demokrasi", "insan hakları" götürüyordu!

ABD emperyalizminin öncülük ettiği bu sürecin emperyalist paylaşım dönük cephesi giderek genişledi. Saldırganlığın baş aktörleri bir yandan yeni saldırı hazırlıkları yaparken, halklara karşı açtıkları savaşı daha geniş alanlara yaymanın komplolarını üretirken, diğer yandan da cephe gerisini sağlamlaştırarak, saldırılarını daha geniş yığınlara meşru göstermek için kolları sıvadılar...

Tıpkı geçmiş süreçte Papa Jean Paul gibi, Papa Benedikt XIV. de bu süreç için biçilmiş kaftandı. Gençlik yıllarında azılı bir Alman Nazi'si olan Benedikt, veya gerçek ismiyle Reitzinger, göreve geldiği günlerden başlayarak emperyalistlerin saldırı politikalarını meşrulaştırmaya, yaymaya ve de çatışmaları tırmandırmaya dönük söylemlerini sürdürdü. Geçtiğimiz günlerde memleketi Almanya'da Müslüman toplulukların öfkelerini toplayan, böylelikle halkları arası çatışmaları körükleyen konuşmasını da bu çerçevede ele almak gerekiyor. Anlaşılan Nazi artığı Papa Benedikt gençlik yıllarına dönmenin "coşkusunu" yaşıyor!

Emperyalistler her ne kadar halklara karşı cepheyi genişletmek amacıyla

kendi cephelerini sıkılaştırmaya çalışsalar da, icraatları için, tıpkı 2. Paylaşım Savaşında olduğu gibi, ruhani liderlerden "amen*" alma çabalarını sürdürseler de, çıkmazları açtıkları savaşı kaybetme ihtimalleri her geçen gün büyüyor.

Irak batağındaki çırpınışları sürerken, açılan Lübnan cephesinin tartışmaları henüz bitmemişken, bir "kara haber" de Afganistan'dan geldi: İşgal güçleri Afganistan'daki işgal savaşında giderek sıkışmaktalar! Tıpkı Irak'ta olduğu gibi, buradaki işgal karşıtı direniş giderek büyüyor ve işgal güçlerinin kayıpları her geçen gün artıyor.

Gerilla savaşını sürdürebilmek için dünyadaki en uygun dağlara sahip olan Afganistan dağlarında en az 40 bin gerillanın olduğu tahmin ediliyor. Ki bu sayı, gerilla savaşı karşısında başarı şansı verilmeyen düzenli ordular açısından çok önemli bir rakam.

Afganistan'ın tekrar dünya gündemine taşınmasıyla birlikte, buradaki "kirli ilişkiler" de bir bir ortaya saçılmaya başladı.

Dünya eroin pazarının % 90'a yakın bir bölümü Afganistan'dan gelen eroinle ayakta duruyor. Bu durumun ise Amerikan emperyalizmi ve müttefiklerinin, Afganistan üzerindeki hesaplarında oldukça büyük bir rol oynadığını söylemek hiç de yanlış olmaz. Nitekim şu süreçte gerçekleşen eroin ticareti, burada konuşlanan işgal güçlerinin, özellikle de Amerikalı üst düzey ordu mensuplarının ve de işbirlikçi Karzai yönetimindeki Afganistan ordusu ve polislerinin bilgisi ve denetimi dahilinde gerçekleşiyormuş.

Böylesine "kârlı" bir süreçte direnişin daha da tırmanışa geçmesi, kayıpların giderek büyümesi Lübnan'a paralel olarak, Afganistan'a da daha

fazla sayıda işgal gücü göndermeyi gündeme getirdi. Ancak emperyalist güçler bu defa gönderilecek askerlerin yoğunluklu olarak bağımlı ülkelerden olması için çaba harcıyorlar.

Bu ülkelerin başında ise, buradaki işgalin hemen ardından "Barış Gücü" olarak Afganistan'a asker göndermekle kalmayıp, Hikmet Çetin gibi bir sadık emperyalist uşağının Afganistan işgaline BM temsilcisi olmasından "gurur" duyan TC devleti geliyor.

Hikmet Çetin'in bu görevi "hakıyla" yerine getirdiğinden ise hiç kimsenin şüphesi yoktur. Çünkü kendisi ne de olsa Cumhuriyet'in kuruluşundan beri TC'ye "hizmet" ederek kendi soyuna ihanet etmiş olan ve bu nedenle de "keklik soyu" veya "Cahş" denilen ihanetçi bir Kürt aşiretinden geliyor. Emperyalistlerin asker gönderme teklifleri (siz direktifleri anlayın) karşısında şu ara yığıtleniyor gibi görünseler de, bölgeye dönük projelerde biçilen rol gereği bunu da yerine getireceklerinden kimsenin kuşku olmasın. Gösterdikleri bu tereddüt, Lübnan tezkeresi çıkmış olsa da, bu yönlü tartışmalar henüz bitmemiş olduğundandır.

Sonuç olarak: Emperyalistler ve onların her türden uzantıları, Ortadoğu'daki ateşi genişletmeye dönük yeni gerekçeler yaratma çabalarını ve başta CIA olmak üzere, istihbarat birimlerini bu gerekçeleri bulmaya zorlamayı sürdürmekte.

Ancak tüm bu çabalarına karşın, halklara karşı açtıkları savaşı daha şimdiden yitirdikleri her geçen gün daha fazla açığa çıkmaktadır.

Öyle görünüyor ki, emperyalistler önümüzdeki dönemde ruhani liderleri ile birlikte daha sık "amen" demek zorunda kalacaklar!

* amen: amin

Geçen sayımızda yayınladığımız Selma Şevkili'nin "Filistin Günlüğü"nü 2.sini yayınlıyor ve ilgiyle okuyacağınızı umuyoruz.

...
Kampta bir yürüyüşe çıkıyoruz, Türkiye'den çocuklar için getirdiğim tokaları yolda gördüğüm çocuklara veriyorum karşılaştıkça, utanarak alıyorlar. Onlardan duyanlar hemen gelip bana bakmaya başlıyor, ama hiçbir şey demiyorlar. Kampta bir hareketlilik var, berberler dolu, insanlar güzel güzel giyinmişler, sebebini sorduğumda akşam bir düğün olduğu cevabını alıyorum. Bu sırada damat ve akrabaları bir kamyonetin üstünde dans ediyorlar, önlerindeki araç müzik çalıyor ve kameraya çekiyor, bu şekilde tüm kampı turluyorlar, bütün çocuklar ve gençler oynuyor. **Biraz kampın dışında belki de sadece 300 metre ileride bir İsrail yerleşkesi görüyoruz. Fotoğraf çekmemem ve durup uzun bakmamam konusunda uyarılıyor. Etrafında geniş duvarlar örülmüş askerler tarafından 24 saat korunan yerleşke 2 katlı villalarla dolu. İki bölge arasında hiçbir iletişim yok, ne sosyal ne ekonomik. Yaklaşık iki yüz kişi var ileride, hepsi en güzel kıyafetlerini giyip gelmişler. Önde yerimi alıyorum ve gelinle damat içeri geliyorlar. Gelin, beyaz bir gelinlik giymiş, bildiğimiz klasik batı düğün marşı çalıyor ama Arapça sözlerle eşliğinde. Sahneye çıkıp birbirlerine yüzüklerini takıyorlar, tekrar meydana inip ikisi dans ediyor. Müzikler yine bizim müziklerimize çok benziyor. Bu konudaki gelenekleri bizimkilerle neredeyse aynı. **Ne olursa olsun insanlar evleniyor, eğleniyor, okula gidiyor, yani yaşıyor.****

29 Temmuz 2006, Ramallah
GENEL İZLENİMLER

Filistinliler inanılmaz derecede sıcak ve misafirperver insanlar... Burada 4 günde belki sadece 5 yabancı gördüm, yani fazla turist yok ama yine de çok sıcak davranıyorlar. Gelenek genelinde barış için çalışan sivil toplum örgütlerinin üyeleri olduğundan belki... Mülteci kampında gezerken herkes selam veriyordu, yüzler gülüyordu.

Yaptıkları işlere gelince, daha çok ticaret ve Ramallah içinde esnafılık, bankalarda çalışma, ulaşım. Yani Ramallah gayet şehirleşmiş bir yer. Benzetme yapmak gerekirse Adapazarı'nı andırıyor. Mülteci kamplarındakiler de çalışmak için buraya gelip gidiyorlar. **Kampların çoğu 50 senelik olduğu için artık insanlar düzenlerini oturtmuşlar, hemen herkes iyi kötü geçimini sağlıyor.** Tabii Gazze'de durum farklıymış ama maalesef oraya istesem de gidemiyorum şu an. Özel izin gerekiyormuş.

Ramallah merkezinde kozmopolit bir yapı var, kiliseler ve camiler yan yana. Yahudi az ama epey Hristiyan var. Marketlerde içki satılıyor. Bizim radikal tabir ettiğimiz uzun elbiseli uzun sakallı erkeklerden yok. Puşi takan az, neredeyse batılı bir görünüm sergiliyorlar. Kadınların % 80'i örtülü. Ama kimse örtünmeyenele farklı bir gözle bakmıyor (Ürdün biraz böyleydi).

Gençlerin bazıları, daha çok üniversiteye gitmeyenler politik oluşumlar içine giriyorlar. Bazıları bu girişimlerinin hemen başında hapse giriyorlar ve genelde davaları bile görülmeden yıllarca kalıyorlar içeride.

Dün kampta konuştuğum 18 yaşındaki Thaer'le olan konuşmamız şöyleydi:

—Filistin'in başkenti neresi?

—Kudüs.

—Peki sen Kudüs'e gidebiliyor musun?

—Hayır, çünkü yasak!

—İsrail'in başkenti neresi?

—İsrail yok!

—Nası?

—İsrail yok! diyerek başını diğer tarafa çevirdi.

Evet, Filistinlilerin Kudüs'e gitmesi yasak, sadece ilk intifadadan beri orada yaşayanların özel bir Kudüs kimlik kartları var ve sadece onlar Kudüs'te bulunabilirler. Ve Kudüs Ramallah'tan sadece 16 km uzaktadır!!!

Yahudilere bakışlarıyla ilgili şarjırtıcı derecede olgunlar. Yahudilere zaten dinlerinden dolayı bir düşmanlıkları yok! Ama şunu da söylemek lazım ki Batı Şeria'dakilerin büyük çoğunluğu İsraili askerler dışında hiçbir İsraili ile bir iletişimde bulunmamış!

Çok ilginç bir hikaye anlattılar, gerçi onlar için çok normaldi: Filistinli bir adamın çocuğu İsraili askerler tarafından sokak ortasında vurulup öldürülmüş ve adam çocuğunun tüm organlarını İsraili çocuklara bağışlamış. Bu çarpıcı olay İsraililerden çok fazla sem-

pati toplamış.

Artık o kadar alışmışlar ki, o kadar bu sıkıntılarında büyümüşler ki, bir korku yok, hayatlarının bir parçası olmuş, hem onlara olabilecek olanlar, hem de her gün Gazze'de ve Lübnan'da yaşananlar. Kimse bu savaş bitsin artık da demiyor, çünkü biteceğine inançları yok, böyle gelmiş böyle gider diyor tavırları... Onlar yaşamaya devam ediyorlar, düğünlerini de yapıyorlar, Stars&Bucks (Starbucks değil) cafelerinde kahvelerini de içiyorlar, çünkü hayat devam ediyor, ve onlar da ayakta kalmaya çabalıyorlar...

30 Temmuz 2006, Bir Zeit

Bu kez yolculuk 60 km uzaktaki Eriha (Jericho) şehriydi. 11 bin yıllık tarihi olduğu söylenen şehir, dünyanın en eski kenti olarak kabul ediliyor. Giderken önce Filistin'den çıkıp İsrail'e girdik, burada taksinin içinde epey bekledikten sonra İsraili askerler geldi ve pasaportları kontrol ettiler, bu sırada tam yanımda duran asker tüfeğini bir araca doğrultarak elini tetiğe götürdü, hedef alıyormuş gibi yaptı. Bunu yaparken de diğer askerlerle güllüşüyorlardı, **yani amaçları sadece gösteri yapmak ve insanları korkutmaktı.**

1967'deki 6 gün savaşıyla İsrail kontrolüne giren Eriha, 1994'te tekrar Filistin kontrolüne geçmiş. İncil'e göre, Hz. İsa burada bulunan Ürdün nehrinde vaftiz edildikten sonra, peygamberliğinden hemen önce sinama için burada bulunan Ayartma (Temptation) Dağı'na gönderiliyor. 40 gün 40 gece burada inzivaya çekiliyor ve oruç tutuyor. Şu an onun kaldığı yer, Rum Ortodoks Kilisesi'ne bağlı bir manastır olarak kullanılıyor. Bu kilise dünyanın önemli inanç turizmi merkezlerinden biri haline gelmiş, teleferikle yukarı çıkarken heyecanlanıyor. Teleferikten inerek dağa tırmanmaya başlıyoruz. Tanıştığımız Yunanlı Yorgo Kistakis, kilisenin büyük olasılıkla kapalı olduğunu ama görevli papazın arkadaşı olduğunu ve içeri girmemizi sağlayabileceğini söylüyor. Kapı kilitli, Yorgo papaza telefon ediyor ve papaz kapıyı açıp içeri girmemize izin veriyor. Önce Hz. İsa'nın gelip dinlendiği bölümü geziyoruz, burada olmak gerçekten çok garip. Bu dağbaşındaki manastır, İsrail-Filistin çatışmasından çok uzakta.

Peder Gerasemos 72 yaşında bir Rum. Tam 22 yıldır burada ve hiç ayrılmamış. Daha önce muhabecisi olarak Selanik'te sıradan bir hayat sürerken, bir 'anlam' arayışına girmiş ve kendini burada bulmuş. Uzun uzun sohbet ediyoruz. Gidip bize bir karpuz getiriyor hep beraber yiyoruz sonra "gelin" diyor "sizi bir yere götüreceğim". Hepimiz onu takip ederken, onu yıllardır tanıyan Yorgo bile şaşkın çünkü papaz kilisenin turistlere kapalı bir bölümüne götürüyor bizi. Kapılardan odalardan geçip dışarı çıkıyoruz ve burada bir mezar var, üzerindeki yazılar Yunanca, Yorgo hayretle tercüme ediyor bize, "Nefret sadece kötülük ve ölüm getirir, sevgi tüm iyiliklerin başıdır" gibi bir yazı ama ilginç olan bunun papazın kendi mezarı olması! Tüylem diken diken oluyor. Doğum yılının yanında ölüm yılı olarak 20 yazıyor son iki hane boş bırakılmış. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Papaz da birşey söylemiyor, öylece bakıyoruz birbirimize.

Kendimi iyice halsiz hissetmeye başlayınca Ramallah'a dönmeye karar veriyoruz. Bu yüzden çok yakında bulunan Hz. Musa'nın mezarını da göremiyoruz. Kontrol noktalarındaki uzun bekleyişlerle geçen yo-

rucu yolculuk sonrası şehir merkezine varıyor ve buradan da Bir Zeit'e kaldığımız yurda varıyoruz. Öğreniyoruz ki Lübnan'da bu sabah 60 kişi İsrail saldırıları sonucu ölmüş. İyice moralimiz bozuluyor... Elden birşey gelmiyor... Acaba oraya gitsek bir faydamız dokunur mu diye düşünüyorum ama İsraililerin izin vermeyeceğini söylüyorlar. Dün buradan bir öğrenci Nablus'a giderken öndeki araçta bir adamın üzerinde kilolarca bomba yakalanmış ve orada herkesin gözü önünde imha edilmiş. Buradaki insanların çaresizliğini daha iyi anlıyorum şimdi...

Böyle bir zamanda turistik gezi yaptığım için de biraz suçlu hissediyorum kendimi. Bundan sonra daha çok insanlarla konuşmaya, duygu ve düşüncelerini öğrenmeye gayret edeceğim. Yarın iyileşsem bir yetimhaneyi ziyarete gitmeyi ve mahkumlarla ilgili bir söyleşiye katılmayı planlıyorum...

1 Ağustos 2006, El Bireh

Faris Aroui, Bir Zeit Üniversitesi Ekonomi bölümünden mezun olduktan sonra 2005'te Youth&Peace Forum'da (Gençlik ve Barış Forumu) çalışmaya başlamış ve kısa zamanda başkan olmuş. Birçok gençlik değişim programı düzenleyen organizasyon, 'çözüm'ü gençliğin getireceğine inanıyor.

Batı Şeria ve Gazze bölgeleri 1967-1993 yılları arasında tamamen İsrail tarafından kontrol ediliyor. 1993'te Suriye, Lübnan, Filistin ve İsrail'in Washington'da yaptığı görüşmelerden istenen sonuç çıkmayınca, Filistin ve İsrail temsilcileri, baskının olmadığı serbest bir bölgede yani Oslo'da (Norveç) bir dizi müzakere yapıyor, bunların sonunda imzalanan anlaşmada dış işleri ve sınır kontrolü İsrail inisiyatifinde olmak koşuluyla Filistin'in iç işlerinde serbest olmasına karar veriliyor. **Halkın büyük bölümü bu anlaşmayı bir ihanet olarak nitelendiriyor, çünkü çoğunluk direnişten yana.**

Tabii yeni düzenleme tüm kamu işlerinde bürokrasinin uzamasına sebep oluyor. Daha önce sadece İsrail'in imzası gerekirken, bu anlaşmayla önce Filistin, sonra İsrail'in onayı gerekiyor. Böylece aslında İsrail, kendisini birçok sorunla birinci elden uğraşmaktan kurtarmış oluyor. Görünürde Filistin'e inisiyatif veriyor ama hala tüm onay ve son karar yetkileri kendisine ait. Ancak İsrail bu kararlara da sadık kalmıyor, sürekli baskınlar düzenliyor, anlaşmaya göre girmesi yasak olan bölgelere giriyor, Filistin polislerinin silah taşıma hakkını engelliyor ve en sonunda 2000'de bölgeyi tekrar işgal ediyor.

Filistin toprakları 3 bölgeye ayrılıyor. Zone A, tamamen Filistin kontrolünde olan bölgelere verilen isim. İsrail'in bu bölgeye girmesi tamamen yasak. Filistin'in yüzde 8 i Zone A. Örneğin Ramallah da Zone A, fakat İsrail askerleri haftada iki kez şehri basıp havaya ateş açıyor, ve polis bir şey yap(a)miyor. Zone B'de sivil yönetim Filistin'e, askeri yönetim ise İsrail'e ait. Yüzde 20 lik dilim bu statüde. Zone C ise tamamen İsrail kontrolünde, oran yüzde 72.

100 bin kişilik nüfusa sahip olan Hebron şehri sadece 200 İsraili tarafından kontrol ediliyor. Dağılım ise net değil, Ramallah Zone A olmasına rağmen 2 km yakındaki geçen gün gittiğim Jalazone kampı Zone C, hemen yanımdaki başka bir bölge Zone B, tam bir ayırım yapmak çok zor.

Filistin vatandaşlarının pasaportlarıyla yurt dışına çıkışta izlenen prosedürü soruyorum. Birçok ülke pasaportları taniyor, Ramallah ve Kudüs'teki konsolosluklar vasıtasıyla vize veriyor. **Şarjırtıcı olan ise Lübnan, Suriye, Irak ve Libya'nın Filistin devletini tanımamakla kalmayıp, Filistinlilerin de kendi topraklarına girmesine izin vermemesi.** 1993 anlaşmasına karşı oldukları için böyle bir tutum içine giren bu ülkeler, ne Filistin pasaportuna ne de İsrail pasaportuna giriş izni vermiyor. Gidişe en kolay izin verenler ise Avrupa ülkeleri.

Başta unutulmuşluk, dışlanmışlık hissetmişler ama artık 50 yıl olmuş, dünyadan beklentilerini, umutlarını kesmişler, düşmanlık da yok, sadece biliyorlar ki onlara kendilerinden başkasının faydası yok. Arap dünyası 70'lerde çok destek vermiş davalarına, büyük boykotlar yapılmış ama o zamanlar çok geride kalmış, şimdi gözlerinin önünde çocuklar öldürülüyor ve kimse sesini çıkarmıyor.

İsrail gibi güçlü bir orduya, dünyayı arkasına almış bir devlete karşı direniş güçlerini nereden aldıklarını soruyorum. **"Sadece özgürlük ve bağımsızlık güdüsü"** cevabını alıyorum. Yönetimler değişebilir, alınan kararlar, izlenen politikalar değişebilir ama halkın özgürlüğe ve bağımsızlığa olan inancı hiç değişmiyor. Yani aslında liderler, politikacılar, hem kendi içlerinde hem de dünyanın geri kalanındakiler onların fikirlerini ve inançlarını etkileyemiyor. **Belki de bu yüzden Filistin'de diğer Arap ülkelerinin aksine, sokaklarda, ana caddelerde, liderlerin fotoğrafları yok. Halk sadece kendisine inanıyor.**

Sünni-Şii ayrımı ise yok, çünkü burada Şii yok. Olsa da fark etmez diyorlar, çünkü din Filistin'de hiçbir zaman bir çatışma unsuru olmamış. Örneğin 'Doktor' lakabıyla tanınan **George Habba** (Filistin'in Özgürlüğü İçin Halk Cephesi Genel Sekreteri) Hristiyan olmasına rağmen Batı emperyalizmine ve siyonizme karşı duruşuyla, Arafat'ın 1993'te imzaladığı Oslo Anlaşması'nı Filistin Devrimi'ne ihanet olarak nitelmesiyle halktan büyük destek görmüş. Ayrıca burada yaşayan Filistinli Museviler ve çok sayıda Hristiyan da bir dışlanmaya maruz kalmamış, onların birleştiği çok önemli bir nokta var ve bu da yine bağımsızlık.

Ramallah'ta girdiğim her dükkanda, yurtda, okulda, internet kafelerde, kuaförlerde açık olan tüm televizyonlarda sürekli haberler seyrediliyor. Popüler kültür, televizyon şovları ve diziler onları esir almamış. Ama üzücü haberleri duyduklarında tepki vermiyorlar, günlük hayatın bir parçası olmuş tüm olanlar.

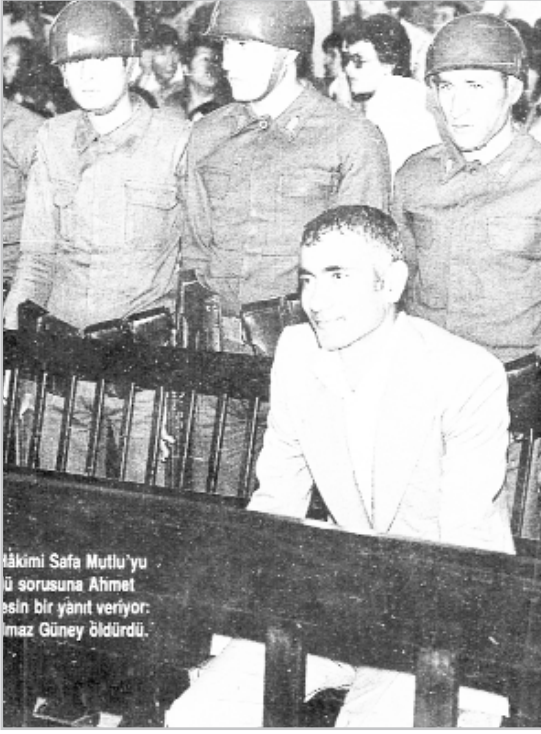
...

Tayseer Aroui, Bir Zeit Üniversitesi'nde Fizik profesörü, aynı zamanda da eski bir politikacı. Sol görüşlü bir politikacı olarak İsrail tarafından nasıl algılandığını soruyorum ve aldığı cevap beni dehşete düşürüyor. 1970'lerde henüz evlenmeden önce bir gece yarısı evi basılıyor ve apar topar hapishaneye götürülüyor. Hiçbir iddia ve delil olmadan tam 45 ay hapis yatıyor. Her 6 ayda bir süresi uzuyor ve kendisine hiçbir açıklama yapılmıyor. "İlk iki sene daha kolaydı, içeride bol bol konuşuyor, tartışıyorduk. Kütüphaneyi kullanım hakkımız sınırlıydı, ayda bir kez sadece yarım saat iznimiz vardı. Üçüncü sene hapishane giderek kalabalıklaştı ve kişi başına 44cm²'nin düştüğü bir darlıkta yaşamaya başladık."

Hapse girmekten çok yargısız infaz dokunmuş Aroui'ye. Aroui, bir gün müdürün odasına gitmiş ve rica etmiş, neden buradayım, sadece bunu öğrenmek istiyorum! Müdür bir hafta sonra kendisini çağırılmış, ve MOSSAD'dan kendisine ulaşan kağıdı okumuş. **"İsrail senin onlara zarar verebilecek düşüncelere sahip olabileceğini düşünüyor."** Yani ortada hiçbir eylem ya da geçerli sebep yok! Sadece 'düşünceler' ve varsayımlar var.

Konuştuğum herkes iki devletli çözüm konusunda hem fikir. Belki bu yine taviz vermek anlamına gelecek ama İsrail'in tek devlet çözümüne yanaşmayacağını farkındalar. Çangi görüşten ve inançtan olursa olsun, Kudüs'e gitmelerinin yasak olması, tüm Filistinlilerin zoruna gidiyor. Ve ben bugün onların gözbebekleri, ne olursa olsun başkentleri Kudüs'e gidiyorum, Ramallah'ı geride bırakarak. Ama hem onlara hem kendime söz veriyorum bir gün geri geleceğim... **Devam edecek...**

Sinema sanatını devrimci iradenin harcıyla yoğuran sanatçı: YILMAZ GÜNEY

Hakimi Safa Mutlu'yu
sorusuna Ahmet
Güney'in yanıtı veriyor:
"Yılmaz Güney öldürdü."

Yılmaz Güney, 1 Nisan 1937'de Adana'nın Yenice köyünde doğdu. Aslen Sive-rek'li olan Güney, Kürt bir işçi ailesinin yedi çocuğundan biriydi. Küçük yaşta o da Çukurova'nın topraklarında çalışmaya gelmiş birçok Kürt ailenin çocukları gibi, oyuncak yerine ekmek kavgasına sarıldı. O zamanlar teninin rengini aldığı Çukurova'nın sıcak tarlaları, gelecekte gelişip yaşamına ve Türkiye devrimci sanatına yön verecek olan sınıf bilincine de renk vermekteydi. Pamuk işçiliğinden, gazoz ve simit satmaya kadar birçok işte çalıştı, yaşına aldirmeden ailesine katkıda bulunmaktı çabası.

Daha gençlik yıllarında sinema seyircisiyle tanışma olanağı sağlayacak bir işte çalışmaya başladı; **Pursantaj Memurluğu**. Sinemayla tanışması ve ilgisi bu yıllardan başlar Güney'in.

Okul yıllarında kendini bulma çabaları başlar, edebiyata yönelir ve öyküler yazar. İlk hikayesi "**Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik Denklemi**"ni bu yıllarda yazar. "**13 Dergisi**" adlı bir dergide yayınlanan bu yazısıyla devleti rahatsız edecek ilk işine imza atmış olur, 1961'de "**komünizm propagandası yapmak**"tan 2.5 yıl hapis cezası alır. Henüz komünizm hakkında bir şey bilmeyen Güney, sınıfının ve insanca en temiz duygularının rehberliğinde yazdığı öyküsüyle proletarya ve onun biliminden egemenlerce duyulan korkunun haklılığını bir kez daha kanıtlamıştır. O zamanlar Güney, öyküsüyle ilgili bu durumu şöyle ifade etmiştir: "**Hikâye küçük bir işçi kız hakkındaydı. Bir cümle vardı 'eğer herkes eşit olsaydı, burası bir cennet gibi olurdu.'** Bundan hareket eden savcı benim eşitsizlikten bahsederek, komünizm propagandası yaptığım sonucuna vardı. Ben o zaman mahkemeye 'komünizm ve sosyalizm hakkında hiçbir şey bilmiyorum' dedim. O bana baktı ve 'biz sizin gibi insanları biliriz, siz her şeyi bilirsiniz' dedi. İşte o zaman gerçekte her şeyi

bilmemiz gerektiğini anladım."

İçerde olduğu sürece okumaya ve yazmaya devam etti Güney, kendisine **Orhan Kemal Ödülü**'nü kazandıran **Boynu Bükük Öldüler** romanını da bu yıllarda yazdı. 1963'te hapisten çıktıktan sonra sinema yaşamına başlar. Başta çok çeşitli rollerde oynar. Kimi zaman maddi olanaklar yaratmak için kendine yakın rollerde bile oynayamaz. Ama bu dönem halkın sevgisini kazanmayı becerir ve egemen sistemin biçimci güzellik anlayışıyla yarattığı sinema kahramanı duvarını kırarak halkın gönlünde taht kurar. Sistemin önemli bir araç olduğunu bilerek sonuna kadar kullandığı sinema sanatında o dönem, devrim diyebileceğimiz bir sürecin başlangıcıdır. Yarattığı bu etkiyi görmezden gelemeyen dönemin sanat çevreleri Yılmaz Güney'e **Çirkin Kral** ismini verir.

1960'ların sonuna doğru Güney, gelişen siyasi bilinciyle paralel işler yapmak için yoğun çaba harcamaktadır. **Seyit Han** ve **Toprağın Gelini**'nden sonra bu dönemin esas meyvesi "**Umut**" doğar.

1972'de devrimcilere yardım ettiği gerekçesiyle tekrar hapishaneye alınır, burada geçirdiği iki yıl siyasal anlamda gelişmek için çaba harcadığı bir okula döner. Yılmaz Güney bu süreci şöyle değerlendiriyor: "**İki yılı aşkın cezaevi günlerimde, düşüncelerim tek bir noktada toplanmıştır. Demokratik Halk Devrimi. Başta işçi sınıfı ve köylülük olmak üzere tüm emekçi kitleleri, aydınları, sanatçıları, küçük iş ve küçük mülk sahiplerini ekonomik, toplumsal ve siyasal kölelikten kurtuluşu götürecektir yeni Türkiye'yi kuracak ve sosyalizme götürecektir Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilmesi... Temel düşüncem budur.**"

Güney pek çok soruna olduğu gibi Kürt sorununa da Marksist bir bakış açısıyla yaklaşıyordu. Hapishane sürecinde yaptığı "**Sürü**" filmi bu bakış açısını yansıtan önemli filmlerinden biriydi. Pek çok ürününün de bu tutsak olduğu koşullarda verdi, çünkü bu dönemlerde tutsak olmanın mücadele etmenin önünde engel değil, tam tersi düşmanını daha iyi tanımanın, daha net durmanın yeri olduğunu biliyordu.

Güney bir süre sonra yurtdışına çıktı ve çalışmalarını orada sürdürmeye başladı. Bununla ilgili olarak Cannes'da yaptığı konuşmasında: "**Arkadaşlar, yurtdışına çıkmak sadece benim kişisel özgürlüğüm açısından önemli değildir. İnanın sadece bunun için çıkmadım. Türkiye devriminin ilerletilmesi için üzerime düşen bütün görevleri yapacağıma inanıyorum. Bunu zaman ve pratik canlı hayat içerisinde gösterecek.**" sözleriyle böyle anlatıyordu, anlattığı gibi de oldu... Güney, Türkiye'de hayata geçiremediği filmi "**Yol**"u

burada çekti ve bu filmiyle bir kez daha tarihe adını yazdırdı. **Yol** Cannes Film Festivali'nde ödül almakla kalmadı uzun süre Fransa halkının gündeminden düşmedi. Aldığı **Altın Palmiye Ödülü**'nün tören konuşmasında halka karşı duyduğu devrimci sorumluluğu bir kez daha ifade ediyor, devrime olan inancını yeniliyordu.

Güney pek çok olanaksızlık ve engellemeye rağmen son filmi "**Duvar**"ı da aynı başarıyla gerçekleştiriyordu. Toplumun iki kanayan yarasına aynı anda değinmektedir. Hapishaneler ve devlete emanet minik yüreklerin dramı, çocuklar vardır filmin merkezinde. Bir kez daha korkusuzca insanların gözlerinden ve bilinçlerinden uzak gerçekleri film karelerine aktarıyor Güney. Ve tabii ki hiç bitmeyen umutlarını...

Duvar filmi sırasında bedenini saran hastalık onun başka film çalışmalarını engelledi. Ama Türkiye hapishanelerindeki aylık grevlerini desteklemek ve Avrupa kamuoyuna duyurmak amacıyla yoğun çalışmalara girdi. Hasta olmasına karşın Almanya'nın **Düsseldorf** şehinden ve Fransa'nın Paris şehriden başlayan "**Uzun Yürüyüş**" mücadelesine katıldı.

Yılmaz Güney'in bu dopdolu yaşamı pek çok baskı, imkânsızlık içinde geçmişti. Hapishane koşulları da bedeninde çok iz bırakmıştı, kanser hastalığı bedenini esir aldı ve **9 Eylül 1984** sabahı aramızdan ayrılmaya neden oldu. Hak ettiği gibi işçi emekçi pek çok insanın ellerinde sevgi seliyle uğurlandı.

Yılmaz Güney devrimci sanat için, özelden sinema sanatı için eşsiz bir kaynak olmuştur. Sanatın değiştirici, ilerletici rolünü kavrayan, özellikle de bulunduğumuz dönem itibarıyla sinema sanatının kitleler üzerindeki etkisini bilince çıkararak Güney, bunu tam bir devrimci silaha dönüştürmesini de harikalara imza atarak başardı.

Bir demecinde Güney şunları söylüyordu: "**Sadece toplumun objektif tanımlanması, sadece eleştirel gerçeklik yeterli değildir. Devrimci sanat, toplumun gelişen güçlerinin sanatıdır. Bu güçlerin gelişmesini ve mücadelesini sergilerken, aynı zamanda yol gösterici olmalı, fakat kuru slogancılığa düşmemelidir. İş basite indirgememelidir.**"

Genel olarak ifade etmek gerekirse, devrimci sanat, halkın yaşamını, halkı ezen sınıf baskılarını, bu baskılara karşı halkın mücadelesini, yeni bir topluma duyduğu özlemleri, ezen sınıflara duyulan kını, nefreti temel almalı, onların devrimci mücadele ruhunu geliştirmeli, halk kahramanlığını, halk için fedakârlık ruhunu derinleştirmeli, olumlu ve olumsuz insan örneklerini karakterize ederek, mücadeleyi bütün boyutlarıyla konu edinmelidir."

Yılmaz Güney devrimci bir sanatçının sorumluluklarını çok iyi kavramış ve pratiğiyle de bunu kanıtlamıştır. Güney'in sanatının kit-

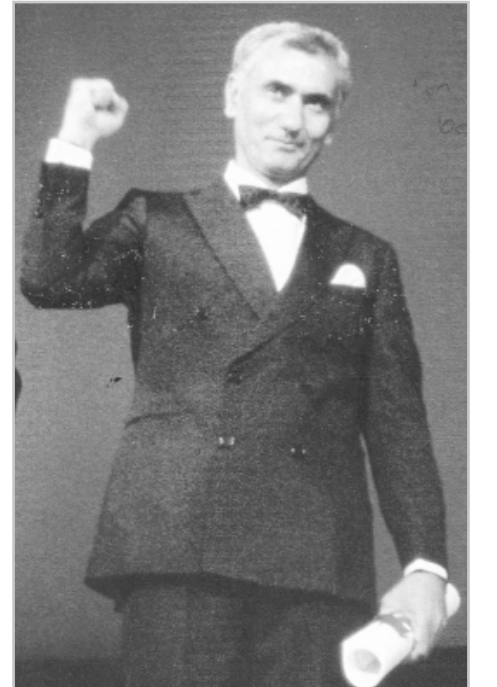
leler üzerinde bu kadar etkili olmasının bir sebebi de yukarıda ifade ettiği gibi eserlerini icra ederken sergilediği teknik ve sanatsal inceliklerdir. Filmlerinde egemenlerin ve bu kültüre özendirilmeye çalışılan halk kesimlerinin görmek istemediği yaşamdan gerçek kareleri ince bir anlatımla hayata geçirirken, tüm olanaksızlıklarına rağmen filmi gerçek bir sanat eseri haline geçirebilmeyi de başarmıştır.

Yılmaz Güney özellikle sinema sanatının devrimciler tarafından kullanılması gerektiğini şöyle ifade etmiştir: "**Arkadaşlar, sanat, özellikle sinema sanatı, kitleleri etkilemede, kitlelere bilinç taşımada, kitleleri belli konular karşısında uyanık tutmada çok güçlü bir araç. Eğer bu aracı bir kenara bırakırsak, Türkiye devrimine zarar vermiş oluruz. Biz devrimci sinema sanatının, devrimin ilerletici bir unsuru olarak bundan sonra da kullanacağız.**" Güney bu söylediklerini verdiği ürünler, bu ürünlerin halen devam eden etkisi ve tarihimize vurduğu damgayla belgelemiştir pek çok kez.

Yılmaz Güney'in izinde Kısa Film Festivaline!

Biz de Yılmaz Güney'den aldığımız bu dersi günümüze uygulama çabasıdayız. Aslen muhalif sanatçıların elinden çıkan "**kısa film**" sinema sanatının değiştirici, sorgulayıcı, kavratıcı gücünün farkına varılmasını sağlamak onu sistemin aleti olmaktan kurtarmak için çalışmalarımızı bu yöne çeviriyoruz. Bir eğlence, hatta bazen anlamsız karelerden oluşmuş bir bilinç bulandırma aracına dönüştürülen kısa film çalışmalarına alternatif olma, bu yönde çalışmalar yürüten sanatçılara kendilerini ifade etme ve halka ulaşma olanağı sağlama amaçlı 2. Kısa Film Festivalimizi Kasım ayında gerçekleştiriyoruz. Festivalimizi devrimci sinema sanatının büyük ustası Yılmaz Güney'e adanarak, O'nu ölüm yıldönümünde bir kez saygıyla anıyor ve öğrettiklerini uygulama ve geliştirme sözümüzü tekrarlıyoruz.

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

NEDİR PARTİZAN*

*Partizan
Ne bir sır
Ne bir gizemdir
Bir bilseniz kardeşler
Ölesiye güzeldir.
Bir sevdadır O
Kalbimizin derinliklerinde
Hemi de
Öyle bir sevda ki
Yedi başlı devlerin
Beylerin bankerlerin
Kalbimizin derinliklerinden
Sökemediği
Bir kara sevda
Umuttur O
Yarınımızı süsleyen
Güçlü ve eğilmez
Kaya gibi dimdik
Kan
Barut
Ve ateş ortasında açan bir çiçek
Yediveren bir güldür O
Dağların doruklarında yanan
Tek bir ateştir.
Güneştir O
Bizi ısıtan
Zalimi yakıp kavuran
Silahtır
Düşmanı canevinden vuran
Işıktır yolumuzu aydınlatan
PARTİZAN
Bedrettin'in düşüncesi
Koroğlu'nun Savaşçılığı
Pir Sultan'ın kararlılığı
Kawa'nın sabırdır
Ferhat'ın aşkıdır
Dağları delen
Ahmet'imın kurşunu
Zeki'min ödüdür
Hem ölü
Hem diridir O
Bedeninde kızıl güller taşıyan
Kıvılcımdır
Bozkırı tutuşturan
Bakmayın şimdi
Boynunun büküklüğüne Onun
Ne bir Eylül fırtınası
Ne bir karakış
Ne de bir bahar dolusu
Solduramaz onu
Çünkü
Habire sulanıyor O
Şahdamarlarımızdan akan
Şarıl şarıl kanlarla
Onu görmez mi istiyorsunuz?
Göge bakın
Çakan şimşektir
Sayamayacağımız yıldızdır O
Suya bakın
Yüzen balıktır
Bil cümle hayattır O
Göremediniz mi?
Kendinize bakın
Sizsiniz
HALKTIR O*

*Hasan Hakkı Erdoğan'ın
1982'de yazdığı bir şiir

O, yaşamın ölümsüz ağacını yeşertenlerdendi

17 Eylül 1984'te kalles bir pusuda yakaladılar O'nu. Gencecik bedendeki dağ gibi yüreğe 13 gün tahammül edebildiler ancak; bütün işkence metotlarını uygulayıp sonuç alamayan insan avcıları ise çareyi 30 Eylül günü O'nu katletmekte buldular.

Hasan Hakkı Erdoğan yaşadığı gibi düşünmüş ve düşüncelerini yaşamın ölümsüz ağacını yeşertme mücadelesinde zenginleştirmiş, hiçbir kişisel çıkar gözetmeden sınıf mücadelesinde yerini almış ve kavgasını layık olduğu şekilde yürütmeye çalışmıştı.

Aydınlık yarınlarla ulaşma mücadelesinin önüne dünün karanlığıyla set çekmeye çalışanlar için bundan daha büyük suç mu olurdu? Hele çektikleri setin her geçen gün biraz daha inceliyor daraldığını görenler Hasan Hakkı'ların en koyu karanlıkta bile yarının müjdecisi olduğunu bilenler için.

Hasan Hakkı Erdoğan, 1976 yılında Proletarya Partisi ile tanışmış 1978'de Parti üyesi olmuştur. Bu tarihten itibaren de Elazığ, Tunceli, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'da görev yapmış, İşçi Köylü Kurtuluşu yazı kurulunda görev almıştır.

12 Eylül öncesinde Elazığ ve Adana'da iki kere gözaltına alınıp en ağır işkencelerden geçirilmiştir. Ama O, "Ser verip sır vermeme" tavrının takipçisi olmuş, en küçük bir yılgınlığa, korkaklığa, kararsızlığa düşmemiş, zorlu sınavlardan alınıp ak, başı dik bir biçimde çıkmasını bilmiştir.

Son olarak 18 Eylül 1984'te Proletarya Partisi'ne yönelik bir operasyonda İstanbul'da yakalanan Hasan Hakkı Erdoğan, ihanetin dizboyu olduğu bir ortamda en soylu yolu tutarak yoldaşlarının bilincine kazanmış, nice direniş destanlarının arasında onurlu yerini almıştır.

Sınıf mücadelesinin en hassas te-

razileridir işkencehaneler; en küçük ağırlığa tahammülleri yoktur, denge hemen bozulur. Düşmanın kendisini en güçlü hissettiği, inlerinin en kuytu köşelerinde düşman eline düşenlerin azgın saldırılar karşısında tek silahları vardır: Bilinçleri ve inançları.

Düşman eline geçen her devrimci bilir ki, verdikleri en küçük taviz başkalarının acısıyla, kanıyla noktalanır. Her türlü silahla saldıran düşmanı yenmenin tek yolunun devrim onurunun korunması olduğunu, bu onurda da hiçbir lekeye yer olmadığını, canbedeli atıldıkları mücadelenin hayatın her alanında kıyasıya devam ettiğini ve bu mücadele içinde ellerindeki tek silahın bilinçleri olduğunu çok iyi bilmektedirler.

Hasan Hakkı Erdoğan da, yakalandığı andan itibaren düşman karşısında örnek bir tavır sergilemiştir. Kendi kimliğini dahi kabul etmeyip, yoldaşlarıyla ilgili tüm soruları cevapsız bırakırken çıplak bir şekilde bağlandığı kalasın üzerinde "Siz kardeşinizde kim var sanıyorsunuz. Bizim mücadelemiz haklı bir mücadeledir, siz halk düşmanısınız. Sizin göreviniz halk için bizleri çözmek, bizim görevimiz halkın onurlu mücadelesini buralarda da yaşatmaktır, çabalarınız boşuna..." sözleriyle düşmanı en güçlü olduğu alanlarda şaşkına çevirmiştir.

O gördüğü işkenceler sırasında yalpalayan, kararsızlık gösterenlere hatta çözümlenlere de direnişi aşılayarak devrime olan inancını kanıtlamıştır.

Pülümür şehitleri

Türkiye'de devrimin yolu olan Halk Savaşının yükseltilmesi ve daha ileri taşınması amacıyla Proletarya Partisi tarafından gerilla mücadelesine katılım çağrısı yapıldı. Proletarya Partisi'nin otoritesini tanıyan birçok kişi TKP/ML'nin çağrısına yanıt olarak halk ordusuna katıldı. TMLGB'de örgütlü olan Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş da bu çağrıya ilk yanıt verenlerdendi.

Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür ilçesi kırsalında bulunan Partizanlar, konakladıkları çevrede bir hain tarafından ihbar edildiler. Buldukları birlikte yeterli silah olmaması nedeniyle silahsız olan gerillalar, çatışmaya girmeden 3 Ekim 1990'da katledildiler. Daha sonra ihbarcı, TKP/ML tarafından ölümle cezalandırıldı.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Saz: 1940 Maraş Tanır köyü doğumlu Hasan Saz, 1969 yılında çalışmak için gittiği yurtdışında Proletarya Partisi'nin yurtdışındaki faaliyetinin gelişmesinde aktif bir şekilde mücadele yürüttü. 22 Eylül 1977 yılında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Ergin Altun: 1954 Ardahan-Hanak Sulu çayır doğumlu olan Ergin Altun, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 30 Eylül 1978 yılında Ardahan'ın Damal ilçesinde Seyfettin Çelik adlı bir faşist tarafından öldürüldü.

Amutka Şehitleri:

Ali Karadağ: Dersim Çemişgezek Paşacık köyünden olan Ali Karadağ Proletarya Partisi ile 1976 yılında tanıştı. 1982-83 yıllarında Alt Gerilla Bölgesi Askeri Parti Komitesi'nde komutan olarak görev yapan Karadağ, Ali Ekber Sağlam, İsmail Dinçer ve Gındo Halil isimli ajanların cezalandırılmasında aktif görev aldı.

Aziz Süre: İlk seyyar gerilla birliğinin üyesi olan Aziz Süre Hozat'a bağlı Geyiksuyu mezasına bağlı Muşkirek köyündendi. 1980 yılında "GKK" hizbi saflarında yer aldı. 1981 yılında Partiye özelleştire vererek parti saflarına geri döndü. 1983'de Amutka çatışmasında şehit düştü.

Murat Diri: Dersim'in Ovacık ilçesi Tetuşağı köyünde doğan Murat Diri 1979 yılında Proletarya Partisi ile tanıştı. 1983 Nisan'ında gerillaya katılan Murat Diri şehit düştüğünde Mıntıka Askeri Komitesi'nde görev yapıyordu.

Hıdır Yeter: 1963 yılında Dersim Hozat Taçkirek köyünde dünyaya gelen Hıdır Yeter Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 25 Eylül 1986'da Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü karakol baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Dumanlı Şehitleri: 27 Eylül 1998 tarihinde Tokat Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı dağında TKP/ML'ye bağlı Halk Ordusu TİKKO gerillaları ile faşist TC güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan Bahattin Günel, Leyla Karakoç, Ümit Güner ve Zeynel Çapar şehit düştüler.

Almus Kadıvakkı Şehitleri: Tokat Almus/Kadıvakkı köyünde 27 Eylül 2001'de TC askerleriyle TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Mehmet Şahin ve Cihan Fındık şehit düştü.

Cuma Polat: TKP/ML'nin kurulmasıyla birlikte faaliyete başladığı alanlardan biri olan Siverek bölgesindeki çalışmaları, düşmanı olduğu kadar, halk düşmanı sosyal faşistleri de rahatsız ediyordu. Halk düşmanı Devrimci Doğu Kültür Demeği üyesi sosyal faşistlerin, "Toprak ağalarını, soygunu, sömürüyü protesto" mitingini engelleme çabalarına rağmen mitingün başarıyla geçmesi DDKD'lileri çileden çıkarır. Ve TKP/ML militanlarına yaptıkları saldırılar 20 Kasım 1978'de Cuma Polat'ın katledilmesiyle doruğa ulaşıyor.

Kemal Yıldırım: Zonguldak'ta maden işçisi olarak çalışan Kemal Yıldırım 1967 yılında Almanya'ya gitti. Kendisini sınıfsal bilinçle işleyerek en ön saflarda örgütlenmeye yöneldi. 1976 yılında ATİF kurucuları arasında yer aldı. 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdiğinde Parti Üyesiydi. Şehit düştükten sonra onur üyeliğiyle taçlandırıldı.

Halil Türker: 1973 yılında Tokat'ın Balus köyünde doğan Halil Türker, 1993 yılında Proletarya Partisi ile tanıştı. 1997 yılında tutsak düşen Türker, 1999 yılında Ulucanlar katliamında 9 devrimci dostuyla birlikte ölümsüzleşti.

Anlatımlar... Anlatımlar...

Ulucanlar katliamının gerçek boyutu- nu, katliamı bizzat yaşayan tanıkların ifadeleri, geçici otopsi tutanakları, ölenlerin katliam sonrası çekilen fotoğrafları bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

Katliamda yaşamını yitiren **Önder Gençaslan**'ın babası **Ali Gençaslan** "Katliam olmadan koğuştaki ihtiyaçlarından dolayı başka bir koğuştaki işgal ettiler. Hemen hemen iki yıldır 40 kişilik koğuştaki 120 kişi kaldılar. O zamandan beri görüş izni verilmedi. Bu 22 gün devam etti. Koğuş ve görüş hakkı için basın açıklaması yaptık, polis saldırısına maruz kaldık. Saldırı olacağı gün, hapishane önünde bekleyen biz ailelere de saldırdılar. Bizleri Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler. Tutsaklara saldırı olacağını hiç belli etmediler. Biz emniyette olduğumuz zaman saldırı oldu. Ve benim oğlum da saldırıda hayatını kaybetti."

.....

Katliam sonrası **Nevşehir Hapishanesi**'ne sürgün edilen **Nesrin Kirman**'ın Ümraniye hapishanesindeki arkadaşlarına yolladığı mektuptan; "Bir taraftan da silah sesleri durmak bilmiyordu. 4. ve 5. koğuşlardaki yoldaşlarımızı ve siperdaşlarımızı katletmekle uğraşıyorlardı. Koğuşumuza sürekli gaz bombası atıyor, kükürt serpiyorlardı... İtfaiyenin yardımıyla tazyikli su sıkılmaya başladılar... Koğuş kapısından başlayarak malta ve görüş kabinlerine kadar iki sıra halinde dizilmişlerdi. Kabinlere götürürken buradan geçiriyorlardı. Saldırının haddi hesabı yok... En son hepimizi kabinlere götürdüler. Durumu biraz daha iyi olanlar diğerlerine yardım edince asker saldırıları başlıyor, slogan attığımız anda sürekli ağzımıza ve gözümüze biber gazı sıkıyorlardı."

....

Aynı katliamda öldüresiye dövülerek her iki bacağı ile kafasına kurşun sıkılarak en son öldü diye bırakılan, ölmediği farke dilince hiçbir tedavi yapılmaksızın **Yozgat Hapishanesi**'ne sürgün olarak gönderilen **Cemal Çakmak**'ın anlatımlarından; "Gaz bombası attılar. Nefes alamadığımız için havalandırmaya çıktık. Bu esnada üzerimize ateş ettiler. Birçok yaralı sabaha kadar havalandırmada kaldı. Hiçbir müdahale olmadı. Arkadaşlarımızın bir kısmı da kan kaybından öldü... Saldırıdan sonra bizi hamama topladılar. Çoğu arkadaşımız yaralıydı. Bu esnada özel giyimli silahlı kişiler hamama gelerek, bir kısmımızı seçip koridorda sorguya aldı. Ben de bu şekilde sorgulananlardandım... Üzerime ateş ettiler. Çivili sopalarla vurdular. İki bacağıma kurşun girdi. Bir kurşun da kafamı sıyırdı. Ellerinde karışımını bilmediğim bir sıvı vardı. Ve neşteri sıvıya batırarak vücudumu çizdiler. Uyuştum... Bize saldırıp hamama doldurdular zaman DHKP-C temsilcisi İsmet Kavaklıoğlu da yanımızdaydı. Yarası yoktu. Tek tek sorgulananlar arasında o da vardı. Hamamdan çıkarıldığında sağlamdı. Fakat sonra kurşunlanarak öldüğünü söylediler."

Ulucanlar; kanla yazılan tarihin silinemeyeceği gerçeğidir

Ulucanlar Katliamı devletin hapishanelere yönelik saldırılarında ilk ateşli silah kullanıldığı katliamdır. **Ulucanlar sonrası 19 Aralık 2000 katliamında da aynı vahşet devrimci tutsaklara uygulanmıştır. Kuşkusuz bu vahşet silahlara karşı sloganlarla direnen devrimci ve komünist tutsakların başeğmeyen direnişini de tarih sayfalarına işlemiştir.**

Hapishaneler, sınıflar mücadelesi boyunca devrim ile karşı devrimin çarpışma alanlarından biri olmuştur. Egemenlerin devrimci tutsakları teslim alma politikası ve isteği, hapishaneleri sınıf mücadelesinin önemli bir mevzisi durumuna getirmiştir. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın ezilen emekçi halklarına karşı bir köleleştirme savaşı sürdüren, bu savaşı giderek şiddetlendiren egemenler, devrimci tutsakları teslim almayı bu savaşı kazanmanın koşulu olarak görmektedir. Bu bağlamda egemenler, devrimci ve yurtsever tutsaklara karşı defalarca çeşitli biçim ve şiddette saldırılar düzenlemiştir.

Faşist devletin bu saldırılarından birisi de, 10 devrimci tutsağın katledildiği **Ulucanlar Katliamı**dır.

Ulucanlar katliamının yaşandığı süreç dünyada ekonomik krizin etkisiyle '80'lerden bu yana Yeni Dünya Düzeni, küreselleşme gibi adlarla dünyanın geri bırakılmış ülkelerine ABD emperyalizmi tarafından dayatılan ekonomik, siyasal, sosyal politikaların yaşama geçirilmeye çalışıldığı bir süreçtir. Bu dönemde sosyal güvenlik reformu adı altında "mezarda emeklilik" yasası çıkarılmış, TV yayıncılığına ilişkin yeni sansür ve yasaklar getirilmiş, "çıkartma suç örgütleriyle mücadele yasasına" konulan ek bir maddeyle telefon dinleme genelleştirilmiş, her türlü baskı yasallaştırılmaya çalışılmıştır. Tüm bunların yaşandığı bu süreçte ülke gündeminin en canlı konularından birini de Kürt ulusal muhalefeti ve onun barış politikası ile devletin tüm ülkede estirdiği ırkçı-şovenist dalga oluşturmuştur.

Dışarıda uluslararası sermayenin kendi çıkarları doğrultusunda geliştirdiği baskılar, içeride yaşanan ekonomik krizin etkisiyle daha da derinleşen ulusal ve sınıfsal çelişkiler sonucunda gerek uluslararası ekonomiye uyum, gerekse ülke içindeki sorunların çözümü noktalarında zaman zaman su yüzüne çıkan sessiz ve derinden bir klikler çatışması yaşanmaktadır. Ve bu çatışma Ulucanlar katliamının sinyallerini vermiştir.

Katliam...

Ankara Merkez Kapalı Tutukevi'nde bulunan ve siyasi tutukluların bir kısmının kaldığı 5. koğuşun kapasitesi 30-40 kişi olmasına rağmen dönem dönem 100'ü aşkın tutuklu bu koğuşta kalmak zorunda bırakıl-

mıştır. Sağlıksız koşullarda yaşayan tutsakların idarenin sorunu çözme yönünde hiçbir girişimde bulunmaması üzerine **2 Eylül** günü kendi koğuşlarına bitişik bir duvardan geçit açarak 7. koğuşa girmişlerdir. Siyasi tutsakların bu davranışı koğuş işgali olarak tanımlanmıştır. Siyasi tutsaklar koğuş sorununun çözüleceğine dair herhangi bir söz verilmesi halinde koğuşlarına döneceklerini belirtmişlerdir. Ancak Adalet Bakanlığı **26 Eylül** tarihine kadar 7. Koğuşu boşaltmamıştır.

26 Eylül günü maltada bulunan gardiyanlar malta dışına çekilmiş, nöbetçi sayısı dörde çıkarılmış ve PKK'li tutsakların bulunduğu 5. koğuş boşaltılmıştır. Hapishanedeki koğuş turmayı farkedenden tutsaklardan bazıları uyuyan arkadaşlarını haberdar edeken aynı anda 6. ve 7. Koğuşların çatılarından hiçbir uyarı yapılmadan tarama atışı başlamıştır. Açılan ateşten korunmak için 4. Koğuşa geçmeye çalışan tutsakların üzerine bu sefer de 4. Koğuşun yanındaki gözetleme kulesinden hedef gözetilerek ateş edilir. Hedef gözetilerek yapılan bu atışlar sırasında **Halil Türker** ve **Abuzer Çat** isimli tutsaklar yaşamını yitirirken, **Ümit Altıntaş** ve **Zafer Kırbıyık** yaralanır.

Devrimci tutsaklar yaralı arkadaşlarını da yanlarına alarak 4. Koğuşun havalandırmasına çekilmeye çalışırlar ancak koğuş silahlar ve gaz bombalarıyla sarılır. Sabaha doğru ise itfaiye tarafından önce su, ardından köpük sıkılmaya başlanır. Su ve köpük bir adam boyuna gelmeye başladığında havalandırma ve koğuş duvarları patlayıcılarla patlatılarak açılan deliklerden içeri yayılım şeklinde ateş edilirken, bir yandan da göz yaşartıcı gaz, biber gazı bombalarının yanında kükürt gazı sıkılmaya devam edilir. Artık içeride kalmaları mümkün olmayan tutsaklar ateşe rağmen dışarıya çıkmaya çalışmış ancak tutsakların üzerine ateş edilmeye devam edilmiştir. Yaralı oldukları için dışarı çıkamayan tutsaklar ise içeri giren "görevliler" tarafından ateşli silahlarla taranmışlardır. **Aziz Dönmez**'in bu tarama esnasında öldüğü sanılmaktadır. Havalandırmaya çıkan tutsaklar ise plastik coplarla, kancalı demirlerle, silah dipçikleri ile dövülmüşlerdir. Devrimci tutsaklar havalandırmadan hamama sürüklenerek götürülmüş, kolları arkadan kelepçelenerek işkence yapılmıştır. Bu kişilerin arasında **Nevzat Çiftçi** ve **İsmet Kavaklıoğlu**'nun burada dövülerek,

işkenceyle öldürüldüğü belirtilmiştir.

Yaralı tutsakların bir bölümü için hamamda işkence uygulaması yaklaşık 6 saat sürmüştür. Bir kısım tutuklunun kıyafetleri zorla çıkarılmış kabaca muayene edildikten sonra durumu ağır olanlar hastaneye götürülmüştür.

Hastaneye götürülürken ve hastanede jandarmalar yaralı tutsakları sürekli dövmüşler tedavilerinin yapılmasına engel olmuşlardır. Tutsakların birçoğu tedavileri yapılmadan tekrar Ankara Merkez Hapishanesine götürülmüşler ve koğuşların tadilatı bahanesiyle hücrelere konmuşlar ve sabah akşam sayım bahanesiyle meydan dayacağına çekilmişlerdir. Yaşadıkları insanlık dışı durumu protesto eden tutuklular ise açlık grevine başlamışlardır.

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde katliamı öğrenen tüm tutuklu ve hükümlüler

- **Katliamın sorumlularının açığa çıkarılması ve bu katliama ilişkin olarak bir soruşturma komisyonunun oluşturulması,**
- Yaralıların tedavilerinin geciktirilmemesi,
- **Sürgün edilen hükümlülerin istedikleri bir hapishaneye sevklerinin yapılması talebiyle, Türkiye genelindeki hapishanelerde rehin alma, malta işgali, sayım vermeme gibi eylemliliklere başlamışlardır. Eylemliliklerinin beşinci gününde tutsakların şartları kabul edilmiş, zafer direnenlerin olmuştur.**

GÜNDE DÜN...**23 Eylül**

1969. Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) öğrencisi Taylan Özgür İstanbul'da polis kurşunuyla öldürüldü. Aynı gün Deniz Gezmiş tutuklandı.

1974. Şilili devrimci şair Pablo Neruda, askeri diktatörlükçe gözetim altında katledildi.

24 Eylül

1996. Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde 12 siyasi tutsak dövülerek katledildi.

25 Eylül

1988. Hapishanelerde, siyasi tutsakların haklarına kısıtlama getiren 1 Ağustos genelgesi uygulanmaya başladı.

28 Eylül

1864. Londra'da 1. Enternasyonal kuruldu.

29 Eylül

1983. Basına büyük kısıtlamalar getiren yasa tasarısı 12 Eylül askeri yönetiminin atadığı Danışma Meclisi'nde oylanarak yasalaştı.

1 Ekim

1949. Komünist önder Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Yıkımlara karşı TEK yumruk, TEK barikat!

Bilindiği gibi patron-ağa devletinin emekçi halkımızın yaşadığı gecekondu mahallelerinde yıkımlar gerçekleştirip, alanları istimlak etmesi, buraları sermayeye peşkeş çekip bir avuç zenginine çıkarlarına hizmet amacıyla, 2004 yılında hazırlayıp uygulamaya başladığı, adına da “**Kentsel Dönüşüm Projesi**” dediği saldırı projesi kapsamında şu ana kadar birçok yerde yıkım gerçekleştirmiş ve emekçi halkımız mağdur edilmişti.

Proje kapsamında yıkımlara başlandı-ğında önemli bir direniş sergilenmişti. Bunun üzerine yıkımlara ara verilerek direnişlerden edindiği tecrübelerle, yeni taktik ve manevralarla (yıkımları parça parça gerçekleştirerek zamana yayma, “Hiç kimse evsiz kalmayacak” vb. propagandalar yapma) mahallelerde halkın birlik ve dayanışmasını parçalayıp 2005 yılının başından itibaren yeniden proje kapsamındaki bölgelerde daha “**sorunsuz!**” olarak yıkımlara başlandı.

Ancak tüm bu manevralara rağmen proje kapsamında bulunan **Yakacık-Yenimahalle** ve **Hürriyet Mahallesi** halkının protestolarıyla karşılandı.

Bugün açısından yıkımlara karşı tek yol tek yumruk tek barikat olmak son derece önemlidir. Bu ekseninde yıkımlar başlamadan önce yıkımlara karşı örgütlü bir duruş sergilenebilmesi için pratik adımlara girişmeli ve herkes “taşın altına elini sokmalıdır.”

8 Eylül Cuma günü öğlen saatlerinde Büyükşehir Belediye Başkanı **Kadir Topbaş**, AKP’li bölge milletvekilleri, kaymakam ve AKP’li **Kartal Belediye Başkanı Arif Dağlar**’ın da katıldığı kavşak, yol ve köprülerin açılış ve temel atma töreninde halkın tepkisi vardı. Kentsel Dönüşüm Projesi çerçevesinde evleri yıkılma tehlikesi altında bulunan Kartallılar, “**Dağlar sana oy veren ağlar**”, “**Evimiz namusumuzdur, yıktırmaya-**

çağız” vb. dövizler ve “**Evimizi yıktırmayacağız**”, “**Kuşatmaya, işgale, yağmaya son**” yazılı pankartları açarak hem projeyi hem de patron-ağa devleti ve onun şu anki temsilcisi faşist AKP’yi protesto ettiler.

Polisin yoğun önlem aldığı törende açılan pankart ve dövizlere yüzüstüce-hayasızca tepki gösteren Topbaş, “**İndirin onları hepsine cevap vereceğim**” demesine rağmen icraatlarını anlatmakla ye-

tindi. Bunun üzerine Topbaş’ın konuşmasına Kartallılar, Meydanı terk ederek tepki gösterdiler.

Patron ağa devleti, özelde AKP hükümeti, İstanbul’daki plansız ve sorunlu yapılaşmayı halkımıza mal ederek, onları bundan sorumlu tutarak kendi sorumluluğunu ve payını göz ardı ederek, “**Yavuz hırsız ev sahibini bastırır**” misali yüzüstü ve riyakarlık yapabilmektedir. Ancak Pendik-Aydos Mahallesi’nde, **Gülensu-Gülsuyu**’nda, Gazi Mahallesi vb. yerlerdeki emekçi halkımızın yıkımlara karşı direnişleri onlara tokat olmuş ve bugün de Yakacık-Yenimahalle ve **Hürriyet Mahallesi** halkının şimdiden yıkımlara karşı duruşu örgütlemeleri yeni bir tokat olarak egemenlerin suratına vurulacaktır.

Bugün açısından yıkımlara karşı tek yol tek yumruk tek barikat olmak son derece önemlidir. Bu ekseninde yıkımlar başlamadan önce yıkımlara karşı örgütlü bir duruş sergilenebilmesi için pratik adımlara girişmeli ve herkes “**taşın altına elini sokmalıdır.**”

(H. Merkezi)

MÜZİĞİMİZİN AKARSUYU; RUHİ SU

Bilimsellik, direniş ruhu pürüzsüz ve halkın yüreğine işleyen, özgün sesiyle zaman içinde hakkını almış bir sanatçıdır O.

Dünyada egemen sınıf olarak burjuvazinin ağırlığını ve yükselişini, 18.yy’dan arta kalan dönemle 19.yy’ın başları arasında yaşıyoruz.

Bu çağlarda sarayın olanaklarıyla beslenen ve tınısıyla, ruhuyla bu sınıfa besleyen bir müzik anlayışından öte gidemeyen Viyana’nın müzik ortamından etkilenen **Hydn**, Mozart ve **Beethoven**’ı ön planda görüyoruz.

Daha sonra **Wolfgang Amadeus Mozart** Salzburg başpiskoposu **Collerado**’ya isyan ederek feodal aristokrasiye karşı sanatta bağımsızlık bildirisini ilan etmiştir. O dönemden sonra da içten ve yalın ezgiler yazmakta kimse onu geçememiştir.

Ülkemizde ise, saraya yakın çevrelerin kaynak aldığı divan şiiri ve bunlardan beslenen müzik eserleriyle Osmanlı aristokrasisi bu alanda baskınlığını

sürdürürken Anadolu’da halkın yaşamını, ideolojisini, isyanını ve acılarını dile getiren halk müziği baskı altında da olsa kendi gerçekliğini dayatmıştır. Onun özü muhalefet, gerçeklik ve direniştir. Ve bu direniş **Pir Sultan**’dan, **Dadaoğlu**’ndan gelen bir gelenektir.

Ruhi Su şiirle müziğin birbirinden ayrı tutulamayacağı bir sanat anlayışı içinde Anadolu halk ezgilerini sözün ve müziğin eytişimsel bütünlüğü içinde insana iletmiş, güçlü sesi, müzik birikimi ile özellikle unutturulmak istenenleri uyarmış bir müzisyendir. **Victor Jara** gibi direnişin ve esaretin sesi olmuştur.

Ruhi Su doğulu bir sanatçıdır. 1912 yılında Van’da doğmuştur. “**Ermeni tehciri**” sırasında ailesini kaybetmiş, yetimhanede büyümüş, kendini yetiştirmeyi başarmış bir müzik insanıdır. Araştırmacı, zorlukla savaşmayı seven bir sanatçıdır. Kapitalist sistemin muhalif sanatçı üzerindeki baskılarını olduğu kadar sığılğa, sıradanlığa, yozluğa da karşıdır. Güç koşullarda opera eğitimi

almış, çok seslilik üzerine çalışmalar yapmıştır.

Türkülerin içeriği onların ideolojik ruhunu biçimlendirmekte, Ruhi Su’nun dünya görüşündeki netlik, kararlılık ve coşku da onları yorumlayışındaki gücü ortaya koymaktadır. Bu yüzden sesi hep güçlü çıkar.

Bilimsellik, direniş ruhu pürüzsüz ve halkın yüreğine işleyen, özgün sesiyle zaman içinde hakkını almış bir sanatçıdır.

Dört dörtlük bir sanatçı olması egemenleri karşısına alır. İşkence ve tutukluğu, engelleri yaşar. 12 Eylül Cuntası döneminde hastalanır. Yurtdışına gitmesi engellenir. Akarsu gibi kir tutmayan derin bir müziksel zenginlikle örülü yaşamı **20 Eylül 1985** tarihinde sonlanır.

Gerçekte yok etmeyi hiçbir zaman başaramadıkları eksiksiz bir kaynaktır O.

Ruhan Mavruk

Gişe çalışanları iş yavaşlattı!

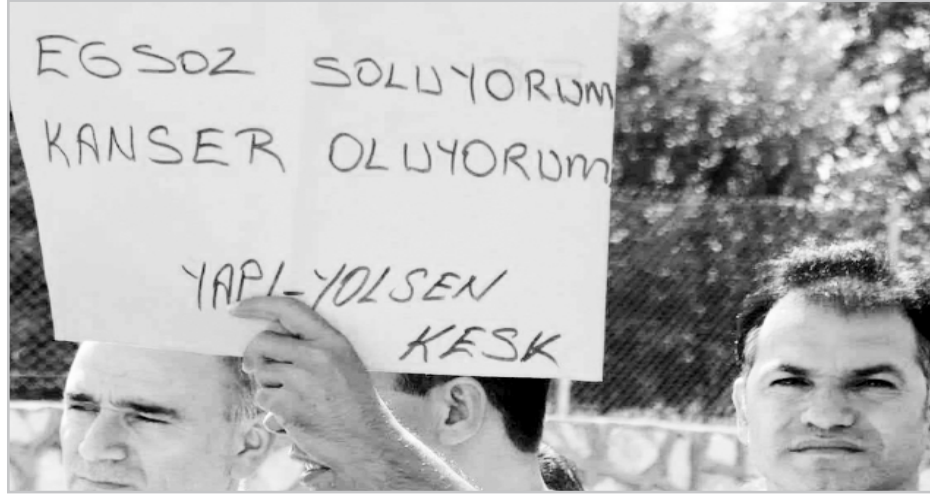
Uzun zamandır haklarını alamayan, her geçen gün çalışma koşulları altında ezilen ve fakirleşen karayolları çalışanları, geçtiğimiz hafta birçok eylem yaptı. Asgari ücretin biraz üstünde bir maaşla otoyol gişelerinde günde 10-12 saatini geçiren, soludukları egzozdan sağlığını yitiren, devletin açıkladığı maaş artışları bir türlü banka hesaplarına geçmeyen Yapı Yol-Sen üyeleri 13 Eylül günü yaptıkları açıklamalarla 14 Eylül gününün bitişine kadar iş yavaşlatma eylemine başladıklarını açıkladılar.

13 Eylül Çarşamba günü Mersin Karayolları 5. Bölge Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapan Yapı Yol-Sen üyelerinin eyleminde Mersin Şube Başkanı **Mehmet Dağlı**, ertesi gün yapacakları eyleme Edirne'den Gaziantep'e kadar olan tüm otoyollarda, otoyol gişelerinde ve köprü gişelerinde görevli olan Yapı-Yol Sen üyelerinin katılacağını açıklayarak, taleplerinin karşılanmaması halinde iş bırakma eylemi yapacaklarını söyledi.

Dağlı yaptığı açıklamada işkollarına bağlı herkesin maaşının 640 YTL ile 1200 YTL arasında değiştiğini, ancak çalışanların % 70'inden fazlasının maaşının bin YTL'den az olduğunu söyleyerek maaşların artırılmasını talep etti.

Yalnızca ücretlerde değil, çalışma koşullarında da yığınla sorun bulunduğunu belirten ve gişe memurları konusuna özellikle değinen Dağlı; 800 YTL aylık, 2 bin YTL yoksulluk sınırının bulunduğu bir ülkede gişe emekçilerinin aylık 700 YTL'ye çalıştıklarını söyledi. 10-12 saatlik vardiyalarda çalıştırılan gişe memurlarının maaşların yanı sıra diğer sıkıntılarını da sayan Dağlı; yıllık izinlerin kullanılmadığını, vardiyalar yüzünden birçok emekçinin ailelerini bile doğru düzgün göremediklerini belirtti.

Ayrıca birçok karayolu çalışanın sağlığı sorunları olduğunu da belirten Dağlı; kimi emekçilerin dağlık yerlerdeki gişelerde tek başlarına bırakıldığını, kiminin ise sabah Lüleburgaz'da, akşam İzmir'de olması istendiğini söyledi. Ayrıca mesleklerini icra ederken gişe görevlilerinin sık sık hakaret ve şiddete maruz kaldığını da söyleyen Dağlı; bazı arkadaşlarının ise çalışma koşullarından ötürü yaşadıkları sağlık sorunlarından dolayı genç yaşta öldüğünü vurguladı.

“Ankara’da işyerlerindeydik”

14 Eylül Perşembe günü de benzer eylemler yapıldı. Ankara’da Yapı Yol-Sen üyeleri iş yavaşlatma eylemlerini basın açıklaması yaparak duyurdular. **Akıncılar Otoyol Gişeleri**’nde yapılan açıklamada kitle adına konuşan Ankara Şubesi Başkanı **Kayhan Özkul**, açlık sınırını hatırlatarak bin YTL’nin altında olan maaşların % 70’i kapsadığını ve bu durumda % 2+2 zam önerisinin bir insanlık ayıbı olduğunu belirtti.

Bu eylemi ekonomik ve özlük haklarını almak için yaptıklarını anlatan Özkul; haklı bulunmak değil haklarını almak istediklerinin altını çizdi ve şöyle devam etti; “sosyal aktivitelere gidemiyoruz. Yıllık izinlerimizi kullanamıyoruz. Bir gün Lüleburgaz’da ertesi gün İzmir’de olmamız bile isteniyor. İssiz dağ başlarına kurulan gişelerde can güvenliğimiz olmadan çalışıyoruz. Görev yaptığımız gişelerin içi egzoz gazlarından is tutmuş halde kapkara, sürekli bu dumanı soluyoruz. (...) Geç saatlerde işlerimizin bitmesi ve servis sıkıntısı yüzünden yarı yolda kalıp evlerimize binlerce risk altında gidebiliyoruz. ... Sık sık kasalardan eksik çıkıyor. Bu geçiş sisteminden ötürü oluyor. Bazı arkadaşlarımız ay sonunda kasa eksikliği kesintilerinden ötürü maaş alamıyor. Ayrıca sahte paraları ayırt etmek için gerekli cihazlar her yerde yok. Bunlarında kesintisi maaşlardan yapıyor.”

Özkul, aynı zamanda gişe memurlarının taleplerinin dillendirilmesinin de önemli olduğunu belirterek taleplerinin maaşların derhal iyileştirilmesi, gişelere havalandırma yapılması, vardiya saatlerinin düşürülmesi ve kadro eksikliğinin yeni personel alımlarıyla kapatıl-

ması, fiili hizmet zammından tüm gişe memurlarının faydalanması, köprülerin ücretsiz yapılması ve ayrıca gişe tazminatının ödenmesi olduğunu söyledi.

“Gişeler burada, biz buradayız, halkın tepkisi de olumlu”

İstanbul’da yapılan iş yavaşlatma eylemleri ise egemenler açısından çok komik sahnelere tanıklık etti. Yapı-Yol Sen’in temsilcilerinin, Genel Başkanı **Bedri Tekin** ve KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**’un **Fatih Sultan Mehmet Köprüsü** gişelerine gelmesiyle başlayan eylemde, egemenlerin emekçiler karşısındaki temsilcileri ise yine görev başındaydı.

Burada başlatılan iş yavaşlatma eylemine saat 13.00’ten itibaren başlanırken eyleme hazırlık sırasında Bayındırlık ve İskan Bakanı **Müsteşarı Sabri Erbakan**; emekçileri eyleminden vazgeçirmek için gişelere geldi. Burada Tekin ve Tombul’la görüşen Erbakan; “Biz sizlerin durumunuzun düzeltilmesi için elimizden geleni yapıyoruz. Sizin durumunuzu biliyoruz, ama böyle bir eylem vatandaşın tepki toplar ve bu tepki hem size hem de bize gelir. Onun için sağduyulu davranarak buna bir son verin. Ülkemizin ekonomik durumu ve vereceği maaşlar ortadadır. Ben sizlerin taleplerini bakanlığımıza iletteceğim” dedi.

Müsteşar Erbakan’ın tüm çabalarına rağmen geri adım atmayan sendika temsilcileri Erbakan’ı kendi sözleri ile teşhir etmeyi ve mücadelelerinin meşruluğunu ortaya koymayı da unutmadı.

Erbakan’ın peşinden söz alan Tekin; gişe personelinin sağlıksız koşullarda normal me-

mur maaşlarından daha düşük ücretlerle çalıştığını, fiili hizmetten yararlanmak istediklerini belirterek “İstanbul’un her zaman trafik sorunu olmuştur. Bu sorun burayı yönetenlerin sorunudur. Biz gişe geçişlerinin de ücretsiz olmasını istiyoruz. Vatandaşlardan da olumlu tepkiler alıyoruz. Gişeler burada, biz de buradayız. İstedığımız zaman gişeleri boşaltırız. Kimse bunun sadece bugünlük olan bir eylem olduğunu sanmasın” diyerek müsteşarın çarptıklarını da yanıtlamış oldu.

Gece geç saatlere kadar eylemi devam ettirme niyetinde olan kitle ise müsteşarın köşeye sıkışarak bakanlığa emekçilerin taleplerini ileterek bu koşulların derhal iyileştirilmesi sözü vermesi üzerine eylemi 16:30’da sonlandırdı.

“Kimse son zannetmesin; bu daha başlangıç!”

Devletin yıllardır ulaşım alanında çalışan emekçilere karşı tavrı otobüs şoförlerini de çileden çıkardı. İETT’de çalışan ve Hizmet-İş Sendikasında örgütlü bulunan emekçiler okulların da açılacağı 17 Eylül Pazartesi gününü eylem günü olarak açıkladı. TİS’ten kaynaklanan haklarını hala alamadıklarını belirten Hizmet-İş Sendikası, bunun için hükümete bir uyarıda bulunacaklarını ve Pazartesi günü tüm üyelerinin trafikte saatte 30 kilometre hızın üstüne çıkmadan, boş duraklarda durarak ve birbirini sollamadan çalışacağını, böylece iş yavaşlatacağını açıkladı. (H. Merkezi)

Depo işçilerinden direniş

Mersin’de faaliyet yürüten 20 gıda deposunda çalışan 5 bine yakın işçi ücretlerinin artırılması talebiyle iş bıraktı.

İşçiler ücretlere yıllık % 10’luk zam yapılmasını protesto etmek amacıyla makinelerini kapatarak iş bıraktılar. **BYS, DMN, ATAT, Hakan Gıda ve Ersin Gıda** gibi firmalarda çalışan 5 bin işçi yıllık yapılması gereken % 10’luk zammın bile yıllardır yapılmadığını söyleyerek ücret artışlarının yıllık % 20’ye çıkarılmasını istediler. Bir süre önce işçiler ücretlerin artırılması konusunda patronlara taleplerini iletmış ancak herhangi bir yanıt alamamışlardı.

Okurlarımızdan edindiğimiz bilgilere göre binlerce işçi artık böyle çalışamayacağını söyleyerek işi bırakmış, depoları gezerek işi durdurmuş ve taleplerini dile getirmiştir. Önce Akbank, Tatabank depolarında ve yanı sıra 18 küçük ölçekli depoda çalışan yaklaşık 700 işçinin bir günlük iş bırakmasının ardından **Mersin Ticaret Borsası** ile firma patronları ile işçi temsilcileri arasında yapılan görüşmeler sonucunda ücretler % 20 oranında artırıldı. Bu depolarda başlayan direniş öncesinde kadın işçilere 14 YTL, erkek işçilere 20 YTL ücret öderken direnişin ardından kadın işçilere 17 YTL, erkek işçilere 24 YTL ödenmesi kararlaştırılmıştır. (Mersin)

Akmercan işçilerine saldırı

10 Temmuz’dan bu yana işten atılan Akmercan işçilerinin direnişi devam ederken 13 Eylül günü direnişteki işçilere polis ve zabıta ekipleri tarafından saldırıda bulunuldu. İşyerlerinin önünde direnişte olan **Gaziosmanpaşa Belediyesi**’nde taşeron Akmercan şirketi adına çalışan temizlik işçilerinin mücadelesi, 12 Eylül günü Eyüp Adliyesi’nde görülen davanın ardından devam ediyor. İşçilerin işe geri dönmek ve haklarını alabilmek için açtıkları dava 12 Eylül günü, diğer tanıkların dinlenmesi gerekçesiyle ertelenince, Akmercan işçileri direnişe devam edecekleri konusunda ka-

rarlılıklarını bir kez daha dile getirdiler.

13 Eylül günü ise polis ve zabıta ekipleri, direnişlerine devam eden **Akmercan** işçilerine saldırarak direniş çadırlarını yıktı. Saldırı sırasında çadırda bulunan **Abidin Ateşoğlu** isimli işçinin polisler tarafından saldırıya uğradığı ve şiddete maruz kaldığı öğrenildi.

Bu saldırının ardından 14 Eylül günü şantiye önünde yaptıkları basın açıklamasıyla işçiler saldırıyı protesto ettiler. Basın açıklamasında ayrıca dernekleşmeye gideceklerini de duyurdular. Açıklamayı saldırıda yara alan **Abidin Ateşoğlu** oku-

du. Ateşoğlu, saldırıyı Belediye ve Emniyetin “**çevreyi kirletiyorsunuz**” gerekçesiyle yaptığını söyleyerek “**Akmercan işçileri olarak direnişimizin adı kirlilik ise bu kirliliği sürdüreceğiz**” şeklinde konuşarak kararlılıklarını ifade etti. Ateşoğlu, temizlik işçilerinin çalışma koşullarının kötü olduğu, insanca yaşayabilecek ücret almadıkları için dernekleşmeye gideceklerini belirterek “**4857 kölelik yasasına karşı Gaziosmanpaşa genelinde tüm işkollarına yönelik bir çalışma başlatacağız**” dedi.

(H. Merkezi)

İşçi-köylü'den

DAVAYI KENDİ ELLERİNE ALMA

Sömürü ve zulüm cenderesi altında işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının yaşamı her geçen gün daha fazla kötüye gitmektedir. Ezilenler daha fazla ekonomik-politik-ideolojik kuşatma altına alınarak saldırıya uğramaktadır. Kuşatma ve saldırının biçim ve boyutu her geçen gün artmaktadır. Özellikle enerji kaynaklarına sahip ülke halklarının yaşamı ve geleceği emperyalist saldırı ve gerici kuşatma tehlikesi altına girmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem, bir yandan artı-değer sömürüsüyle işçi sınıfını sömürürken kapitalist ekonominin kalp pili onun yaşam suyu olan petrole, yeni enerji kaynaklarına sahip olmak için ezilen dünya halklarını da boyunduruk altına alıp, sömürmekte ve baskı altında maddi ve manevi köleliğe mahkûm etmektedir. Enerji kaynakları emperyalist-kapitalist sistemin iştahını kabartan önemli zenginlik kaynakları, dünya halklarının da başına "bela" olmaktadır. En vahşi ve barbar saldırıların nedeni olmaktadır.

Proletaryanın devrim bilimi, kurtuluş öğretisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm dışındaki her türlü ideoloji ve düşünce işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının kurtuluşunu geciktiren, bağımsızlığını engelleyen, hedefine ulaşmasını saptıran düşünce ve anlayışlardır. Burjuva ve küçük burjuvaziye ait olan, onun dokusundan beslenen, onun varlık zemini üzerinde yaşayan ve ona göre şekillenen düşünce ve anlayışlar işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının kurtuluş ideolojisi olamaz. Sömürü ve zulüm sistemini yıkmayı amaçlamayan, toplumsal değişimi devrimle hedeflemeyen, reformizmle barışık, milliyetçilik ve İslami ideolojiyle örtünen düşünce

ve anlayışlar, emperyalist-kapitalist sistem ve onun yerli uşaklarının varlığını tehdit eden "tehlike" güç olamaz. **Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Asya'da ortaya çıkan ve halen belli ölçüde varlıklarını devam ettiren milliyetçi ve İslami akımların hiçbiri emperyalist-kapitalist sistemin bütünlüklü varlığına ve onun bütünlüklü sömürü ve hegemonya politikasına karşı değildir.** Sürecin bazı kesitlerinde bazı emperyalist ülkelerin belli politika ve uygulamalarına, kısmi olarak karşı olurken diğer emperyalist-kapitalist ülkelere karşı olmadıkları gibi onların sundukları "çözüm" politikalarına sıcak bakıp onların politikalarına açık olmakta, onlardan destek beklemekte, onlardan medet umarak kurtuluşlarını onlardan beklemektedir. Bu gerçeklik milliyetçi ve İslami akımların bütünüyle tam bağımsızlık ve özgürlükten yana olmadıklarını göstermektedir. Sömürü ve zulüm sistemine bütünüyle karşı olmadıklarını, onların bütünlüklü varlığını tehdit eden esas güç olmadıklarını ortaya koymaktadır. Kendilerine İslami ideolojiyi temel referans alan **Hamas, Hizbullah, Çeçen hareketleri** bunların hiçbiri emperyalist-kapitalist sistemin bütünlüklü varlığına, hegemonyasına, onun sömürü ve zulüm politikalarına karşı olmadıkları gibi; onların uşaklığını yapan komprador burjuva ve toprak ağalarının faşist ve gerici diktatörlüklerinin tümüne de karşı değildir. İslami ideoloji halkları "anti-emperyalist" bir kurtuluşa götüremez. Bu gerçeklik **Ortadoğu ve Kafkas, Balkanlar, Orta Asya** halklarının kurtuluşunu geciktirmekte, umutlarını zayıflatıp, özgürlük ve bağımsızlık ideallerine kavuşmalarını

engellemektedir.

Ezilen dünya halkları kendi kaderlerini ellerine almak zorundadır. Kendi kaderini eline almak demek, bağımsızlık ve özgürlük davalarına sahip çıkmak demektir. Emperyalist-kapitalist sistemin fiili ve dolaylı tehdidi altında olan bağımsızlık, özgürlük gibi temel toplumsal sorunları yaşayan uluslar, halklar kendi kaderlerini ellerine alıp, davalarının sahibi çıkmadıkları takdirde, onların yerine, onlar adına başkaları (**emperyalist-kapitalist sistemin ve komprador burjuvazinin temsilcileri**) konuşup, karar verecektir. Bu durum, varılmak istenen bağımsızlık ve özgürlük hedefini saptıracak kurtuluş yolunu uzatmaktan başka bir "kazanım" olmayacaktır. Bugün Ortadoğu'da yaşananlar bu gerçekliği fazlasıyla sergilemektedir. Yaşanan bu durumu ortaya koymaktadır. Direnen ve savaştan halklar acı ve yıkım içinde davalarına sahip çıkmayı ağır ve sancılı da olsa öğrenmeye başlamaktadır. Ve onlar adına başkalarının konuşmasına, yaşamları hakkında karar vermesine, geleceklerini belirlemesine müsaade etmeyecektir.

Davayı kendi eline almak demek, kendi yaşamı ve geleceği hakkında kendisinin düşünmesi, konuşması, karar vermesi, örgütlenip, savaşması demektir. Kendi yaşamı ve geleceği hakkında söz ve karar sahibi olması demektir. Yaşadığı sorunları, karşılaştığı engelleri bilimsel bir ideoloji ışığında doğru bir bakış açısıyla bilinçle çözmesi ve geleceğini sömürü ve zulümden kurtaracak tarzda belirlemesi demektir. Yaşadığı sorunların bilincinde olması demektir. Kendi yaşamı ve geleceği hakkında sömürü ve zulüm sisteminden beslenen, ona hizmet eden her türlü köleleştirici burjuva-feodal düşüncelerden uzak bir şekilde yaşamı ve özgürlüğünü kendi ellerine alması demektir. Sömürü ve zulüm sahipleri, özgürlük ve bağımsızlık düşmanları, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen dünya halklarının ve emekçilerin kaderlerini kendi ellerine almalarını engellemek ve bu

süreci uzatmak için her türlü ekonomik-politik-askeri-ideolojik-psikolojik saldırı ve kuşatmadan asla vazgeçmeyeceklerdir. Bu durum karşısında işçiler, köylüler, ezilen dünya halkları bilimsel bir ideolojiye, doğru bir politik yönelime ve sağlam bir örgütlenmeye sahip olmadan ve bunun yaratılması için örgütlenip mücadele etmeden "davayı kendi ellerine almak" asla gerçek olmayacaktır.

Başta Ortadoğu halkları olmak üzere ezilen dünya halkları, ezilen bağımlı uluslar emperyalizmin köleleştirici hegemonya zincirlerinden burjuva-feodal gericiğin her türlü sömürü ve zulümden kurtulup kendi geleceklerini ellerine almadıkları sürece ne gerçek anlamda bağımsızlık ve özgürlüğe ne de barış ve istikrara sahip olacaklardır ne de yoksulluk ve cehaletten kurtulacaklardır. Barışın, sosyal refahın, istikrarın, toplumsal gelişim ve ilerlemenin yolu sömürü ve zulümden kurtulmak, **geleceğini biçimlendirmek** olan devrimi örgütlemektir. Bunun için proletaryanın devrim biliminden ve onun bağımsızlık ve özgürlük yöneliminden beslenip, örgütlenip mücadele etmedikçe kurtuluşun gerçek olması asla mümkün olmayacaktır. Ne İslami ideoloji ne de hangi biçime bürünürse bürünsün burjuva milliyetçi ideoloji ezilen dünya halklarının ve ezilen bağımlı ulusların bağımsızlık ve özgürlük yolunu açamayacaktır.

Son süreçte **Filistin ve Lübnan**'da yaşananlar bir kez daha ispatlamıştır ki halklar kendi kaderlerini ellerine alıp savaşıp direndikçe onur ve şeref sahibi olacaktır. **Bağımsızlık ve özgürlüğün yolunu açmış olacaktır.** Yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, Filistin ve Lübnan halklarının gerçek dostları Ortadoğu halklarıdır, çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkıdır, tüm ezilen dünya halklarıdır. Gerçek düşmanlar vahşet ve barbarlığın gerici ve köleliğin temsilcisi savunucusu ve koruyucusu emperyalizm, siyonizm ve bugün Lübnan'a asker göndermek için sabırsızlıkla ellerini ovuşturan faşist Türk devletidir.

Eğitim Sen'den oturma eylemi

Milli Eğitim Bakanlığı'nın Ders Kitapları ve Eğitim Araçları Yönetmeliği'nde yaptığı değişiklikle eğitim araçlarının denetiminin Talim Terbiye Kurulu'ndan alınmasına Eğitim-Sen Ankara Şubesi üyeleri tepki göstererek Talim Terbiye Kurulu Başkanlık Binası önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. "Eğitime, işimize ve işyerimize sahip çıkıyoruz" pankartının yanı sıra "Herkes parasız nitelikli kamusal eğitim", "Gerici ırkçı kadrolara hayır", "100 temel esere İslami makyaj" dövizleri taşıdı. Eğitimciler adına açıklamayı Ankara 2 No'lu Şube Başkanı Özgür Bozdoğan yaptı. Bozdoğan;

AKP hükümetinin çıkardığı genelge ve kadrolarla eğitimin içeriğine müdahalelerde bulunduğunu söyledi. Son dönemde ders kitaplarının içeriğinin bilimden uzak ırkçı motiflerle dolduğunu, hükümetin kendi ideolojisini yaymak istediğini savundu. Bozdoğan, Başbakanlığın ders kitaplarını talim ve terbiye kurulunun denetiminden çıkararak bu kurulu işlevsiz hale getirmeye çalıştığını söyledi. Bakanlığın bu eylemlerinin görmezlikten gelinmesi halinde etkilerini daha da artıracakları uyarısında bulundu. Konuşmanın ardından eğitimciler 21:00'e kadar sürecek olan oturma eylemine başladılar. (Ankara)

Geleneksel Sarıgazi Birlik ve Kardeşlik Festivali onbinleri buluşturdu

8-9-10 Eylül tarihlerinde dokuz kurumun örgütlediği (Partizan, ESP, DHP, ODAK, AKA-DER, DTP, EMEP, SHP, Alevi Bektaş Federasyonu) ve birçok kurumun desteklediği "Geleneksel Sarıgazi Birlik ve Kardeşlik Festivali" her üç günde de on binlerin katılımıyla gerçekleşti. 2004 ve 2005 yıllarında AKP'li belediyenin yapmaya çalışıp eline yüzüne bulaştırdığını saymazsak, Sarıgazi'de beş kez kitlesel ve coşkulu festivaller gerçekleşti. Bu yılki festivalin örgütlenmesi kendi içinde belli özgünlükler taşıması açısından önemliydi. Şu ana kadar belediyeler tarafından organize edilen festival, bu yıl devrimci, demokrat ve yurtseverler tarafından birlikte iş yapmanın en güzel örneklerini sergileyerek gerçekleşti. Bu yılki festival değerlendirmesine geçmeden önce geçen yıllarda örgütlenen ve iki yıldır da AKP'nin yapmaya çalıştığı ve halkın protestosu yüzünden yapılamadan sona eren festivalleri kısaca değerlendirmek istiyoruz.

Önceden yapılan beş festival her ne kadar sosyal demokrat belediyenin organize etmiş olduğu festivaller olsalar da, sosyal demokratların kronik hastalıklarından biraz daha uzak ve demokratik bir zeminde örgütlenen ve halkın tüm kesimlerinin iradesinin yansıdığı bir festival olma özelliği taşımıştır. Bu durum elbette önceki festivallerin hiçbir eksiklik taşımadığı anlamına gelmez. Gerek çağrılan konukları ve sanatçıların, gerekse bir bütün olarak programın niteliğinin devrimcilerin bilfiil örgütledikleri programlarla aynı olamayacağı kesindir. Bu durum anlaşılırdır. Her şeyi karşı Sarıgazi'deki festivallerin ilk beşinin ele alınışı ve hayata geçirilişi olumludur diyebiliriz.

Neden iki yıldır protesto edildi?

2004 yılında belediyenin el değiştirmesi sonucunda Sarıgazi Festivali, AKP'li Belediye Başkanı Kemal Akıldız tarafından örgütlenmeye çalışıldı. Hepimizin hatırlayacağı gibi 2004 ve 2005'teki AKP'li belediyenin örgütlemeye çalıştığı "Geleneksel Sarıgazi Festivali" başlamadan bitmek zorunda kalmıştı. Bunun nedenlerini özde Sarıgazi, genelde de tüm İstanbul halkı iyi bilmesine rağmen bir kez daha değinme ihtiyacı duyuyoruz. Çünkü bu olumsuz pratiklerden çıkarılacak yığınla ders vardır. Ve üzülecek belirtmek isteriz ki, bu derslerden yeterince yararlanamıyoruz.

AKP'li belediyenin 2004-2005 yıllarında örgütlemeye çalıştığı "Geleneksel Sarıgazi Festivali"nin fiyaskoyla sonuçlanmasının nedeni neydi? Neden Sarıgazi halkı bu iki festivali yaptırmadı? Sokağa dökülerek engelledi. Öncelikle belirtelim ki biz Partizanlar, o iki festivali "sosyal demokrat belediye değil de AKP'li belediye örgütledi" diye protesto etmedik. Daha da ötesi, AKP'li belediye de önceki belediye gibi Sarıgazi halkının her kesiminin iradesine saygı duysaydı ve festivale yansımaya zemin yaratsaydı ve festival programı böyle şekillenseydi bizce sorun olmazdı. Belediye ne yaptı? Sarıgazi'de hiçbir kurumla görüşmeden "ben yaptım, oldu" mantığıyla hareket etti. DKÖ'lerin, seçilmiş muhtarların, parti ve örgütlerin, halkın ileri gelenlerinin vb. yani hemen hiç kimsenin düşüncesini alma gereği bile duymadı. Bu yaklaşım başlıbaşına sakat ve yanlış bir yaklaşımdır. Buna bir de Sarıgazi halkının özlem ve taleplerinin çok ötesinde bir program şekillenince, "festival" Sarıgazi halkı-

nın örgütlü öfkesine maruz kalmıştır.

Halkın örgütlü yanıtı

Sarıgazi halkıyla alay etmek anlamına gelen bu duruma halk, örgütlü gücüyle yanıt vermiştir. Belediye 2005 yılında da aynı aymazlığını sürdürmüş, Sarıgazi halkının tepkisinin dozajı da artmıştır. Bu yıl ise Belediye festival örgütlemekten vazgeçmiştir. Belediyenin festival örgütlemekten vazgeçmesinin esas nedeni; halkın izin vermeyişidir. Ancak belediye bu durumu içine sindiremediği için, bahane olarak da Lübnan ve Filistin'in acısını paylaştıkları için festival örgütlemekten vazgeçtiklerini (!) pankartlarla halka duyurmaya çalıştı. Tabi ki bu ikiyüzlüce ve sahtekârca bir tutumdur. Bu ikiyüzlülüğün iki somut tanığı vardır. Birincisi; belediye Ortadoğu'daki son saldırıdan çok önce Sarıgazi'de festival yapmayacaklarını açıklamıştı. Belediye Meclis üyeleri bunun en yakın tanığıdır. İkincisi ise; AKP belediyeleri Lübnan ve Filistin'in acısını yalnızca Sarıgazi'de mi hissediyor?! Ülkenin diğer yerlerinde yaptıkları şenlikleri nasıl açıklayacaklar? İkiyüzlülüğün ve sahtekârlığın en yalın belgesi ise; Lübnan'a asker göndermek için kendilerini paralamalarıdır. Bu durum konumuz dışında olduğu için geçiyoruz.

Kitlelere rağmen hiçbir şey yapılamaz!

Sarıgazi festivali özgülünde söyleyebileceğimiz şu ki; kitlelere rağmen hiçbir şey yapılamaz. Yapılsa da başarılı olmaz. Doğru devrimci bir kitle çizgisi izlendiği zaman genel durum

aleyhte olsa da on binleri bir araya getirmek, fevkalade mümkündür. Yani bu olumsuz gidişatı tersine çevirebilmek, bizlerin elindedir. Birleşik, kitlesel ve devrimci eylemlerinin gerçekleşmesinin zeminini yaratan tutum ve davranışlar, özde devrimci yapılara ve devrimci harekete ve genelde de devrime hizmet eden ve bu yoldaki araçları güçlendiren birer etmendir.

Bu yıl yukarıda anlatmaya çalıştığımız olumsuzluklardan büyük dersler çıkararak festival Sarıgazi'de bulunan DKÖ'ler, siyasi partiler, devrimci örgütler, duyarlı kişi ve kurumlarla birlikte örgütlenme hedefiyle çalışmalarına başladık. Ve festivali olumluluklara hizmet eden bir anlayışla ele alarak, programı bu anlayış doğrultusunda şekillendirerek hayata geçirmeye çalıştık. Festival örgütlenme tartışmalarının başlangıcından itibaren itinayla üzerinde durduğumuz, ısrarla altını çizdiğimiz noktalar kısaca şunlardır:

Festival, yüzü halka dönük tüm kurum ve kuruluşları içine almalı ve bu kurumların ortak iradesiyle şekillenmelidir. Festival Sarıgazi'nin yakıcı sorunlarını irdeleyen ve bu anlamda halka mesaj veren bir içeriğe sahip olmalıdır. Eğer bu festival Sarıgazi'deki demokratları ve devrimcileri ortak eylemlilikler örgütlemek için birbirine yakınlaştıracaksa, Sarıgazi'de yaşayan emekçileri birbirine ve devrimcilere yakınlaştıracaksa ve buna hizmet edecekse çekilen sıkıntılarının boyutu ne olursa olsun yapılmalıdır. Aksi halde festival yapmak için festival yapılmaz. En genel anlamda anlayışımız buydu. Geline aşamada festivalin ele alınışı ve hayata geçirilişi bu anlayış çerçevesinde oldu. Festivali örgütleyen diğer dostlarımız da bu konuda oldukça yapıcı davrandı. Birlikteliği korumak, birlikte iş yapma kültürünü geliştirmek için halkın özlem ve taleplerine yanıt olmak için birlikte emek verdik. Belli oranda başardığımızı da söyleyebiliriz. Sa-

rıgazi'de emek cephesindeki geniş bir yelpazeyi festival özgülünde bir araya getirdik. İnanıyoruz ki, Sarıgazi halkı da bu çabamızı takdirle karşılamıştır. Nitekim Sarıgazi'deki on binlerin festivalimize iştirakini böyle algılıyor.

Eksiklerimizi gidererek kitlelerle buluşalım!

Bizlerin tüm iyi niyetli çabalarına rağmen Sarıgazi'de iki ayrı festival yapılmıştır. Öncelikle belirtelim ki bu durum bizleri de üzmüştür. Bu durumu Sarıgazi halkı gibi bizler de doğru bulmuyoruz. Bu parçalı duruşu ortadan kaldırmak için çok çaba sarfettik, ancak çabamız sonuç vermedi ve iki ayrı festivalin yapılması durumu ortaya çıktı. Temennimiz bu arzu edilme-yen durumun giderilmesi ve gelecek yıl, tam da ifade ettiğimiz gibi yüzü halka dönük tüm kurum ve kişileri bir araya getiren devrimci kitlesel bir festivali birlikte örgütlememizdir.

Bu yılki festivalimizin örgütlenmesi bir dizi özgünlükler taşıyordu. İlk kez bunca kurumun biraraya gelip festival örgütleyici oluşu, tartışmaların özgünlüğü göz önünde bulundurularak her şeyin son bir haftaya sıkıştırılmış olması, iç tartışmalara boğularak festivali mahalle halkına taşımada yetersiz kalmış vs. Tüm bunlara rağmen panel, sinevizyon vb. etkinliklerle, tiyatro, semah ve müzikal etkinliklerle, şiirlerle devrimci ve kitlesel, coşku dolu bir festivali Sarıgazi halkına yaşattığımız için sevinç duyuyoruz. Gelecek yıl bu eksikliklerimizi de gidererek yine birlikte olacağız. Yozlaşmaya ve kirlenmeye karşı, bireyciliğe ve bencillikçe karşı kendi kültürümüze sahip çıkmak için büyük insanlık yürüyüşüne katılma yeni insanı yaratma mücadelesinde yine yan yana omuz omuza olacağız.

**Kahrolsun emperyalizmin yoz kültürü!
Yaşasın Yeni Demokratik Halk Kültürü!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
(Sarıgazi İşçi Köylü okurları)**

Yozlaşmaya karşı geleneksel kültür festivali Sarıgazi'de gerçekleşti!

Festival kapsamında birçok kurum stantları açarak ürünlerini sergilendi. Festival programı kapsamında ilk panel 8 Eylül Cuma günü 15.30'da SHP ilçe örgütü binasında, "Ahlaki ve kültürel yozlaşma" başlığı altında yapıldı. Panele Tohum Kültür Merkezi'nden Ahmet Bakır, Gazeteci yazar Esat Korkmaz, DHP temsilcisi Hakan Yavuz katıldı. Panelin ardından Pınar Sağ sahne aldı. Ardından şair Gülsüm Cengiz Akyüz bir şiir dinletisi sundu. Daha sonra sahne alan Grup Yel'in, İbrahim Kaypakkaya anısına okuduğu türküler coşkuyla karşılandı. Tüm dünyada ve ülkemizde şehit düşen devrimcilerin anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Arzu'nun sahne almasının ardından Tertip Komitesi adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada "yozlaşmanın dayatıldığı, bencillik, bireyciliğin kök saldırdığı bir süreçte yapmış olduğumuz bu festival daha fazla anlam kazanmıştır" denildi. Konuşmanın ardından Rojen Beken ve sonrasında Grup

Munzur sahne aldı. Ertesi gün "GSS, SSK ve özelleştirmeler" konulu bir panel düzenlendi. Panel, TKM'nin hazırladığı "Kazanaçağ" isimli, işçi sınıfı eylemlerini gösteren bir sinevizyon gösterimi ile başladı. İstanbul Tabip Odası'ndan Aysun Bahçeci, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Sekreteri Rıza Zeyrek, Deri-İş Tuzla Şubesi'nden Uğur Parlak'ın katıldığı panelin ardından akşam saat 19:30'da Can Şenliği Oyuncuları sahne aldı. Kürtçe türküler söyleyen Koma Sarıya'nın ardından Özcan Türe, Şair Adnan Özalpın, Cihan Çelik sahne aldı. Partizan, DHP, YDG, DGH, TKM, Odak'ın geceye gönderdikleri dayanışma mesajları okundu. Son olarak sahne alan Gökhan Birben'in söylediği türkülerle horonlarla eşlik edildi. Son olarak Grup Vardiya sahne alırken, Yılmaz Güney de anıldı. 17'lerin de unutulmadığı gece 00.00'da bitti.

Festivalin son günü etkinlikleri 13:00'de SHP ilçe binasında düzenlenen, "BOP, Kürt

sorunu, Filistin, Lübnan, ırkçı linç saldırıları" başlıklı panellerle başladı. Panele FHDD Başkanı Füsun Bandır, DTP kurucu üyesi Ergin Doğru, İLPS temsilcisi Suzan Zengin, Kaldıraç'tan Hakan Dilmeç, Odak'tan Hasan Ali Sönmez, Emegün Partisi'nden Semih Hiçyılmaz katıldı. İkinci panelin başlığı "Alevilik ve Asimilasyon"du. Panele, ABF başkan yardımcısı Ali Kenanoğlu ve PSAKD MYK Üyesi Erdal Yıldırım katıldılar. Gece programı ise 19:30'da Grup Gözeler'in sahne almasıyla başladı. Ardından ABF Başkan Yardımcısı Ali Kenanoğlu bir konuşma yaptı. Coşkulu şiirleriyle sahne alan Ruhan Mavruk'un ardında, Babil Halk Sahnesi Muzaffer İzgü'nün "Sınır" adlı oyununu oynadı. Abidin Biter, Mehmet Özcan ve Hasan Sağlam'ın da sahne aldığı gece, Ferhat Tunç'la sona erdi. Festival sonunda gözaltına alınan devrimci basın çalışanlarının serbest bırakılması istendi. Atılım gazetesine yönelik saldırılar da kınandı. (Kartal)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.ŞTİ

Yönetim yeri: Güneba Hüsseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk.
No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426 63 30-580 63 80
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com
@mail: umutyayincilik@tinet.net.tr

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: 0 446 223 67 18
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Devrimci basına yönelik saldırılar tırmandırılıyor BİZİ SUSTURAMAZSINIZ!

Egemenlerin neo-liberal sömürü politikalarıyla saldırılarını yoğunlaştırdığı, BOP'ları karşıladığı ve zafer çığlıkları attığı bir dönemde, uşaklar da dünya halklarına karşı saldırı bayrağını yükseltiyor.

Ülkemiz özgülünde de gerilla katliamları, orman yakmalar, en demokratik hakların şiddetle bastırılmak istenmesi, hapisanelerde tecritin koyulaştırılmasının ardından, devrimci gazetecilerin tutuklanması ve devrimci-demokrat, yurtsever basının susturulmak istenmesi de tüm bu saldırılar kapsamındadır. Birileri demokratikleşmek için ABD, AB ve çeşitli emperyalistlerden medet beklerken; devlet son olarak Terörle (Toplumla) Mücadele Yasası olarak adlandırılan TMY'yi çıkararak saldırıların kapsamını genişletti.

Açıktır ki, bir halka yapılacak saldırıda bu saldırıyı önce onun önderliğini yapanlar karşılar, ilk hedefte onlar olur. Yıllardır bu böyle gelmiştir ve devam edecektir. Saldırılara uşaklık yapmaktan zevk alan ama teşhir olmaktan azap çeken TC, son olarak yeni çıkardığı TMY'ye sığınarak **Özgür Gündem**, **Özgür Halk**, **Genç Bakış**, **Atılım** ve **Yeni Demokrat Gençlik** gibi yayımlar için toplatma kararı çıkardı.

Sadece yayımları toplamakla yetinmeyen devlet, ilerici olanlara karşı tahammülsüzlüğünü ayrıca bu yayımların emekçilerine yönelik saldırı politikalarıyla bir kez daha ayan beyan ortaya serdi.

"MLKP'ye operasyon düzenliyoruz" diye koparılan yaygarada ESP'li 18 kişi gözaltına alınırken, aynı zamanda **Atılım** gazetesinin 4 emekçisi ve **Özgür Radyo Yayın Koordinatörü** gözaltına alındı ve **Atılım** emekçileri tutuklandı. Benzer bir şekilde 13 Eylül günü **Özgür Halk** ve **Genç Bakış** dergilerinin imtiyaz sahibi "ifadesi alınmak" üzere savcılığa çağrıldı, savcı-

nin devletiyle aynı doğrultuda sergilediği tahammülsüz tavırlarla "sürpriz" şekilde tutuklanıp, dergilerin iki bürosu da eş zamanlı olarak basıldı. Bununla da sınırlı kalmayan saldırıda, bürolar 7 saate yakın TC kolluk güçleri tarafından abluka altında tutuldu.

Benzer şekilde **Yeni Demokrat Gençlik** dergisi de 12 Eylül günü tebliğ edilen kararla toplatıldı ve toplatmanın nedeni olarak TKP/ML TMLGB'nin gerçekleştirdiği **Dilek Polat 13. Yaz Kampı** ve **T. Kürdistanı'ndaki devrimcilerin verdiği mücadele üzerine olan yazılar bahane gösterildi**. Tahammülsüzlüğün asıl hedefi sisteme güçlü şekilde muhalif duruş sergileyen kesimlere oluyor, halen silahlı mücadelenin önemini ısrarla haykıran kesimlerin konu alındığı yazılar, savcılarının özellikle hedefi oluyor.

Atılım Gazetesi 15 gün kapatıldı

16 Eylül'de İHD İstanbul Şubesinde **Atılım** gazetesi çalışanları gazetesinin 15 gün kapatılması üzerine basın toplantısı gerçekleştirdiler. Açıklamayı **Atılım** Gazetesi Yazışmaları Müdürü **Ahmet Yaman** yaptı. Yaman, Abdülhamit dönemini aratmayan bir sansürle devrimci yayımların susturulmak istendiğini belirtti.

Savcı değil cellat; yargı değil, infaz!

Genç Bakış ve Özgür Halk dergi-

leri emekçilerinin basına yaptığı bilgilendirmede ise 13 Eylül Çarşamba günü **Genç Bakış** dergisinin sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü **Suat Kolu**'nun İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi Savcılığı'na ifade vermek üzere çağrıldığını, bu sırada savcının Kolu'yu daha mahkemeye çıkartmadan tutukladığını ve ani bir kararla dergilerin İstanbul'da bulunan iki bürosuna baskın düzenlenmesi için talimat verdiği anlatılıyor.

Çetin Yayımçılık'a ait iki büroya; savcı talimatı ile TMSŞ, çevik polis ve güvenlik şube ekiplerince baskın düzenlendiği, "arama" adı altında yapılan baskında bürolarda bulunan tüm eşyalar kullanılmaz hale getirildiği, bilgisayar, cd, evrak-doküman, fotoğraf vb. birçok basın materyaline de el konulduğu açıklanan bilgiler arasında. Açıklamalarda ayrıca polisin iki büroyu da 7 saati aşkın süre boyunca abluka altında tuttuğu, büro sokaklarına çevik polislerin, çatılara ise özel timcilerin yerleştirildiği öğrenildi.

Baskınlar sırasında **Özgür Halk dergisi** bürosunda bulunan dergi emekçisi **Yaşar Duman** ve **Selahattin Sumeli**'nin yanısıra misafir olarak gelen **Tuncay Gündoğdu** gözaltına alındı. **Genç Bakış** bürosunda bulunan dergi emekçilerinden **Mahmut Bozdağ** ise polisin gösterdiği saldırgan tavır eşliğinde gözaltına alındı.

Devrimci, muhalif basının çalış-

masını engellemek için elinden geleni ardına koymayan savcılık, dergilerin ve birçok devrimci yayının basıldığı **Gün Matbaa** müdürü ile dergi bürolarının mal sahiplerini ifade vermeye çağırıyor.

Hedef direniş, hedef devrim!

İçinden geçilen süreçte mücadele kaçkınlığının ve tasfiyecî rüzgarların izleri halen barizken yapılan TMLGB **Dilek Polat 13. Yaz Eğitim Kampı** haberi bahane gösterilerek yayımların toplatılması ve bir ay kapatılması. Elimize posta kanalı ile geçen ve devrimcilerin gündeminde olan haber ve aynı zamanda Türkiye Kürdistanı'nda mücadele veren devrimci gençler için yazılar **Denge Ciwane** sayfalarını "suç unsuru" olarak belirten İstanbul Ağır Ceza Savcılığı, derginin çıktığı 3. gün toplatma kararı aldı.

Denge Ciwane isimli köşe yazısında T. Kürdistanı'nda anti-emperyalist mücadelenin öneminden ve nasıl gelişmesi gerektiğinden bahsedilirken, TMLGB militanlarınca gerçekleştirilen kamp ise yapılan açıklamada "böyle bir süreçte, bu zincirin kırılması ve devrimci bir başkaldırı" olarak yorumlanıyordu.

"Özgürleşiyoruz"

Devlet, yargı ve kolluk güçleri üzerinden bunu yaparken burjuva medya kalemlerine ise şunu yazıyor; "Devletin bu politikası hatalı. Siz şimdi TMY ile bunlara baskı yapıyorsunuz, halka baskı yapıyorsunuz. Bu halk bundan sonra bunlara değil, daha illegal olanlara sarılacak, tüm taban illegal silahlı örgütlere kayacak." Bu sözler yoruma dahi ihtiyacı olmayan bir korkunun ifadesi değilse nedir? (İstanbul)